AVENTURI LA BORDUL USS ENTERPRISE

STAR TREK®

de Alan Dean Foster

JURNALUL 2

SUPRAVIEȚUITORUL

Apariția dispărutului filantropist Carter Winston la bordul lui *Enterprise* merita să fie sărbătorită. Nimeni din echipajul navei nu bănuia că, de fapt, aveau de a face cu un vendorian angrenat într-un fatal joc al spionajului.

SEMNALUL LORELEI

O forță necunoscută punea stăpânire pe navele stelare în sectorul Cicada. Când *Enterprise* a devenit una dintre victime, doar datorită locotenentului Uhura echipajul şi nava au putut fi salvate.

VULCANIANUL GIGANT

O misiune de cercetare a dus echipajul lui *Enterprise* pe o nouă lume, la frontierele Federației, unde o rasă de oameni-plante, condusă de un uman mutant, era hotărâtă să-i țină captivi.

Consilier literar: *Daniel Cristian Dumitru*
Coperta: *Marian Mirescu*
Titlul original: STARTREK, log 2
Copyright © 1974 by Paramount Pictures
Toate drepturile rezervate editurii CRISTIAN PLUS
ISBN 973-96620-1-3

STAR TREK®

Jurnalul 2 al astronavei

ENTERPRISE.

Astrodate:

5402.7-5503.1 inclusiv.

James T.Kirk, cpt. USSC,FS ret.

la comanda.

Transcris de:

Alan Dean Foster.

Tradus de:

Eugen Predatu.

În Arhivele Istorice Galactice

pe S. Monicus.

Data stelara: 6110.5

Custode: JLR

EDITURA CRISTIAN PLUS

Pentru mămica şi tăticul,
Fără a căror sinceră cooperare,
Acest autor nu ar fi existat.

Partea I

SUPRAVIEȚUITORUL

adaptare după un scenariu de James Schermer

Capitolul I

Spațiul nu este tăcut.

Dacă ai urechi — cea mai potrivită metodă cu care să auzi — aparentul vid şi dezolarea neagră sunt transformate într-un cor obraznic de mormăieli, fluierături, explozii şi pocnituri.

Gemetele modulate uniform ale cuasarilor activi, şuieratul discordant al găurilor negre, bâzâitul extrem de puternic al pulsarilor nevăzuți — toate îşi aduc partea lor de contribuție la constituirea unui cor dumnezeiesc de o complexitate şi un ritm impunătoare.

De la piticul alb la uriaşul roşu, fiecare soare îşi etalează propriul semnal, distinct, individualizat, întocmai cum animalele prezintă un miros specific şi florile au o anumită culoare.

Chiar în acest moment, în acest colț de univers lipsit de

importanță ca oricare altul, era generat un sunet extrem de neobişnuit. El provenea de la un obiect minuscul, cu o formă neregulată, care se mişca cu rapiditate şi care avea masa mult mai mică decât cea solară.

Şi, totuşi, sunetele pe care le producea te izbeau prin faptul că erau mai slabe şi mai distincte decât acelea produse de oricare alt soare, pulsar ori nebuloasă radio.

Oricine trecea prin apropierea acestui obiect ar fi avut nevoie de instrumente, într-adevăr, foarte-foarte sensibile, pentru a putea recepționa sunetul.

Dar dacă aveai echipamentul individualizat adecvat şi o cantitate imensă de amplificatori la îndemână, puteai fi în stare să auzi:

Decorați camerele cu ramuri sfinte fa-lala, lala
Acesta e sezonul cu zile fericite, fa-lala, lala! [1].

Dar pe atunci, desigur, *Enterprise* va fi ajuns mult dincolo de raza de acțiune a receptorului.

O dată pe an, copacul era desfăcut şi ridicat din compartimentul său special şi depozitat la temperatură joasă, în fundul camerei frigorifice a navei stelare.

Apoi, într-o atmosferă plină de veselie, era aşezat în salonul principal al echipajului şi împodobit cu de toate, de la autenticele prăjituri însiropate până la îngerii produşi prin intermediul hologramelor.

Şi era un brad adevărat, un brad atât de frumos şi reprezentativ încât oricare dintre cei care sărbătoreau şi l-ar fi dorit.

Nimeni nu se gândea că acesta crescuse într-un pământ de pe o lume necunoscută lui Man, atunci când erau rostite primele vorbe pe lumea sa.

Un grup de ingineri şi tehnicieni organizaseră o petrecere lipsită de profesionalism, dar plină de entuziasm, chiar în apropierea părții de jos a tulpinii copacului luminos. Ei

[1] Colinde englezeşti.

interpretau colinde în acompaniamentul de lux al unui micuț pian electric.

Locotenentul Uhura se sprijinea de imitația de cămin din apropiere. Ea vorbea cu un tânăr sublocotenent de la secția de furieri. De fiecare dată când voia să accentueze un punct de vedere, sau altul, o făcea prin împungerea pieptului acestuia cu degetul (unul dintre cele care nu erau înconjurate pe păr, bineînțeles).

În ce-l priveşte pe sublocotenent, acesta era încă nesigur asupra felului în care trebuia să reacționeze. Pe de-o parte, situația bruscă, neaşteptată în care era implicat cel mai dorit locotenent de pe navă, se desfăşura promițător. Pe de altă parte, nu putea uita că era superiorul lui. Dată fiind lipsa de echilibru de care era stăpânită doamna locotenent, trebuia să aibă grijă ca lucurile să nu ia o întorsătură neaşteptată.

— Assscultă... ascultă sublocotenent Burns... îți spun eu că nimic nu e mai frumos decât munca în comunicații! Comunicațiile reprezintă secția cea mai importantă, cea mai necesară de pe această navă. De ce, fără comunicații noi... noi n-am putea vorbi unul cu celălalt.

Părea absorbită de această idee, apărută brusc.

— Te întreb... unde ar putea merge *Enterprise* fără comunicații? Unde?!

— Nu pot să nu vă dau întrutotul dreptate, doamnă locotenent, fu de acord Burns, lăsând cu grijă să-i alunece o mână aprobatoare pe după umerii ei. Desigur, trebuie să avem mereu în vedere că sunt tot felul de comunicații... uite, dă-mi voie să-ți mai umplu paharul. Am câteva teorii personale, care sunt convins că vor fi îmbunătățite serios prin comentariile şi sugestiile unui ofițer superior ca dumneavoastră. Dacă mi-ați putea acorda câteva minute... Am trasat câteva scheme interesante care...

În partea opusă a salonului, inginerul Scott îl acaparase pe Spock la o masă liberă. Suprafața dintre ei era acoperită cu

nenumărate foi de hârtie, umplute cu diagrame inginereşti, trasate în grabă.

— Acum uită-te aici, Spock, spunea Scott trasând apăsat o altă linie aproape oblică, cu peniţa stiloului său, asta este...

Făcu o pauză şi îşi fixă privirea dezaprobatoare pe ofiţerul unu de pe *Enterprise*.

— Oh, zâmbeşte, Spock, de ce nu zâmbeşti? Acesta este anotimpul care trebuie să fie cel mai vesel, *fa-la la*...

Reacţia lui Spock era a unuia care folosise în multe scopuri acea zi, ca răspuns la brusca explozie de activităţi lipsite de logică. Pentru el, acest "anotimp" părea o nebunie ciclică care, din fericire, trebuia să se nască numai o dată pe an.

Dar, pe lungile deşerturi de pe Vulcan, îi era foarte greu.

— Îmi pare rău, domnule Scott. Mai întâi de toate, eu nu fac *fa-la la*, după cum bine ştiţi. De asemenea, chiar dacă aceasta era sărbătoarea mea şi nu a dumneavoastră, nu cred că aş fi fost în stare să desfăşor nici cea mai mică din activităţile absurde care par a constitui metoda normală de sărbătoare. Unul dintre motive este că vulcanienii nu-şi poluează voluntar circuitul sanguin cu combinaţii ciudate de molecule de alcool etilic.

Asta păru să-l scoată din minţi pe şef, care se retrase plin de uimire, nevenindu-i să creadă.

— Poluare? Domnule Flock, trebuie să înţeleg că afirmi? ... Asta numeşti...? Vrei să spui că priveşti această substanţă excepţională ca fiind poluantă?

— Cred că tocmai asta am spus, domnule Scott. Într-adevăr, dacă nu puteţi înţelege..

— Nu. Nu, e-n regulă, Block, înţeleg. Înţeleg foarte bine.

Îşi umflă pieptul şi reuşi să arate întocmai ca un martir scoţian. Începu să adune teancurile de desene.

Acestea depăşiră braţele sale şi căzură pe podea.

Când se aplecă să le recupereze pe cele căzute, pierdu

un alt set.

— Dacă aşa crezi despre asta, continuă el, ridicând una şi scăpând trei, va trebui să găsesc pe altcineva căruia să-i împărtăşesc ideile mele. Cineva care să-mi aprecieze desenele. Cineva care va fi fericit să împărtăşească entuazismul meu.

Hotărând aparent că ajunsese să reducă recuperările în ce priveşte paginile căzute, se întoarse şi se îndreptă în direcția unui grup de subinginerii din apropiere, împrăştiind desenele peste tot. Subinginerii îl văzură venind, dar nu putură să se dea îndeajuns de repede la o parte din calea lui.

Spock îl privi plecând. O mână îi atinse umărul şi el se întoarse, privindu-l pe noul venit.

— Bună, domnule căpitan.

Teama inițială a lui Spock — că ar putea să-l găsească pe comandantul navei *Enterprise* într-o stare asemănătoare cu a inginerului ei şef — era nefondată. Dimpotrivă, fața lui Kirk era evident privată de starea de spirit a sezonului.

Expresia sa actuală era un amestec de curiozitate şi încurcătură.

— Se întâmplă ceva?

Kirk încuviință din cap.

— Probabil că este ceva lipsit de importanță, domnule Spock. După cum ştii, activitatea meteorică a fost neobişnuit de bogată în acest sector, în ultimele două zile. Azi-dimineață, Sulu credea că detectase ceva ciudat în forma obişnuită a ploii de meteoriți care n-ar fi trebuit să existe aici. I-am verificat adnotările, iar calculatorul pare să le confirme. Ceva se mişcă în interiorul ploii, ceva ce nu prea se comportă ca un meteorit.

— Totuşi, poate că nu-i nimic mai mult decât o zonă diferită de obiecte cosmice — dar care coboară într-o cursă paralelă cu a noastră. Atâta timp cât nu pleacă din fața noastră, i-am spus lui Sulu să vireze în direcția ei.

— Aveți vreo idee ce-ar putea fi, domnule căpitan?

Kirk părea sceptic.

— Sulu crede că ar putea fi o navă.

— Aţi verificat, desigur, poziţia noastră.

Kirk încuviinţă din cap.

— Ştiu că suntem la marginea Zonei Neutre Romulane, domnule Spock. Dacă este o navă, există şansa să fie romulană. Cu toate că...

Privi cu atenţie în jurul salonului în care nivelul zgomotului crescuse cu mai mulţi decibeli în ultimele câteva minute.

— Dacă poţi să-mi acorzi câteva minute departe de ilaritatea locală, aş aprecia prezenţa ta pe punte.

— Vă asigur, domnule căpitan, că pot să vă acord mult mai mult decât câteva minute.

În timp ce mergeau către liftul punţii, Spock continuă să se gândească.

— De fapt, uneori, domnule căpitan — şi privi înapoi, acolo unde Ensign Burns încerca să o prindă pe Uhura, alergând de jur împrejurul pomului — mă întreb adesea cum au reuşit fiinţele umane să descopere focul.

Kirk apăsă pe butonul de deschidere a uşilor şi intrară în lift.

— Uneori, domnule Spock, nu suntem foarte siguri pe noi.

Lovi cu cotul pârghia care îi trimise sus, pe punte.

Spock nu spuse nimic câteva clipe, timp în care lumini care indicau alte nivele se stingeau una după alta. Dar Kirk îl cunoştea destul de bine pe ofiţerul unu, ca să-şi dea seama că ceva îl răscolea.

— Ce este, Spock?

— O absurditate, domnule căpitan. Inginerul Scott aproape m-a obligat să mă uit la planurile pentru... Se opri încurcat la mijlocul propoziţiei, lucru pe care foarte rar îl făcea. Domnule căpitan, credeţi că unui brad de Crăciun, cu patru dimensiuni, i-ar fi necesară mai mult de o piaţă din lumile populate cu oameni?

— O, ce? Domnule Spock, ai băut?...

— Domnule căpitan, nu protestez împotriva diverselor ingrediente incluse în soluția lichidă cunoscută drept *eggnog*[2]... cu toate că pe multe din ele le găsesc mai degrabă frivole decât nutritive. Dar vă rog să fiți convins că băutura în sine nu prezintă nici o atracție pentru mine. Şi apoi, cred că aş putea face alergie...

Kirk uită răspunsul la întrebarea originală a lui Spock, în atmosfera acestei posibilități reduse.

Domnul Sulu era singurul ofițer la stația de pe punte.

La ocazii deosebite, Kirk permitea, uneori, ca *Enterprise* să navigheze liberă, bazându-se pe teoria rezonabilă că încă nimeni nu descoperise o cale pentru a îmbăta un calculator.

Acum însă, toată atenția timonierului era concentrată asupra radarelor din fața sa.

— Vom ajunge imediat deasupra obiectului, domnule căpitan.

— Care mai e activitatea ploii, domnule Sulu?

Kirk alunecă uşor în scaunul de comandă, iar Spock se îndreptă spre biblioteca-calculator a stației.

— Intensă, domnule, dar nu anormală. Scuturile noastre şi deviatoarele o controlează cu uşurință. Vocea sa trăda preocupare. Dar din ceea ce citesc, nava aia de afară nu s-a descurcat aproape deloc.

— Deci este o navă?

— Da, domnule. Ajustă cu delicatețe una din comenzi. Ar trebui să o avem pe ecran dintr-o clipă într-alta.

Ecranul principal se încețoşă ca apoi să se limpezească.

Meteoriții care traverasau rar câmpul vizual se mişcau prea repede pentru a fi observați, dar corabia metalică, aflată în centrul vizorului, se vedea perfect în lumina stelară. Avea un design compact şi foarte costisitor. Numai cei foarte bogați îşi pot permite să pună motoare de tracțiune pe nave mici. Această

[2]Coctail preparat din lichior şi ouă.

maximă se adeverea atât în cazul guvernelor cât şi al indivizilor.

Oricum, acum, nava arăta mai mult ca un candidat de prim rang pentru cimitirul de nave.

Motoarele nu erau contorsionate, sau curbate, deoarece nu mai existau. Întreaga instalație de putere lipsea, smulsă de la pupa navei lovite.

Numeroase găuri puteau fi observate atât la partea din mijloc cât şi la cea din față. Era o rămăşiță numai bună pentru cimitir.

— Du-ne mai aproape, domnule Sulu.

— Am înțeles, domnule.

Potrivind viteza şi direcția cu grijă, timonierul dirijă Enterprise mai aproape de mica navă. Era o manevră posibil de realizat numai cu ajutorul calculatorului de navigație. Nici un om nu putea să facă singur atâtea calcule complexe.

— Nu aparține romulanilor, oricum, mormăi Kirk.

Era pe jumătate edificat. Realist vorbind, a ajuta o navă aflată în derivă nu putea fi interpretată ca o acțiune războinică. În nici un caz de oameni sau vulcanieni. Dar romulanii nu erau întotdeauna realişti. Ei aveau nişte idei ciudate în legătură cu ceea ce constituie un act agresiv. Bine măcar că Kirk putea fi scutit de această grijă. În locul acesteia, putea deci să-şi concentreze gândurile asupra situației critice a supraviețuitorilor, dacă exista vreunul.

Nu avea nevoie să consulte înregistrările calculatorului ca să înțeleagă că acea navă avea acelaşi design şi fabricație ca a celor din Federație.

— Apropie imaginea, domnule Sulu.

Sulu atinse un buton. Instantaneu, partea din spate a navei accidentate păru că sare spre ei. Mişcându-se încet, înainte şi de-a lungul fuselajului scrijelit, exploratorul telescopic se opri în final asupra unui set de numere de identificare, aflat chiar înapoia zonei de locuit. Numele şterse erau cu greu inteligibile. Puțin lipsise ca o bucată de oțel nichelat să nu se

şteargă de tot.

— Am prins-o, domnule căpitan. Acesta era semnalul pentru Sulu să mişte exploratorul mai departe, de-a lungul navei.

— Verific acum numărul printre întregistrările Federației.

Urmă o pauză scurtă, după care Spock adăugă leneş:

— Aş putea de asemenea să spun, domnule căpitan, că doar dacă... v-ați înşelat şi este posibil, totuşi, să introduci o stare de beție în calculatoare, senzorii noştri pretind că cel puțin unul dintre ocupanții acelei nave trăieşte încă.

Surprinderea lui Kirk era autentică. Într-adevăr, nu se aşteptase ca o navă atât de rău avariată, plutind singură într-un sector spațial foarte puțin vizitat, ar putea să fie capabilă să întrețină oameni în viață.

Totuşi, nu ştiau cât timp plutise nava neajutorată, sau când fusese distrusă instalația de putere.

Sistemele ei de întreținere a vieții ar fi putut fi izolate cu succes de celelalte părți distruse şi ar fi putut să funcționeze în continuare pe baza puterii înmagazinate pentru urgențe, dar... Forma în care se prezenta nava, arăta altceva.

Cu toate acestea, senzorii indicatori de viață făceau foarte rar greşeli.

Era posibil ca să mai fie şi altcineva pregătit pentru un Crăciun fericit.

— Domnule Sulu, de vreme ce locotenentul Uhura este... of, are altă treabă, aş dori să încerci dumneata să iei legătura cu nava aceea.

— Încerc, domnule, replică timonierul în timp ce reorienta comunicațiile de bază prin propriul său pupitru.

Urmă o pauză de câteva minute, după care Sulu privi înapoi şi îşi scutură încet capul.

— Nimic, domnule. Nici măcar o undă purtătoare. Şi nici un S.O.S.

Kirk încercă să filosofeze.

— Presupun că ar fi prea mult să ne aşteptăm ca oricare din echipamentul lor de comunicaţii să fi supravieţuit intact. În nici un caz după loviturile suportate de navă. Ocupantul dumitale poate fi încă în viaţă, domnule Spock, dar n-aş face pariu că el, sau ea, este într-o stare foarte bună.

Apoi stinse un buton aflat pe mânerul fotoliului său.

— Infirmeria. Cu doctorul McCoy, vă rog. Vorbeşte căpitanul.

Tot ce se auzi în intercom fu o voce moale şi suspicios de feminină.

— Bones, tu eşti acolo?... Urmă un sunet rapid, de neidentificat.

— Aici Jim, care-i problema?

Kirk îşi reprimă pornirea de a răspunde întrebării lui McCoy. Reuşi să se concentreze asupra problemei cu care se confrunta.

— Bones, ne-am întâlnit cu o navă mică aparţinând Federaţiei. Este o navă abandonată, care parcă a trecut printr-o râşniţă, dar potrivit senzorilor noştri, la bordul ei există cel puţin un supravieţuitor. Nu putem fi încă siguri. O să iau măsuri să fie conduşi la bordul navei noastre şi ar fi mai bine să fii şi tu în camera de teleportare.

— E-n regulă, Jim. Vocea calmă se auzi din nou şi McCoy decuplă intercomul — destul de repede, consideră Kirk. Se întoarse şi privi către Spock.

— Nimic despre nava în sine, încă?

— Nu încă, domnule căpitan. Dar curând trebuie să avem câteva informaţii. Am stabilit deja că nava nu aparţine guvernului. Listele navelor interstelare private reclamă un timp destul de mare pentru a fi verificate amănunţit. Voi fi alături de dumneavoastră şi doctorul McCoy în camera de teleportare.

— Foarte bine, Spock.

McCoy aştepta deja în camera de teleportare când Kirk ajunse acolo. Doctorul purta o discuție prietenească cu Kyle, şeful teleportării. Sporovăiala încetă brusc, când intră Kirk, şi acesta avu impresia că discuția lor avusese în vedere cu totul alte probleme decât nava abandonată.

McCoy se forța să afişeze o față preocupată.

— Ştim deja ceva despre ea, Jim?

— Doar că este a Federației şi că este proprietatea privată a unei persoane şi, după toate aparențele, nu conține mai mult decât un supraviețuitor. Şi aranjează-ți ținuta.

McCoy privi în jos şi începu să-şi aranjeze rapid hainele.

Kirk încuviință din cap spre şeful teleportării.

— E-n ordine, domnule Kyle, ordonă el ironic. Doctorul este gata. Adu-i la bord.

— Da, domnule.

Nişte sunete melodioase, asemeni unei doine, se ridicau parcă în cameră. Spock intră şi se aşează astfel încât să stea între Kirk şi McCoy, în timp ce efectul de teleportare începea să se facă simțit.

— Indicatoarele arată doar o singură persoană la bord, domnule căpitan, raportă Kyle. Kirk încuviință.

— Mulțumesc, şefule. Apoi se uită la ofițerul unu. Ai identificat-o, domnule Spock?

— Da, domnule căpitan, răspunse Spock liniştit, uitându-se fix la camera de primire. Exista oare o undă de emoție înăbuşită în vocea lui Spock?

— S-ar putea să consideri greu de crezut — după cum consider şi eu — dar nava este înregistrată pe numele Carter Winston. Am verificat şi răs-verificat. Nu este vorba de nici o greşeală.

— Cunoscutul Carter Winston?

Spock încuviință din cap.

— Asta este imposibil, Spock! obiectă McCoy. Recunoscuse şi el numele imediat. Îl recunoscuse şi Kyle, dar

şeful secției de teleportare era prea ocupat pentru a-şi exprima neâncrederea. Toți ştiau ce fusese Carter Winston.

— Carter Winston a dispărut şi s-a presupus că e mort de mai bine de cinci ani.

— E posibil, doctore, şopti Spock fără vreo undă de emoție, ca să nu mai fie dispărut.

Kirk gesticulă către camera de primire, unde începeau să se contureze trăsăturile unei persoane.

— Vom şti peste câteva clipe, domnilor.

Conturul începu să se umple şi deveni solid. Încetul cu încetul, câteva caracteristici ale persoanei le puteau identifica ei înşişi. Aceasta avea două picioare, era om, de sex masculin. Efectul se solidifică şi aburului luminos îi luă locul un bărbat. În acelaşi timp, Kyle lăsă jos, la maxim, singura manetă de control rămasă, şi opri brusc motorul.

Nimeni nu scotea o vorbă.

Bărbatul purta o salopetă de culoarea lemnului, închisă la gât cu o panglică aurie. Era confecționată dintr-o țesătură scumpă, dar lipsită de extravaganță.

O substanță aurie îl înconjura încă, asemeni unei aureole, iar echipamentul de protecție a vieții îi acoperea mijlocul.

Noul sosit se uită puțin la ei, apoi păşi pe platformă şi decuplă centura de protecție. Aureola dispăru. Era clar că prezența lui McCoy în calitate de doctor era superfluă. Supraviețuitorul arăta destul de bine pentru devastatoarea experiență pe care o suportase numai pe jumătate.

Din punct de vedere fizic, părea neatins, nu chiar în aceeaşi măsură cu un desen care îmbină armonios faimoasele şi atractivele sale trăsături. Deşi acum avea aproape patruzeci de ani, lunga sa absență nu afectase aparent, structura atletică a corpului său. După o jumătate de decadă de inexistență, nu prezenta nici un semn că ar fi dus lipsă de ceva.

Zâmbi uşor — faimosul său zâmbet.

— Incredibil! reuşi în sfârşit McCoy să articuleze, rupând

tăcerea care se instalase. Este într-adevăr el!

— Carter Winston! murmură Kirk pe un ton rezervat, folosit de obicei, în adresarea către un amiral al Flotei Stelare. Aşa se cuvenea. Omul care stătea atât de calm înaintea lor, era o adevărată legendă. Legendele moarte n-ar trebui să revină la viață. Oamenii grupați în camera transportorului aveau motiv să fie puțin îngroziți.

Winston le aruncă şi el, la rându-i, câte o privire curioasă şi amuzată. O clipă mai târziu, le dovedi că nici corzile sale vocale nu aveau nimic.

— Se pare că voi, domnilor, mă cunoaşteți.

Kirk păşi către el şi le îi strânse mâna.

— Sunt foarte puțini oameni în Federație care nu v-ar recunoaşte, domnule. Chiar şi după tot acest timp. E plăcut să ştim că nu mai sunteți o legendă. Sunt căpitanul James Kirk, comandantul navei. E o adevărată onoare să vă avem la bordul lui *Enterprise*.

Îi prezentă, apoi, pe ceilalți.

— Ofițerul unu, domnul Spock, doctorul McCoy, ofițerul medic şef... McCoy păşi încet spre el şi-i strânse entuziasmat mâinile.

— Sunt deosebit de onorat să vă cunosc, domnule Winston. Consider că faptul de a fi în viață, înseamnă mult mai mult pentru mine decât pentru ceilalți. Vedeți, spuse el cu o uşoară ezitare, fiica mea mergea la şcoală pe Cerberus, acum zece ani, când a avut loc foametea.

— Ah, da, murmură Winston, Cerberus...

McCoy privi către Kirk şi apoi iar către Winston.

— Se estimase că cincizeci până la şaizeci la sută din populație ar fi murit de foame dacă Winston, aici de față, nu şi-ar fi... Ei, vă amintiți poveştile.

— Birocrația se mişca cu viteza a doua în Criza Cerberus — încet, mai încet decât morții. Dar Winston şi-a cheltuit averea sa personală pentru a aduce destulă mâncare şi mijloace,

făcând ca locuitorii de pe Cerberus II să depăşească periculoasa perioadă, până când idioţii aceia — şi pronunţă cuvântul cu o ură atât de mare, cum Kirk nu-şi amintea să mai fi auzit vreodată — de la Administraţie s-au dat singuri afară.

Kirk îşi amintea vag întâmplarea şi fu impresionat de memoria doctorului. El nu era atât de bine familiarizat cu întâmplarea, cum era McCoy, dar îşi aminti câteva din şocurile care urmaseră. Avusese loc un adevărat cutremur în anumite sectoare ale Flotei Stelare. Unul din acele puţine momente când miniştrii şi oamenii cu funcţii mari de conducere îşi pierd slujbele.

— Una din nenumăratele poveşti pe care le-am auzit despre dumneavoastră, domnule Winston. Este o mare plăcere pentru noi, toţi, să vă vedem în viaţă şi sănătos.

— Mulţumesc, domnilor.

Winston zâmbi iar, acelaşi zâmbet plăcut care luminase de atâtea ori ecranele programelor de televiziune de la Braţul Îndepărtat chiar şi până la Pământ, şi care ajutase la constituirea uneia dacă nu chiar a celei mai nesigure averi din toate timpurile.

— Aş vrea să spun că-mi face plăcere să fiu la bordul lui *Enterprise* dar sincer, după tot ce am trăit toţi aceşti ultimi ani, ar fi o plăcere şi mai mare dacă aţi avea la bord o baie presurizată.

Cei patru bărbaţi schimbară râsete jovíale.

Spock aşteptă şi privi impacientat. Erau câteva lucruri pe care voia, al dracului de mult, să le spună, dar stătu liniştit cât timp se schimbau urări vesele.

— Există o persoană la bord care va fi deosebit de bucuroasă să afle că sunteţi în viaţă — locotenent Anne Nored de la secţia noastră de securitate.

Winston îşi menţinu calmul, dar nu atât de bine încât să ascundă şocul pe care era clar că-l suferise.

— Logodnica mea! Anne e la bordul navei?

— Da, nu vă face plăcere?

McCoy interveni înainte ca Winston, surprins, să aibă şansa de a replica.

— De unde ştii asta, domnule Spock?

— De îndată ce s-a determinat că nava pe care am localizat-o aparţine domnului Winston, am cerut informaţii despre eventualitatea că el era singurul supravieţuitor. Informaţia privind logodna lui cu locotenent Nored era în concluzia criptată pe care a afişat-o calculatorul. Şi pentru mine este o surpriză, doctore.

Se întoarse din nou spre Winston.

— O să o anunţăm de îndată ce vă vom fi verificat şi procesat credibilitatea, domnule. Dacă aveţi benzile de identificare la dumneavoastră...?

— Spock! — McCoy părea nervos. — Asta este una dintre cele mai inumane, neospitaliere şi lipsite de consideraţie cereri pe care le-am auzit.

— Consider că regulamentele sunt cât se poate de clare în această privinţă, doctore, replică Spock cât se poate de calm. O verificare a identităţii şi o examinare medicală completă sunt obligatorii în asemenea situaţii. În ciuda naturii neobişnuite a acţiunii de salvare, nu văd nici un motiv pentru abaterea de la regulament.

Era clar că McCoy simţea altceva şi părea pregătit să o spună. Dar Kirk, după o privire întrebătoare spre Spock, făcu o mişcare rapidă pentru a uşura momentul penibil.

— Spock are dreptate, Bones. Recunoaşte!

McCoy ezita şi părea încă supărat, dar nu spuse nimic.

— Şi bineînţeles că eu înţeleg, zâmbi Winston. Actele mele, căpitane. Căută într-un buzunar al salopetei şi scoase o casetă mică. Kirk îi aruncă în treacăt o privire curioasă.

Modelul casetelor se schimbase foarte puţin în cinci ani.

Dacă nu prin altceva, caseta pe care i-o Winston întindea se asemăna prin formă cu cele actuale.

— Vom îndeplini formalitățile cât de repede putem, domnule Winston. Bones, ce-ar fi să-l conduci pe oaspetele nostru la infirmerie şi să-i faci un control medical amănunțit?

McCoy încuviință din cap şi îi zâmbi lui Winston.

— Tocmai voiam să vă sugerez o masă cu douăsprezece feluri de mâncare mai întâi, dar ar fi o idee bună să mă asigur că intestinele dumneavoastră sunt în măsură s-o apreciéze. Nu va dura mult, domnule Winston.

Cei doi oameni părăsiră încăperea, sporovăind emoționați.

McCoy vorbea cel mai mult în timp ce uşile liftului se închideau în fața lor, dar asta nu-l surprinse pe Kirk.

Totuşi, un om poate fi privat de foarte multe ştiri în cinci ani.

— Cinci ani! E totuşi greu de crezut, Spock.

— Ştiu, domnule căpitan.

Cei doi ofițeri se întoarseră în mica sală de şedințe. Era cea mai apropiată încăpere, față de camera de teleportare, care avea un modul adecvat de acces la calculator.

— Şi totuşi ne-a prezentat imediat benzile sale de identitate. Acțiunile sale au fost absolut normale până acum. Oh, poate că e puțin prea calm pentru cineva care nu a avut nici un fel de legătură cu civilizația, timp de cinci ani, dar...

— Asta face parte din felul său de a fi. Da, domnule căpitan, totul pare să arate că este într-adevăr el, Carter Winston.

— Vom şti peste câteva clipe.

Kirk se aşează la masa de şedințe şi activă un mic set de butoane din cadrul consolei compacte din fața lui.

— Calculatorul navei, vă rog.

Urmă o scurtă pauză şi apoi un licărit moale arătă că vocea lui fusese identificată de calculator şi că acesta era pregătit acum să înregistreze. Kirk vorbi spre un şir de grile aflat la partea de sus a mesei.

— Jurnalul căpitanului, suplimentar. *Enterprise* a salvat o legendă vie — cel mai cunoscut comerciant interstelar din vremurile noastre, Carter Winston. Care, din câte îmi amintesc, a strâns o groază de averi, numai pentru a le folosi în sprijinul coloniilor Federației, de atâtea şi atâtea ori, la vreme de nevoie sau în cazul unor dezastre. Un om întrutotul remarcabil, unul pe care mulți oameni, inclusiv eu, sunt bucuroşi să descopere că e încă în viață. Suntem în timpul desfăşurării identificării obligatorii după salvare.

Apoi lovi un alt buton şi introduse caseta într-o fereastră care apăruse, brusc, în birou.

— Procesul de identificare prin memoria calculatorului a benzilor aparținând unui bărbat cunoscut sub numele de Carter Winston. Verificarea identității cerută.

Un ecran tridimensional apăru în partea de sus a biroului. Acesta afişă imediat un set de amprente digitale, în trei exemplare. După acestea, urmară, într-o succesiune rapidă, modele de retină, interpretări osciloscopice şi alte informații.

— Funcționează, informă vocea maşinii, uşor feminină.

Se auzi,apoi un fel de zumzăit liniştit.

— Identificare pozitivă, anunță în final.

Kirk suspină uşurat. Desigur că era Carter Winston. Nevoia minții logice a lui Spock de a verifica şi reverifica, îl făcuse prea grijuliu.

Calculatorul continuă.

— Confirmarea identificării cuprinde: amprente digitale — pozitiv, amprente vocale — pozitiv, suprafața retinei — pozitiv. Toată înregistrarea şi documentarea în ordine.

— Afişați figura originală, vă rog.

Imaginea abstractă dispăru, pentru a fi înlocuită de o hologramă a lui Winston.

Cu excepția câtorva semne pe care Kirk le atribui înaintării normale în vârstă, nu se deosebea cu nimic de omul pe care îl teleportaseră la bord. Un rid în plus aici, o uşoară

moliciune a pielii colo. Amândoi oamenii studiară din nou hologramа, vreme de câteva secunde.

Apoi Kirk lovi butonul şi ecranul tridimensional se cufundă la loc în interiorul mesei.

Se rezemă de spătarul fotoliului şi privi în partea cealaltă a mesei, la ofițerul unu.

— Ei bine, totul se verifică. Deci avem pentru o vreme la bord un pasager distins. Presupun că, dacă nu va fi un oaspete ursuz, trebuie să aibă de spus una sau două poveşti.

— Aşa s-ar părea, domnule căpitan. Mă simt mult mai uşurat.

— Îți faci prea multe griji, Spock. Şi acum, dacă nu te deranjează — Kirk se ridică brusc de pe scaun — este momentul să mă duc şi să mă poluez cu combinații exotice de proteine solide şi molecule de etanol.

— Şi tu, căpitane? M-ai auzit, deci.

Kirk se mulțumi să zâmbească doar, în timp ce ieşeau din camera de şedințe.

Capitolul II

— Vă rog să vă întindeţi acolo, ceru McCoy, arătând spre masa de examinare din apropiere.

Winston făcu o săritură pe platforma uşor înclinată. Cu aerul unuia care trăieşte bucuria unei poziţii relaxate, se întinse şi puse amândouă mâinile sub cap.

McCoy se îndreptă spre dulapul din apropiere şi alese un explorator general compact.

— N-o să doară câtuşi de puţin, Winston, spuse el cu uşurinţă, în timp ce se apropie de masă. Doar câteva minute, şi vom termina toată treaba. Zâmbind, apăsă un buton de la explorator.

După ce i-l trecu peste picioare, McCoy decuplă dispozitivul şi verifică citirile. Zâmbetul lui dispăru şi fu înlocuit de o urmă uşoară de încurcătură.

Winston o observă şi el.

— E vreo problemă, doctore? Să nu-mi spui că sunt gravid.

McCoy reuşi să zâmbească.

— Exploratorul pare s-o fi luat razna. Numai o clipă.

Ajustă cifrele, verifică citirile.

— Calibrația trebuie să fie de vină, murmură pentru sine.

Apăsă butonul de activare din nou şi mişcă instrumentul pe deasupra părții superioare a propriului său tors, examinând rezultatele. Încurcătura sa se adânci. Bombăni cu aerul unuia care a văzut o stafie şi preferă să pretindă că nu a existat cu adevărat acolo, şi se întoarse spre Winston.

— Hai să mai încercăm odată.

Încă odată, exploratorul se deplasă pe deasupra formei înclinate a corpului. Încă o dată numerele rezultate, apărute pe aparatul de măsură metalic, adânciră confuzia.

— Ciudat. Câteva abateri uşoare ici şi colo, pe care le pot înțelege. Ai fost izolat timp de cinci ani. Nu ar fi o surpriză dacă corpul tău ar fi absorbit nişte radiații ciudate, sau ceva de genul acesta. Câteva citiri anormale sunt de aşteptat. Doar că... Privi către Winston cu o figură îngrijorată. Nu am întâlnit până acum vreo citire ca aceasta la o ființă umană.

Winston râse cu uşurință, vizibil amuzat de confuzia în care plutea McCoy.

— Vrei să spui că nu prea sunt om, doctore? A propos, Crăciun fericit!

— Crăciun fericit şi ție, Winston! Nu, bineînțeles că nu. Oricum, deosebirile sunt relativ mici.

Zâmbetul îi reveni.

— Uneori chiar şi cea mai bună instrumentare medicală o ia razna. Nu reuşesc să o renovez prea des. Trebuie să fie exploratorul. Foarte rar, şi teleportarea poate provoca lucruri neplăcute organismului, lăsând urme care dispar pe măsură ce structurile interne îşi revin. Cum vă simțiți?

Winston întinse mâinile şi păru amuzat.

— Chiar foarte bine, Doc.

— Ei bine, atunci...

— Iartă-mă, doctore McCoy.

Doctorul se întoarse. Sora Chapel păşise în camera de examinare din zona recepției din apropiere.

— Ce este, Christine?

— Doctore, a telefonat căpitanul. Vrea să ştie dacă s-a încheiat examinarea.

— Hmm, da, presupun că da.

— Şi, doctore, locotenent Nored aşteaptă să-l vadă pe domnul Winston de îndată ce vei specifica starea lui medicală.

— Mulțumesc, Christine.

Ea zâmbi şi plecă. McCoy se întoarse spre Winston.

— Ei, cu siguranță că nu vreau să te țin departe de logodnica ta. Se întoarse şi strigă către uşa deschisă.

— Trimite-o înăuntru, Christine.

Îi adresă lui Winston un ultim zâmbet, pe care îl împărți cu femeia cu care se întâlni în dreptul uşii.

Era îmbrăcată într-o uniformă roşie de ofițer superior de securitate. Nu era exagerat de frumoasă, dar al dracului de atractivă prin modestia ce o caracteriza.

Ca ofițer de securitate ce trebuie să fie mereu pregătit, era într-o formă fizică excelentă, care era mai mult decât se putea spune despre starea ei psihică de atunci.

— Carter...

Îl studie destul de mult, înainte de a se apropia de el. Apoi, reținerea ei dispăru şi i se aruncă în brațe.

Prins dezechilibrat, brațele lui o îmbrățişară automat, nevenindu-i să creadă.

Propria lui reacție era, în mod considerabil, mai puțin emoționată.

Calm, rece şi... altceva. Ceva greu de definit până în acel moment. Ea era când sobră, când guralivă. O lăsă câteva

minute să bălmăjească, înainte de a-i pune mâinile pe umeri şi de a o împinge, delicat, dar ferm.

— Îmi pare rău, Anne. Părerea de rău din vocea lui părea reală. Nu aş fi crezut că o să ne mai întâlnim.

Ea îi studie faţa. Pe măsură ce făcu asta, expresia i se schimbă de la una de uşurare şi plăcere, la una plină de confuzie şi incertitudine.

— Ce este, Carter? Care-i problema?

Winston răspunse fără ezitare.

— Când am plecat în acea ultimă călătorie, Anne, intenţionam întrutotul, ca ea să fie ultima. O ultimă ieşire în regiunile necunoscute, care să-mi aducă resursele financiare la nivelul la care fuseseră înainte. După asta, urma să mă întorc şi să mă căsătoresc cu tine. Dar nava mea s-a defectat şi m-am prăbuşit pe planeta Vendor. Mi se spunea că sunt norocos dacă am fost singurul care a supravieţuit. Vendorienii au reuşit să mă ajute să-mi repar nava. Am părăsit lumea lor, după patru ani de muncă grea, doar pentru a rătăci prin spaţiu încă o dată.

— Dar ai fost salvat, ai supravieţuit! aproape că ţipă. Trăieşti şi suntem iar împreună! Nimic nu s-a schimbat.

Winston privea în altă parte.

— Anne, eu m-am schimbat. Mai întâi au fost operaţiile — foarte multe operaţii. Operaţii plastice, regenerarea oaselor, înlocuirea organelor afectate cu unele artificiale, înlocuirea sângelui. Vendorienii sunt chirurgi excelenţi.

Zâmbi uşor, amintindu-şi întâmplări de demult.

— Spuneau că am fost mai avariat decât nava. După ce m-au adunat din nou, Vendorienii mi-au repartizat unul din oamenii lor, să aibă grijă de mine şi să mă doftoricească până la însănătoşire.

Toate acestea erau foarte interesante, fascinante chiar, dar nu făceau nimic pentru a explica exprimarea iniţială a lui Winston.

— Dar spuneai că te-ai schimbat, Carter. Cum? Nu văd

nici o schimbare.

— Nu e o schimbare vizibilă, Anne. Numai că...

Făcu o pauză. Brusc păru că ar fi renunțat la orice intenție privind alte explicații.

— S-a terminat totul între noi, Anne. Într-adevăr nu pot explica de ce sau cum, dar s-a terminat. Nu aş fi crezut că va trebui să trec şi prin asta. Tot ce-ți pot spune acum că s-a întâmplat este că nu mă pot căsători niciodată cu tine.

Continuă să privească liniştit.

Gura ei se mişcă, dar nu pronunță nici un cuvânt. Totul se întâmplase atât de brusc deşi păruse atât de bine. Chiar şi primele lui fărâme de explicații păreau că lasă loc pentru speranță. Apoi, brusc, devenise ferm şi inflexibil, lovind-o cu o declarație atât de dură şi rece, ca partea nevăzută a lunii.

Se întoarse şi părăsi în fugă camera, lăsându-l pe Winston aşezat singur la masa rece de examinare, urmărind-o cu privirea.

Kirk terminase protocolul ceremonialului de a bea cu echipajul, de a împărtăşi glumele lor, precum şi de a dialoga.

Dar se întoarse pe punte destul de repede. Acum era iar aşezat pe scaunul de comandă, folosind un instrument de scris, pentru a marca ordine pe un disc de sticlă cu margini de metal. Un tânăr asistent, Ayers, stătea în picioare într-o parte, aşteptând ordinele căpitanului.

Clătinând din cap cu satisfacție, citi ordinele, semnă şi o întinse. Era o caracteristică pentru membrii echipajului să umble aiurea, pe jumătate amețiți, în timpul sărbătorilor, dar căpitanul trebuia să rămână rece şi sobru, tot timpul, mai ales în public.

— Preia comanda navei, domnule Spock. Mă duc în cabina mea să completez raportul referitor la salvarea lui Winston.

— Foarte bine, domnule căpitan.

Kirk se ridică şi se îndreptă către liftul punții. Spock se mută de la stația băncii de date şi se aşează în scaunul de comandă. Se gândea la raport în timp ce mergea spre al doilea lift care urma să-l ducă la cabina personală.

Încă se mai gândea la el şi după ce-şi scosese pantofii şi se aşezase la birou. Porni aparatul de înregistrat dar, o bună perioadă de timp, stătu şi meditä, incapabil să spună ceva. Totul părea incredibil.

Cinci ani întregi fără nici un fel de legătură cu civilizația.

Şi cine ştia cât de mult din aceşti cinci ani îi petrecuse plutind singur în spațiu, fără să aibă vreo altă ființă umană drept companie.

Oh, existau înregistrări privind cazuri în care oamenii supraviețuiseră chiar perioade mai mari de timp plutind în spațiu. Nu existaseră probleme cu trupurile lor, ci cu minții. Şi totuşi Winston părea atât de sănătos şi calm când păşise afară din camera de teleportare, ca şi când fusese plecat numai o zi sau două.

Kirk îşi clătină capul, admirativ. Totdeauna se spusese că Winston era o persoană remarcabilă. Stăteau mărturie o groază de poveşti, incidentul Cerberus fiind numai unul dintre ele, şi acum Kirk o ştia din proprie experiență.

Tocmai era pe cale să înceapă dictarea, când semnalul muzical al uşii îi atrase atenția.

Uşile se deschiseră silențios şi Winston păşi înăuntru.

— Sper că nu deranjez, căpitane.

— Nu, vă rog să intrați, domnule Winston. Tocmai eram pe punctul de a finaliza raportul oficial referitor la salvarea dumneavoastră. Zâmbi. Când Flota Stelară va furniza detaliile, cei de la presă vor înebuni. E posibil să dereglați fax-urile de îndată ce veți pune piciorul pe solul Federației.

— Mă aştept la aşa ceva. Winston îi întoarse zâmbetul. Am fost jos, să-mi inspectez nava. Oamenii tăi au fost destul de binevoitori, încât să o depoziteze în sala de încercări. Ştii,

motoarele propulsoare funcționează încă. Remarcabil.

Kirk se întoarse, căutând microfilmul cu analiza navei lui Winston.

— Dar e puțin spus că nava a suferit avarii serioase. Nu va mai călători la viteza de remorcare, dar câteva din sisteme încă mai funcționează şi încă pot fi salvate. Dar trebuie avut în vedere că toate instalațiile voastre sunt scumpe.

— Oricum, am ordonat inginerului meu şef să o examineze cât se poate amănunțit şi să scrie un raport complet pentru dumneavoastră. Este pe aici, pe undeva.

Winston îşi împreună brațele în jurul pieptului. Nu era nimic neobişnuit în acest gest.

Ceea ce urmă ca rezultat al gestului, dovedi contrariul.

Conturul său părea că era cuprins de spasme, că devine vag, neclar, apoi că se transformă într-o pastă fluorescentă. Transformarea se încetini, apoi se opri.

Pe locul pe care stătuse Winston, apăruse o ciudățenie multicoloră şi hidoasă. Avea şapte tentacule subțiri, care se întâlneau la vârf, şi se uneau pentru a forma o umflătură ovală, înconjurată de lentile convexe. Lentilele pulsau cu o lumină slabă. Un tentacul se ridică de pe podea. Îl atinse pe Kirk uşor, aproape îl mângâie pe ceafă. Ochii căpitanului se închiseră. Alte tentacule se mişcară, pentru a prinde trupul care cădea. Creatura îl ridică pe inconştientul Kirk şi îl purtă fără efort spre pat. Trecuseră numai câteva minute de la transformare la atac şi totul fusese făcut într-o liniște desăvârşită.

Acum, ciudățenia se retrase de lângă pat şi îşi petrecu o pereche de tentacule peste partea de sus a corpului— nu avea nimic care să arate drept piept. Urmară iarăşi spasmele şi transformarea fluidă. Încă o dată creatura se transformă şi deveni ființă umană.

Nu deveni Carter Winston.

Dar era ființă umană şi putea fi imediat recunoscut.

ERA CĂPITANUL JAMES T. KIRK.

Infirmiera Chapel intră în salonul de examinare din cadrul laboratorului şi se îndreptă spre locul unde era aşezat doctorul McCoy, preocupat de citirea amănunțită a unui manual de inginerie medicală. Ea ținea într-o mână micuțul explorator portabil şi multe alte instrumente suplimentare în cealaltă.

McCoy îşi ridică privirea de pe manual.

— Ce-i, Christine?

— Domnule doctor, spuse ea apăsat, nu găsesc nici cea mai mică greşeală în ceea priveşte aceste instrumente. Toate funcționează perfect, inclusiv exploratorul principal. Dar citirile apar încă uşor anormale, având acele variații ciudate ale lui Winston.

Îl privi, aşteptând.

— Dar testele pe care le-ai făcut lui Winston după...

Ea ezită. Două lucruri circulă mai repede decât viteza luminii: navele stelare şi bârfele. Bârfele romantice mai repede dintre toate.

McCoy ridică din umeri. Anumite lucruri era imposibil să fie ținute secret.

— După ce a plecat Anne Nored? Unele au ieşit aiurea, altele au ieşit bine. Diferențele nu au nici măcar valoare de consistență, Christine. Aşa cum sunt, aceste rezultate nu au nici un fel de sens. Trebuie să fie greşeala noastră.

Se ridică în picioare.

— Haide. O să evaluăm din nou citirile şi de data aceasta vom afla adevărul.

Uşile liftului se deschiseră înspre punte şi Winston/Kirk intră. Spock privi înapoi spre el şi se ridică de pe scaunul de comandă. Winston/Kirk se aşează în timp ce ofițerul unu se întoarse spre propria sa stație.

Sulu privi înapoi spre scaunul de comandă cu mirare.

— Nu spuneați că mergeți la cabina dumneavoastră,

domnule?

— Am fost deja acolo, domnule Sulu, dar a intervenit ceva înainte de a începe raportul. Ceva mult mai important. Stabileşte un curs direct spre Rator III.

Asta provocă o altă privire, de data aceasta de un interes mai mult decât obişnuit.

— Prin Zona Neutră Romulană, domnule?

— Acesta e un ordin, domnule timonier.

Sulu părea nesigur.

— Dar, domnule, dacă suntem provocaţi acolo, romulanii pot confisca nava. Tratatul prevede că...

— Sunt pe deplin familiarizat cu prevederile tratatului, domnule Sulu, răspunse Winston/Kirk, şi cred că ai auzit ordinul meu.

— Am înţeles, domnule, admise imediat timonierul.

Se orientă asupra sarcinii de schiţare a cursului cerut.

Spock, care asistase la acest schimb de vorbe cu preocupare crescândă, se simţi obligat, în final, să spună măcar ceva cu valoare de avertisment.

Nu-i stătea în obişnuinţă să ridice obiecţii, oricare ar fi fost deciziile lui Kirk şi indiferent cât de ciudate ar fi părut iniţial, deoarece totdeauna aveau o evoluţie care dovedeau în final că sunt rezonabile.

Dar de data asta nu era aşa. Spock mai făcu o ultimă verificare pe tabloul său de comandă. Citirile îi confirmară suspiciunile.

— Domnule căpitan, senzorii cu raza de acţiune maximă localizează ceva care se află pe traseul nostru anticipat. La această distanţă destul de mare, este imposibil de determinat natura obiectului. S-ar putea să fie vreo altă navă comercială interstelară, ca a lui Winston. S-ar putea să fie şi o navă romulană. Sau să nici nu fie o navă. Totuşi, consider că e imprudent să forţăm şansa trecerii neanunţate prin zona neutră.

— Domnule Spock, replică Winston/Kirk, am vorbit cu

Winston despre asta cu destul de mult timp în urmă. M-a asigurat că este o necesitate absolut vitală să ajungem la Rator III cât mai repede posibil. Supraviețuirea populației unei întregi planete poate depinde de asta. Din nefericire, este necesară trecerea noastră printr-un braț al Zonei Neutre.

— O misiune admirabilă, domnule căpitan, fu de acord Spock. Dar dacă punem în pericol nava noastră, nu vom fi de nici un folos poporului de pe Raton III.

— Nu vom fi de nici un folos nici dacă nu vom ajunge la timp, domnule Spock. Nu aş fi ordonat asta dacă nu simțeam că e bine să procedez astfel. Winston spunea că senzorii săi nu au detectat nici urmă de romulani când au trecut prin zonă, înainte să i se fi defectat nava. Sunt bucuros că mi-ai spus adevărul. Mai ales că afirmațiile lui sunt considerate onorabile, nu-i aşa?

Spock ezită o secundă.

— Acesta îi era reputația, domnule căpitan.

— Curs stabilit, domnule, anunță Sulu.

— Execută, ordonă Winston/Kirk.

Sulu se aplecă înainte şi potrivi comenzile.

— Am executat întocmai.

Nu avură nici o senzație la schimbarea cursului. Spațiul era prea vast pentru ca simțurile umane aflate în interiorul navei, să sesizeze o schimbare de direcție la viteza de bază. Dar marea navă stelară începuse treptat să vireze, de la cursul pe care-l urma, şi să se întoarcă într-o curbă largă care trebuia să o ducă în interiorul Zonei Neutre.

Sulu avu nevoie numai de câteva clipe pentru a-şi reverifica citirile.

— Suntem pe cursul ordonat, domnule.

— Foarte bine, domnule Sulu. Anunță-mă dacă se întâmplă ceva neobişnuit. Se ridică şi se îndreptă spre lift. Mă duc înapoi, în cabina mea. Preia din nou comanda, domnule Spock.

Spock îl privi pe căpitan în timp ce acesta ieşea de pe

punte.

Timpul trecea. Nu se petrecu nimic care să deranjeze programul navei, lucru care-i convenea pe deplin lui Spock.

După un îndelungat timp de gândire, în sfârşit atinse butonul de activare al jurnalului de bord şi vorbi moale în grilele de înregistrare.

— Jurnalul de bord al navei, data stelară cinci mii patru sute doi punct şapte. Înregistrează ofițer unu. Recenta schimbare a cursului ordonată de căpitan, ne-a dus mult în interiorul Zonei Neutre Romulane. Această schimbare a fost inițiată aparent la cererea noului nostru pasager, Carter Winston. Informațiile furnizate de Winston s-au dovedit până acum precise. Nu am interceptat nici o navă romulană, sau din această cauză, nici alte nave, indiferent de tip. Totuşi, am ordonat să fie menținuți toți senzorii pe explorare cu bătaie lungă şi o supraveghere atentă a oricărui obiect generator de suspiciune, în limitele razei de acțiune a exploratorului. De asemenea, am...

Ameţit, era încă ameţit.

Kirk se încordă şi se ridică pe şezut, în pat. Două lucruri îl descumpăniră imediat. Mai întâi, nu băuse atât de mult. Un *eggnog* nu avusese niciodată, dar niciodată, un asemenea efect asupra lui. Îngurgitase o groază de lichide mult mai tari decât cocteilul de sărbători, care era o nimica toată prin comparație. Nici una nu-l năucise vreodată în asemenea hal! Şi pe lângă asta...

Privi la cronometul fixat în perete, deasupra patului. Uh, ceva nu era în regulă nici cu asta. Ce se întâmplase?

Nu-şi putea explica ce i se întâmplase. Poate că altcineva putea.

Kirk intră cu paşi mari, foarte hotărât, pe punte. Deşi se simțea exagerat de confuz, nu avea nici un rost să mai afle

cineva despre asta, cel puțin deocamdată.

— Preiau comanda, domnule Spock.

Spock ridică uşor o sprânceană, dar se mută de acolo fără să comenteze.

Sulu se uită şi el înapoi, curios.

Kirk se aşează rezemat în scaun, se relaxă şi încercă din toate puterile să-şi amintească.

Introspecția nu avu nici un rezultat, dar o privire accidentală înainte dădu într-adevăr peste cap un interesant nod de informații.

Privirea lui întâlni marele cronometru de pe panoul de navigație, acela care stabilea timpul navei pentru ceilalți de pe *Enterprise*. Citea 1405.

Nu era nimic care să zăpăcească lumea în asta. Totuşi, îşi amintea exact timpul de pe cronometrul său de perete, de când părăsise cabina. Spunea 1404. Şi când căutase în birou o anumită casetă, înainte — înainte de a adormi — se întâmplase să observe timpul de pe ceasul de birou. Citise 1400.

Nu era şocant de semnificativ poate, dar...

Spock, care îl privise pe Kirk indirect încă de când acesta se întorsese pe punte, îi observase confuzia.

— S-a întâmplat ceva, domnule căpitan?

— Nu sunt... nu sunt sigur, Spock.

— Vă simțiți bine, domnule? întrebă Sulu alarmat.

— Bine, domnule Súlu, bine. Dar mă simt?... Se întoarse spre Spock, mormăind pe jumătate pentru sine. Mă dusesem înapoi în cabină, să dictez finalul raportului privind salvarea... Până aici îmi amintesc. Şi mi se pare că... am adormit. Dar cel mai ciudat lucru, domnule Spock, este că nu-mi amintesc să mă fi mutat de la masă în pat. Şi nu-mi amintesc să fi adormit vreodată atât de repede şi atât de profund, numai pentru câteva minute. Dacă eram atât de obosit, se pare că trebuia să fi dormit o oră sau aproximativ o oră.

— Posibil să fi avut nevoie de odihnă mai mult decât

credeți, domnule căpitan, sugeră Spock, neavând nici o concluzie de tras încă. Corpul are propriul său sistem de verificări şi balansări în această privință. Dumneavoastră cereați în mod clar, cel mai scurt pui de somn. În orice caz, nu s-a schimbat nimic de când ați plecat. Păstrăm în continuare cursul prin zona neutră, spre Rator III.

— Dar nu-mi amintesc să fi mers spre... Kirk se opri, privind spre Spock, brusc uimit: Zona Neutră Romulană, repetă apăsat.

— Este singura zonă neutră față de care eram apropiați, domnule căpitan, replică ofițerul unu cu o uşoară ironie.

— Nu ți-am dat nici o autorizație să intri în ea, domnule Spock. Ai ordonat vreo schimbare a cursului?

— Nu, domnule, replică Spock la fel de confuz acum. Dumneavoastră ați făcut-o.

— E ridicol!

Mintea lui Kirk căuta. Mai întâi un prea neobişnuit moțăit, iar acum Spock părea că înebunise. Sau poate că dormea încă şi toate astea nu erau decât un vis urât.

Dacă era aşa, era trecut de mult timpul să se trezească.

— Nimeni din Flota Stelară nu ar da un asemenea ordin decât dacă ar fi o problemă de viață şi de moarte, Spock.

— Cred că aceasta este rațiunea pe care ați folosit-o, domnule căpitan.

Se întoarse şi mişcă un buton de pe panoul de deasupra capului său. Exista un ecran micuț fixat în interiorul panoului. Atât Kirk cât şi el se uitau la acest ecran. Acesta prinse viață şi, odată cu el, apăru scena care avusese loc pe punte, numai cu câteva momente înainte.

"Nu spuneați că mergeți în cabina dumneavoastră, domnule?" spunea un Sulu înregistrat, în timp ce Kirk privea, nevenindu-i să creadă.

"Am fost deja acolo, domnlue Sulu... stabileşte un curs direct spre Rator III"

"Prin zona neutră, domnule?"

"Acesta este ordinul, timonier."

Kirk îşi mută privirile de la blestematul de ecran. Văzuse destul. Mai mult decât destul.

— E de ajuns, Spock.

Spock opri înregistrarea şi se răsuci, pentru a privi spre căpitan.

Kirk alunecă pe spate, în scaun, foarte gânditor.

Un număr de explicații se sugerau singure. Pe măsură ce examina una şi trecea la următoarea, deveneau din ce în ce mai enervante şi din ce în ce mai puțin realiste. Totuşi, un singur lucru îl ştia. Până când toată treaba asta va fi lămurită şi o explicație rezonabilă se va sugera singură, trebuia să plece de pe punte.

— Domnule Sulu, găseşte-l pe domnul Scott şi raportează-i să se prezinte pe punte pentru a lua comanda, te rog.

Se ridică şi se îndreptă spre ieşire. Spock plecă să-l însoțească.

— De asemenea, domnule Sulu, spuse peste umăr, calculează o cursă pentru a scoate *Enterprise* în afara Zonei Neutre la bază-şase. Locotenent M'ress, pune nava în stare de alertă galbenă.

— Desigur, domnule căpitan, luă la cunoştință preocupatul locotenent.

— Alertă galbenă, domnule? se miră Spock în timp ce uşile se închideau înapoia lor.

— Cred că e necesară, Spock, până voi fi în stare să găsesc o rezolvare a acestei situații. Nu mă simt în măsură să-mi asum nici un risc... în indiferent ce s-ar petrece aici. Cu siguranță că până acum ai observat că atât acțiunile cât şi ordinele mele de ultimă oră au fost, ei bine, contradictorii.

— Mărturisesc că ceva de genul acesta sesizasem, domnule căpitan. Dar motivul pentru care...

— Domnule Spock — vocea lui Kirk era străină — nu-mi amintesc să fi dat ordine de intrare în Zona Neutră. Am părăsit puntea, m-am dus în cabina mea, am adormit câteva clipe şi m-am întors pe punte. Asta-i tot.

Ca de obicei, logica lui Spock o luă înaintea tactului, deşi Kirk nu observă. El voia răspunsuri, nu simpatii. Prea multe lucruri uitate erau în primejdie.

— Poate că ar fi o idee bună să vă examineze doctorul McCoy, domnule căpitan.

— Sunt absolut de acord. Dacă am devenit subiectul afecțiunilor mentale, lăsând la o parte pe cele fizice, în timpul cărora dau ordine periculoase, atunci am devenit un pericol pentru navă. Nu pot să-mi imaginez ce mi s-a întâmplat, dar nici nu pot să-mi asum riscul ca o astfel de posibilitate să devină realitate.

Lovi un buton şi luminile liftului alunecară din poziția verticală în cea orizontală. Acum coborau de-a lungul lui *Enterprise*.

Încă nu se explica.

Instrumentele continuau să verifice, eficiența varia în jurul lui sută la sută, şi totuşi persistau în oferirea aceloraşi citiri ridicole.

McCoy bombăni pentru sine şi se apucă pentru a nu ştia câta oară să coreleze numerele de pe explorator, cu acelea dintr-un tabel vopsit cu o culoare foarte frumoasă, aflat pe un mic ecran. Se auzi avertizorul de la uşă, dar el nu se uită înapoi. Imaginea lui Carter Winston intră în camera de examinare. Privi răbdătoare în timp ce McCoy continua să potrivească cifre care nu se potriveau aşa cum ar fi trebuit. În cele din urmă, McCoy se uită, nervos, să vadă cine intrase.

Când îl recunoscu pe Winston, zâmbi în loc de salut, înainte să se întoarcă la munca sa.

— Salut, Winston, spuse în timp ce trecea o altă serie de cifre de-a lungul ecranului. Încerc să-mi explic asta. Câteodată mă întreb dacă nu cumva ar fi trebuit să existe mai multă instrumentație la școala medicală.

McCoy era atât de absorbit în studiul său, încât nu observă transformarea dinapoia sa, o transformare care ar fi zăpăcit instrumentele medicale şi mai mult.

Nu-l observă pe Winston punându-şi mâinile peste piept, nu-l văzu dizolvându-se precum praful de budincă în apă şi devenind o apariție străină, ciudată, care se mişca cu foarte mare uşurință de-a lungul podelei drepte, prin intermediul unor tentacule, cu grația unei balene.

— Winston, am verificat testele tale de mai bine de douăzeci de ori şi nu cred...

Un tentacul se ridică şi atinse ceafa lui McCoy. Doctorul căzu de pe scaunul său.

Ființa străină îl prinse cu uşurință şi îl duse într-un laborator adiacent. În timp ce-l aşeza pe podea, sunetul uşii de la salonul de examinare se făcu auzit.

Anne Nored pătrunse în camera părăsită.

— Doctore McCoy?

Făcu un pas în interior şi uşile se închiseră automat în urma ei.

— Doctore McCoy? repetă.

În laborator, creatura îşi mişca tentaculele. Câteva secunde mai târziu, o dublură a doctorului McCoy stătea peste forma inconştientă a originalului.

Anne Nored păşi spre masa de lucru a lui McCoy. Examină fără preocupare exploratorul şi alte obiecte pe care doctorul le pusese acolo, fără a atinge vreunul din ele. Auzi un fâşâit uşor şi sări spre dreapta.

— Doctore McCoy, m-ați speriat.

Winston/McCoy ieşi din laborator, asigurându-se că uşa s-a închis în urma lui.

— Nimic nu te sperie pe tine, Anne, tu eşti ofiţer de securitate, şi chiar unul dintre cei mai buni. Pot să te ajut cu ceva?

— Oh, deci eram verificată.

Zâmbi, dar apoi se încruntă, încurcată.

— Credeam că o să fie uşor, dar nu este. Nu ştiu dacă puteţi... mă gândeam că... ei bine, trebuie să vorbesc cu cineva. Şi celelalte fete — zâmbi iar pentru câteva clipe — au tendinţa de a fi neserioase când e vorba despre astfel de lucruri. Aş vrea să fiu indiferentă, dar nu pot. Doare foarte mult. De aceea m-am gândit că poate dumneavoastră...

Winston/McCoy păru că ezită, apoi arătă spre un scaun.

Anne se aşeză recunoscătoare. Deoarece nu părea capabilă să mai spună ceva, vorbi tot Winston/McCoy.

— Lasă-mă să ghicesc. E în legătură cu tine şi Carter Winston. Se opri o clipă şi adăugă: Mi-a spus ceva despre asta când îl examinam.

— Cât înseamnă "ceva", doctore?

Winston/McCoy făcu iarăşi o pauză.

— Destul.

— Doctore, ce-o să mă fac? întrebă ea disperată. Ştiu că nu sunteţi psihiatru şi nu cred că am nevoie de aşa ceva. Nu sunt afectată mental. Nu cred, dar încă îl mai iubesc.

Colţurile gurii se rotunjiră către în sus.

— Ia gândeşte-te, dragostea este definită ca fiind o stare de dezechilibru mental temporar, nu-i aşa?

— Numai de către poeţi, scriitori de ficţiune romantică şi de către francezi, replică Winston/McCoy. (Se întoarse şi îşi concentră atenţia asupra peretelui alb din partea opusă.) Sunt sigur că i-ar face plăcere să simtă şi el la fel în ce te priveşte, Anne. De asemenea, mi-a spus câte ceva despre vremurile pe care le-aţi petrecut împreună, despre experienţele pe care le-aţi trăit. Nu cine ştie ce, dar cred că înţeleg cât de adânci erau sentimentele pe care le nutreaţi unul pentru celălalt. Dar totul

poate fi imposibil de obținut, Anne. Cinci ani pot însemna veşnicia pentru cineva. Oamenii se schimbă. Îndrăgostiții, cel mai frecvent. Şi de un lucru te pot asigura: Carter Winston a trecut prin nişte schimbări prin care n-a mai trecut nici o ființă umană.

Vocea îi scăzu şi murmură:

— Da, oamenii se schimbă.

— Ei bine, eu n-am făcut-o! țipă ea, în cele din urmă. Ce ar trebui să fac? Ce pot să fac?

— Dacă ți-a cerut să-l uiți, spuse Winston/McCoy, cred că ar trebui să faci exact aşa. Sau ai prefera să te mintă, să-ți spună ceea ce îți place să auzi, să te înşele intenționat. Vrei să facă asta?

— Oh, nu. El este cel mai gentil, cel mai grijuliu bărbat din câți am cunoscut şi din câți voi cunoaşte vreodată. Şi nu cred că s-ar descurca. Minciuna nu l-a caracterizat niciodată.

— Ei, atunci înțelegi? insistă Winston/McCoy. Dacă nu te mai vrea, din cine ştie ce motive şi dacă ți-a cerut să-l uiți, atunci tot ce pot face e să-ți sugerez să interpretezi asta ca pe o preocupare sinceră pentru tine. Nu ai nici cea mai mică idee prin ce a trecut, ce — şi Winston/McCoy zâmbi pe jumătate — schimbări neobişnuite ar fi avut poate loc, în aceşti ani, cât a lipsit. Ca medic, nu pot decât să te sfătuiesc... şi de asemenea ca prieten... Uită-l pe Winston. Uită-l pe Carter...

Vorbele ieşiră fără forță, nici o convingere dincolo de ele. Părea gata să mai polemizeze, dar se auzi avertizorul uşii. Intrară Kirk şi Spock.

Era destul de greu să dezvălui asemenea simțiri intime doctorului navei. Ar fi fost, însă, imposibil în fața căpitanului şi a ofițerului unu. Deci, în loc să continuie, se ridică.

— Mulțumesc, doctore McCoy. O să mă gândesc la sfatul dumneavoastră.

— Aşa să faci, Anne... locotenent Nored.

Kirk îl studie pe ofițerul de securitate în timp ce pleca,

apoi se întoarse spre Winston/McCoy. Doctorul zâmbi.

— Ce pot să fac pentru tine, Jim?

— Bones, am nevoie de o examinare medicală completă.

— A lui Carter Winston? Dar deja o am...

Kirk dădu din mână impacientat.

— Nu, nu. Pentru mine. Ceva s-a îmtâmplat...

Se opri. Figura lui Winston/McCoy se întorsese brusc din fața lui şi acum era preocupat de studierea unui micorfilm cu o filă index, aflat pe peretele opus.

— Mi-e teamă că trebuie să o fac mai târziu, domnule căpitan. În momentul de față am prea multe teste de verificat.

Kirk avèa prea multe gânduri pe cap pentru a reacționa, dar Spock privea încurcat. Fiind ținta favorită a înțepăturilor lui McCoy, poate că era mai sensibil la schimbările lui de comportament. Sau de personalitate.

— Ale lui Carter Winston, de exemplu? întrebă Spock.

Winston/McCoy se întoarse pe jumătate, dar nu se uită la ei.

— Nu, acela e făcut, terminat. Nici o problemă, domnule Spock. Testele standard se prezintă absolut normal.

— Eşti sigur că nu există posibilitatea să fi intervenit vreo greşeală? insistă Spock.

Acum era rândul lui Kirk să se uite întrebător la ofițerul unu. Nu era în firea lui Spock să pună întrebări despre munca altui ofițer, în mod deosebit a lui McCoy. Era de aşteptat ca doctorul să răspundă cu vreo remarcă distrugătoare.

Dar în loc să facă asta, doctorul bombăni:

— Păi, întotdeauna există această şansă. Le mai verific o dată, dacă doreşti.

— Nu, nu e nevoie, Bones. Trec pe aici mai târziu pentru examinarea aia, dacă nu eşti ocupat. Să mergem, Spock.

Kirk se întoarse şi porni spre uşă.

Când aceasta se închise înapoia lor, iar ei se găseau în camera de primire, acum goală, amândoi schimbară priviri

nesigure.

— Domnule căpitan, ați observat reacția doctorului McCoy când l-am întrebat dacă există vreo posibilitate să se fi strecurat vreo greşeală în cazul testelor lui Carter Winston?

Kirk încuviință.

— Da, nu s-a zburlit la tine. Asta nu e normal în ceea ce-l priveşte.

— Scuzați-mă, domnule căpitan... "zburlit la mine"?

— Am spus ceva legat de... există o şansă destul de mare ca să avem de a face cu o întâmplare similară celei petrecute mie...

— ... râsete isterice la o glumă de-a mea, îşi explică în cele din urmă Spock, cramponat în descifrarea sensului expresiei folosite de căpitan.

— Da, asta e. Ce este şi mai puțin normal în privința doctorului, este că a fost de acord cu tine. A admis posibilitatea existenței unei erori, iar asta nu i se potriveşte deloc lui Bones. Dacă există ceva în care are deplină încredere, aceasta este cu siguranță propria sa competență medicală. Ia gândeşte-te, n-a fost ceva normal pentru el să refuze cererea mea privind controlul medical.

— Sunt întrutotul de acord, domnule căpitan. Ceea ce înseamnă că...

— Nu ştiu ce înseamnă, murmură Kirk, poate doar faptul că pe navă există doi ofițeri care au nevoie de control medical. Să mergem!

Năvăliră în salonul de examinare medicală al infirmeriei şi rămaseră prostiți de ceea ce văzură. Sau, mai bine spus, de ceea ce nu văzură. Camera era goală.

Nici unul dintre ofițeri nu se edifică la o primă cercetare amănunțită a camerei.

— Din motive de securitate şi carantină saloanele medicale interioare nu au decât o singură intrare, spuse Spock, gânditor. Nu prea există multe locuri în care s-ar putea ascunde

un om.

— Nu, aprobă Kirk, şi cred...

— Ohhh...!

Kirk şi Spock ajunseră la intrarea laboratorului alăturat în câteva secunde. Amândoi erau curioşi, aşteptând ca — nu ştiau ce — să le risipească confuzia. Dar uşa se retrase normal, la atingerea lui Kirk, nimic neblocând intrarea.

McCoy stătea pe podea, în mijlocul încăperii, şi îşi freca partea de deasupra a capului. Arăta de parcă tocmai absorbise o doză substanțială de ceva mult mai tare decât *eggnog*-ul.

— Bones?

McCoy nu reacționă la început. Apoi privi spre ei, încă amețit.

— Trebuie să fi... Trebuie să fi adormit... cumva, cred. Un mic pui de somn...

— Un mic pui de somn, repetă Kirk, reflectând la similitudinea unei experiențe recente. Cred că am idee ce vrei să spui, Bones.

— Doctore, eşti un om cu obiceiuri ciudate, observă Spock, dar niciodată nu-mi amintesc să te fi văzut dormind pe podeaua din laborator. Logica elementară spune că până şi o masă de examinare poate fi mult mai confortabilă, după cum şi...

Mâna lui Kirk, ridicată, îl opri la mijlocul frazei. Căpitanul se uita insistent de jur împrejurul laboratorului. Încă de când intrase, nu se simțise sigur de ceva. Şi nu din cauza a ceea ce, pe jumătate, se aşteptau să găsească. Nu, era un sentiment pe care încă nu-l putea defini. Spock ar fi spus că era lipsit de logică, dar, la dracu', el simțea că *ceva* nu era în regulă.

— Ceva nu e ordine cu încăperea asta, spuse cu voce tare.

McCoy îşi examină rapid a laboratorul. Privirea lui întâlni, în cele din urmă, fața nesigură a lui Kirk.

— Mie mi se pare totul OK, Jim.

— Nu, obiectă Kirk. Aşteaptă o clipă şi gândeşte-te bine, Bones.

Înainte ca McCoy să poată obiecta, căpitanul se mişcă rapid şi închise uşa înapoia lor.

— Studiați amândoi camera. Cu siguranță, ceva s-a schimbat față de ultima oară când am fost aici. Nu pot să pun degetul acolo, dar...

Cei trei ofițeri începură o examinare metodică şi răbdătoare a laboratorului. Nu părea să existe ceva care ar putea oferi vreo revelație. Nu-i ajuta nici faptul că nu aveau nici o idee a ceea ce căutau.

Bănci, obiecte de decor a pereților, etajere pline de eprubete, sticluțe şi instrumente atent lustruite, cutii chirurgicale strălucitoare, surse de putere de urgență, folosite în cazul căderii energetice a navei, marele sterlizator portabil, trei mese de examinare...

Chiar şi o masă de examinare ar fi mult mai confortabilă, spusese Spock.

Kirk zâmbi.

— Gata, Winston, poți să ieşi.

Atât Spock cât şi McCoy îşi îndreptară atenția asupra căpitanului, Spock curios, McCoy neâncrezător.

Kirk păşi înainte până când ajunse exact în fața celei mai îndepărtate mese de examinare.

Vorbi, nici spre spatele ei, nici sub ea, ci ei:

— Îți sugerez să te arăți, Winston, sau orice vei fi. Mascarada s-a terminat.

Neînțelegând scena şi neprimind nici o explicație din partea lui Kirk, McCoy se ridică în picioare şi-i şopti lui Spock:

— Spuneai că eu sunt un om cu obiceiuri ciudate, Spock? Jim vorbeşte cu o masă!

— Nu sunt de de aceeşi părere, doctore.

În mintea ofițerului unu, pe măsură ce adăuga elemente cunoscute şi înainta spre un rezultat, începu să se contureze o

idee. Evident, Kirk ajunsese deja la ea.

Căpitanul păşi înapoi de lângă masă şi îşi concentră atenția asupra unei etajere din apropiere. Kirk se adresă celorlalți în timp ce studia etichetele de pe şirul curat de eprubete de cristal.

— Din câte îmi amintesc, în camera asta, nu erau decât două mese, Bones. (Privea în continuare capătul şirului de recipiente.) Acum se pare că sunt trei.

Spock nu spuse nimic, dar McCoy se descoperi deodată încuviințând din cap.

— Tocmai am realizat şi eu asta, Jim. Dar chiar şi aşa, ce... McCoy tăcu.

Indiferent de ce se întâmpla aici trebuia să ia sfârşit cât de curând.

Kirk alese în sfârşit una din micuțele eprubete de pe etajeră. Se întoarse în aceeaşi poziție în care stătuse lângă masă. Eprubeta din mâna lui era confecționată din cuarț artificial aliat la cald cu anumite alte componente metalice şi ceramice. Conținea o cantitate mică de lichid roşu deschis.

Când McCoy văzu ce eprubetă ținea căpitanul în mână, făcu câțiva paşi înapoi, apoi se opri.

Kirk îşi îndreptă, din nou, comentariile către masă.

Suprafața dreaptă, negreşit organică, strălucea puternic în lumina puternică de deasupra, reflectând totul în lustrul său. McCoy o studie până simți că-l dor ochii, căutând vreun semn ascuns care trebuia să-i fi scăpat şi care să-i explice misterioasele secrete ale mesei.

Arăta ca o masă de examinare. Kirk o ciocăni cu un deget şi se auzi un clinchet uşor. Suna ca o masă de examinare.

Pe Andromeda, era o masă de examinare!

— Aceasta este o eprubetă de orientină acidă, informă Kirk masa, solemn. Va arde orice material mai puțin acest cristal din care este făcută eprubeta. Dacă nu ai văzut-o niciodată la lucru, voi fi fericit să-ți fac o demonstrație. (Ciocăni

din nou masa.) Pe tine.

Urmă o pauză destul de mare. Apoi Kirk ridică eprubeta deasupra mesei şi îşi îndreptă degetul spre capacul acesteia. Masa se lumină brusc, în genul dispariției înşelătoare a unor lucruri văzute dintr-o parte şi care nu mai sunt acolo când te întorci spre ele.

Masa se undui uşor asemeni unor valuri şi îşi schimbă forma. O clipă mai târziu nu mai era masă de examinare.

În locul ei stătea o creatură scundă, cu tentacule subțiri asemenea unor cabluri şi ochi transparenți, strălucitori care priveau către ei fără să clipească.

— Am văzut asta, spuse un McCoy cu gura căscată, dar nu o cred posibilă.

— Un vendorian, doctore, îl informă Spock. Planeta lor este în carantină şi puțini oameni i-au văzut vreodată. Capacitatea lor de a-şi rearanja structura moleculară, după dorință, astfel încât să se asemene cu orice lucru sau ființă care are aproximativ aceeaşi masă moleculară cu a lor — şi practicarea transformării ca fel de viață — îi plasează mult deasupra limitelor celorlalți.

Posibilitățile lor neobişnuite ar putea fi de o inestimabilă valoare pentru Federație sau pentru alții. Dar oricât de râvnite ar fi atribuțiile lor fizice, din punct de vedere psihologic ei sunt încă nepregătiți pentru a participa într-o comunitate a lumii.

— Domnule Spock adu o echipă de securitate aici, jos, imediat.

— Da, domnule căpitan. Spock se întoarse să plece. McCoy se mişcă pentru a-i face loc.

Aceşti câțiva paşi constituiră tot ce era necesar pentru a-l aduce în interiroul suprafeței până la care ajungeau tentaculele vendorianului.

Puternicele tentacule țâşniră şi îl înconjurară pe doctor într-o strânsoare puternică.

— Jim!

Kirk şi Spock se mişcară ca unul spre vendorian.

Desfăşurând tentaculele strânse, ciudăţenia îl trimise pe McCoy învârtindu-se şi împiedicându-se în ceilalţi doi ofiţeri.

Toţi trei căzură pe podea.

Mişcându-se cu o agilitate surprinzătoare pentru o creatură ce părea stângace, vendorianul trecu rapid peste ei.

Spock reuşi să se răsucească la timp pentru a apuca o parte a ciudăţeniei zburătoare. Tot ce prinse, fu o mână de ceva care era simţit ca o piele de şarpe fără inele. Nu putu să o ţină pe loc. O secundă mai târziu, vendorianul dispăru dincolo de uşă.

Kirk era în picioare, alergând spre ieşire. Spock făcu o mişcare ca şi când ar fi vrut să-l urmeze, dar se răzgândi şi îşi schimbă direcţia către intercomul punţii.

— Spock către punte: cuplează-mă la intercomul navei. Apoi, după câteva secunde: Către toate echipele de securitate, un intrus pe navă, alarmă!... Către toate echipele de securitate , repet, un intrus pe navă, alarmă!

Kirk era afară în hol. Privi în drepata sa îi apoi în stânga, tocmai la timp pentru a prinde o ultimă imagine a vendorianului intrând pe un coridor lateral.

O echipă de securitate ce alerga în preajma capătului îndepărtat al holului stătu faţă în faţă cu el, o secundă mai târziou. Vocea lui Spock răsuna tare, repetată în fiecare difuzor de pe navă.

— Intrusul este un vendorian capabil să se transforme în orice formă sau siluetă care are aproximativ aceeaşi masă...

Capitolul III

Un tub Jeffries se întindea în apropiere. Vendorianul folosindu-şi capacitatea de a observa în toate direcţiile simultan, se mulţumi să constate că nu se vedea nici un urmăritor. Apoi se căţără şi pătrunse în interiorul tubului.

Mişcându-se ca un păianjen mare şi portocaliu, îşi croi drum pe canalele interioare. Zgomote de paşi puteau fi auzite dedesubt — destul de departe acum, pirdute în distanţa crescândă — în timp ce Kirk şi echipa de securitate alerga prin coridorul de dedesubt.

Aproape de capăt, creatura se opri şi îşi încrucişă tentaculele de sus. O dată în plus se transformă în Carter Winston. O privire atentă în ambele părţi şi apoi ieşi din tub pe o navă punte, acoperind tubul la loc.

În însuşirea unei forme umane, existau atât avantaje cât

şi dezavantaje. De exemplu, nu mai putea să vadă în toate direcţiile.

Astfel încât nu o văzu pe Anne Nored până când nu dădu colţul şi aproape o doborî. Ea se clătină şi, din reflex, o prinse ca să nu cadă.

Dar de data asta, în loc să-l îmbrăţişeze, îl împinse şi ridică pistolul ei cu laser. Îl îndreptă exact spre pieptul lui.

Afişând un aer de surpriză privi mai întâi la pistol apoi ridică fruntea spre ea.

— Anne, ce faci?

— Atribuţiunile de servici, răspunse ea cu fermitate. Nu este greu de ghicit cine este intrusul. Tu eşti singurul străin la bord, Carter. Sau orice-ai fi. Un... un vendorian.

Zgomot de paşi alergaţi venea de undeva din spatele lor. Ea se uită la el, apoi aruncă o privire scurtă şi iritată peste umăr.

Trecu numai o clipă, dar reflexele lui Carter Winston erau mai rapide decât cele omeneşti. Pocni fazerul din mâna ei. Acesta alunecă de-a lungul punţii pentru a se lovi de peretele îndepărtat. Ea alergă pentru a-l recupera.

În acelaşi timp, Kirk şi un mic grup din personalul de securitate apărură de după un colţ îndepărtat.

Anne ridică fazerul, se întoarse şi se lăsă într-un genunchi, ţinând fazerul cu amândouă mâinile şi aplecându-şi un umăr. Era uşor să ţintească persoana din depărtare.

Ar fi tras la fix.

Dar nu trase. În loc să o facă, lăsă fazerul încet într-o parte. Echipa de securitate se apropiase.

Kirk se opri lângă ea.

— Locotenent Nored, ai fi putut să-l opreşti... De ce n-ai tras?

Anne vorbi rar, în timp ce se ridică în picioare, fără să se uite la el.

— N-am putut. Ştiu că sunt necesare nişte explicaţii,

domnule căpitan, dar... Nu găsea nimic de spus care să o facă să pară mai puțin idioată. Ştiam că el trebuie să fie intrusul, dar... N-am putut să trag.

Vocea ei tremura.

—Nu este Carter Winston, ci o ciudățenie, locotenente. Un vendorian, un complex care îşi schimbă forma, alcătuit din tentacule portocalii conduse de un creier inuman.

— Rațiunea îmi spune asta, domnule căpitan, dar există alte părți ale corpului meu care nu pot fi convinse atât de uşor.

Iată, avea dreptate — vorbele ei erau ale unei idioate.

— Locotenente, omul pe care îl iubeai nu mai există. Vocea lui Kirk era eliberată în mod surprinzător de orice urmă de repoş. Carter Winston e mort. A murit probabil acum câțiva ani.

— Îmi dau seama de asta,domnule căpitan. Doar că... Se întoarse. Vorbele deveniseră într-adevăr nepotrivite. Dreptatea şi iubirea nu-şi prea dau mâna.

— Când vei fi comandant vei putea înțelege multe, locotenente. Iar acum...

Nu avu prilejul să termine. Sosi Spock, care avea respirația rapidă şi părea obosit.

— Echipele de securitate raportează lipsa vreunei urme a creaturii pe navă, domnule căpitan.

— De unde ştiu, domnule Spock? Kirk oftă. Mi-era teamă de asta. O dată pierdut din vedere, se poate transforma în orice sau oricine de la bordul navei. Mă întreb de ce a ales oare să se transforme din nou în Carter Winston, şi nu în doctorul McCoy sau în mine.

— Nu pot ghici, domnule căpitan. Pot doar să presupun că această schimbare de formă nu este atât de uşoară pentru el pe cât ni se pare nouă a fi. Acum chiar are nevoie de o formă care poate fi mobilă — o masă de examinare sau o porțiune de zid nu-i va mai fi de folos, de exemplu. Poate că transformarea într-o formă cu care este familiarizat este mai uşoară şi mai

puțin obositoare. Şi clar că este mult mai familiarizat cu forma lui Carter Winston.

— De fapt... începu Kirk, după care se opri zâmbind sardonic. Spock îl privi cu nerăbdare.

— Puteți cel mult să împărtăşiți ideea mea, domnule căpitan, dacă nu şi umorul actual.

— Oh, nu-i nimic, Spock. Câteva clipe mi-a apărut... mă gândeam... şi zâmbi mai mult... mă gândeam că ai putea fi tu vendorianul acum.

Spock nu zâmbi, ceea ce nu prea era o surpriză.

— Ce te face să crezi că nu sunt, domnule căpitan? Amândouă sprâncenele i se ridicară spre tavan.

Kirk se opri din râs, îi aruncă lui Spock o privire nesigură înainte de a zâmbi iarăşi.

— Vendorienii îşi pot schimba forma, dar nu şi anumite alte lucruri. Cred că voi accepta riscul de a considera că eşti tu, Spock.

— Este foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule căpitan, în ceea ce priveşte cine sunt eu. Problema rămâne — şi se opri puțin pentru efect — dumneavoastră sunteți ceea ce pretindeți că sunteți?

— Eram cu locotenent Nored în vreme ce străinul era încă prezent, spuse Kirk indignat. E o problemă clară, ce mai. Dacă nu avem grijă, o să ne facă să ne împuşcăm unii pe alții. Dar dat fiind timpul, o să-l găsim. Nu mai e decât o problemă.

Undeva în spațiu există o entitate malignă, lipsită de formă, care ascultă vorbele căpitanilor măcar pentru ocazia de a le dejuca planurile. Entitatea amintită îl ascultase probabil pe Kirk, deoarece, parcă în sprijinul celor spuse, semnalul de alarmă roşie se declanşă, atât vizual cât şi auditiv. Un semnalizator aflat chiar deasupra lor, lumina insistent, reclamând atenție.

Diferiți membrii ai echipajului începură să apară, alergând în direcția pozițiilor lor de luptă. Ca orice echipaj bine instruit, ei

îi ignorară total pe cei doi ofițeri superiori, fiind preocupați de obiectivele obişnuite — adică fiecare să ajungă la locurile stabilite cât mai repede posibil, omeneşte sau neomeneşte.

— Acum ce mai e?

Întrebarea lui Kirk era mai mult resemnată decât plină de speranță. Se îndreptă spre butonul intercomului din perete, care era luminat intermitent.

— Alo, puntea? Vorbeşte căpitanul. Scotty? Ce se întâmplă acolo, sus? Ce mai pune la cale vendorianul, acum?

— Nu e vendorianul, domnule căpitan, replică inginerul şef. Aş vrea să fie el. Două crucişătoare de luptă romulane, domnule, şi dacă nu sunt într-o cursă de interceptare, suntem pe cale să fim martorii celei mai mari coincidențe cosmice de când steaua aceea dublă din M-31 s-a lovit de o navă.

— Bine, Scotty, nu-i scăpa din ochi. Venim imediat.

— Ce spuneai adineauri despre confruntarea cu o singură problemă, domnule căpitan?

— Spock, dacă n-aş şti că manifeşti înclinație spre un sarcasm, malițios, aş... ah, nu-i nimic.

Când ajunseră din nou pe punte şi Kirk se aşează în scaunul de comandă, iar Spock în al său la calculatorul central, cele două nave romulane erau îndeajuns de aproape pentru un contact vizual prin ochii telescopici ai ecranului principal.

Dacă exista vreo şansă ca ele să fi fost nave ale Federației, această speranță fu abandonată odată cu vederea siluetelor lor distincte.

Prin design şi construcția de bază, ele semănau cu crucişătoarele de luptă ale Imperiului Klington. Emblema şi anumite diferențe minore dar care nu lăsau loc vreunei greşeli, le desemnau ca fiind romulane.

Primul gând al lui Kirk fu să înregistreze ceva.

Nu numai în caz că ar fi urmat ostilități, dar şi pentru că asemenea informații ar urma să fie necesare pentru orice acțiuni legale care ar putea avea loc în urma acestei întâlniri.

Deci activă rapid jurnalul de bord.

Tocmai era pe punctul de a începe introducerea de date, când un gând îl copleşi brusc. Nu, nu încă. Era prea devreme pentru a se pregăti pentru posibilități pesimiste. Decuplă jurnalul oficial de bord şi porni în schimb aparatul general de înregistrat.

— Domnule Scott, avem vreo şansă să fugim de ei?

— Nu acum, domnule, se îngrijoră Scott scuturând capul o dată. Erau exact deasupra noastră, domnule căpitan, înainte ca sensorii noştrii să-i fi descoperit măcar.

— A fost ca şi cum ne-ar fi aşteptat domnule, căpitan, adăugă Sulu.

— Hmmm. Acum îşi orientă vocea şi atenția spre suprafața cu grile a aparatului de înregistrare. Datorită confuziei generate de vendorianul descoperit recent la bord deghizat în Carter Winston, *Enterprise* a fost interceptată de nave ale Imperiului romulan în timp ce viola Zona Neutră Romulană. Potrivit prevederilor tratatului nostru, unitățile flotei romulane au dreptul să confişte *Enterprise*. Parcă pentru a complica şi mai mult lucrurile n-am reuşit până acum să-l facem pe vendorian responsabil de această situație. Date fiind prevederile legilor împotriva celor care încalcă cu bunăştiință zonele neutre Kirk nu adăugă gândurile care-l măcinau — adică, dacă l-ar fi găsit pe schimbătorul de formă cauzator al problemelor, ar fi trăit o mare plăcere în tăierea celor şapte tentacule ale trupului acestuia şi apoi le-ar fi despicat din nou... cu un satâr.

Dar în clipa aceasta avea o situație mult mai complicată asupra căreia trebuia să-şi concentreze atenția.

— Suntem explorați, domnule căpitan, veni vocea locotenentului Uhura. Şi primesc un semnal de comunicații. Intenționează să ne contacteze. Apoi ezită. Să încerc să creez un ecran de bruiaj, domnule?

Kirk se gândi rapid.

— N-are nici un rost să încercăm să-i oprim, locotenente. Ceva îmi spune că grupul acesta omogen nu se va opri. Zâmbi.

Să auzim ce au de spus. Dacă avem contact vizual cu ei, dă-i drumul pe ecran. Aş vrea să văd cu cine negociez... şi dacă faţa mea le face vreo plăcere, sunt bineveniţi să o vadă.

Exista contact vizual.

Când imaginea sa umanoidă reapăru, în sfârşit, clară pe ecranul principal, atitudinea relaxată a comandantului romulan nu făcu decât să îi confirme lui Kirk suspiciunile care prindeau rădăcini în mintea sa.

— Se pare că îţi face plăcere să încerci Zona Neutră, căpitane Kirk. Mi s-a spus că s-a mai întâmplat o dată sau de două ori.

"Să fiu al naibii, nu era un tip prea atent", se gândi Kirk.

Ce spusese Kirk fu altceva, însă, uşor conciliant. Era cea mai bună atitudine pe care o putea avea Kirk; nu putea să se convingă prea mult să fie deferent cu acest personaj unsuros.

— Nu a fost ceva premeditat, vă asigur.

Replica comandantului romulan sună sec.

— Niciodată nu e. Dar termenii tratatului sunt clari. Nu fac nici o referire la bunele intenţii. Mi-ar face plăcere să dau dovadă de generozitatea de care poporul vostru este atât de îndrăgostit şi să ignor tratatul de data aceasta dar, desigur, orice încercare de a contraveni faţă de articole, chiar şi în sprijinul prieteniei, poate însemna război. Predaţi nava, domnule căpitan. Veţi fi bine trataţi. O să vă eliberăm, pe dumneavoastră şi echipajul, la cea mai apropiată bază de graniţă a Zonei Neutre.

Kirk se gândea furios, meditând.

— Pot conta pe cuvântul dumneavoastră de onoare în privinţa aceasta, comandante?...

— Larus. Comandant Larus. Jur pe familia şi pe comanda mea, domnule căpitan. Dumneavoastră şi personalul dumneavoastră nu trebuie să vă faceţi griji. Încerca din răsputeri să nu pară satisfăcut. Nu am nici o dispută personală cu voi. Trebuie să vă iau nava doar pentru a respecta prevederile

tratatului semnat între guvernele noastre. Nu simt nici o plăcere în îndeplinirea acestei sarcini neplăcute.

"Aş fi în stare să pariez că e tocmai invers", se gândi Kirk.

Zâmbetul său de răspuns, totuşi, fu plăcut.

— Aş avea nevoie de câteva minute pentru a-mi informa echipajul. Vor fi necesare anumite pregătiri.

— Desigur, căpitane Kirk. Înțeleg perfect. Şocul, şi toate astea. Ai tot timpul necesar până la cinci minute, timpul navei tale, nu mai mult.

Brusc, ecranul se albi.

— Transmisie încheiată, domnule căpitan, îl informă Uhura. Dar încă ne explorează.

— Bine, lasă-i să ne exploreze până când computerele lor vor avea migrenă electronică.

Kirk se întoarse şi apăsă un buton aflat pe brațul drept al scaunului. Spock părăsi stația sa şi se mută lângă căpitan.

— Kirk către securitate. Care mai e stadiul căutării vendorianului?

— Aici Nored, domnule. Vocea locotenentului era calmă şi profesională acum, fără vreo urmă de supărare emoțională. Bine. Nici un progres, încă. Avem toate punțile în patrulare permanentă. Nimeni nu l-a văzut, dar...

— De unde ştii, locotenent? se repezi Kirk. Oricare puteați trece pe lângă vendorian de o duzină de ori, fără să-l vedeți.

— Nu cred, domnule căpitan. Răspunsul lui Nored era ferm, plin de încredere. Patrulele noastre au pistoalele pregătite pentru zgomote foarte slabe. Am dat ordin să treacă prin undă tot ce întâlnesc — pereți, ziduri, aplice — fără nici o deosebire. Vom termina cu un număr mare de picturi distruse, dar cred că vendorianul se va gândi de două ori, înainte de a alege să stea transformat în ceva, foarte mult. Patrulele lucrează în grupuri restrânse, păzindu-se unul pe celălalt. Deci nu cred că are prea multe şanse să se transforme într-unul din ei. Cel puțin, va fi

prea ocupat cu schimbarea formelor pentru a ne mai face vreo problemă.

Kirk era perfect de acord cu Nored. Asta trebuia să îl scoată din ascunzătoare.

— Continuă, locotenent.

Întrerupse legătura şi arătă cu capul înspre ecran, unde erau afişate din nou navele romulane.

— După cum subliniază Scotty, domnule Spock, această întâlnire nu prea e o coincidenţă. Romulanii ne aşteptau de la început. Epava navei lui Winston — mă întreb oare ce i s-o fi întâmplat — a fost folosită pentru a introduce un sabotor şi un spion la bord. Şi cine poate spiona mai bine decât un vendorian cu formă schimbătoare, care poate deveni, la dorinţă, orice? Când m-am dus în cabină, m-a făcut să-mi pierd cunoştinţa suficient de mult timp pentru a lua înfăţişarea mea. Apoi a venit pe punte şi a ordonat schimbarea cursului de mers al navei. Când mi-am revenit, ei bine — clătină din cap — era prea târziu pentru a putea să dispară liber din zonă. O cursă neaşteptată.

— Aşa s-ar părea, domnule căpitan. Şi totuşi, un lucru continuă să mă deruteze.

— Spock?

— Cum reuşesc romulanii să convingă un vendorian să lucreze pentru ei? Nu pot găsi un argument logic pentru care ar face-o schimbătorul de forme. Nu pot să-mi imaginez ce preţ i-ar putea oferi romulanii.

— O să ne gândim la problema motivaţiei, mai târziu, domnule Spock. Dar în momentul de faţă avem o navă stelară de salvat. Privi către timonier. Căutaţi o frecvenţă de chemare, locotenent M'ress. Uhura, tu continuă să-i asculţi mai departe pe prietenii noştri de afară. Şi continuă să monitorizezi exploratoarele lor.

Ofiţerul de navigaţie se deplasă cu mişcări de felină, pentru a executa ordinul, cu coada fluturând ca un răspuns nervos.

— Am realizat contactul, domnule căpitan, spuse ea.

— Nu era necesară căutarea unei frecvențe de chemare. Ei erau în aşteptarea răspunsului nostru, se pare.

O dată în plus, imaginea perechii de crucişătoare romulane fu înlocuită cu cea a comandantului lor.

Acesta încerca din greu, notă Kirk, să-şi ascundă aroganța.

— Timpul dumneavoastră s-a terminat, domnule căpitan. Presupun că acum sunteți pregătiți să-mi predați nava.

— Presupunere greşită, comandante.

— Domnule căpitan, protestă indignat romulanul, sunteți în inferioritate numerică, depăşiți din punct de vedere al armamentului şi în afara prevederilor legii. Vă admir curajul, dar dați-mi voie să spun că greşiți în evaluarea dumneavoastră tactică a situației actuale.

— Nu am de ales, domnule comandant, bătu Kirk în retragere. Dacă aş fi un violator inocent al spațiului neutru, asta ar duce la câteva discuții, desigur. Dar tratatul prevede de asemenea că înşelarea prin orice mijloace — semnale luminoase, radio sau altceva — folosite pentru a abate un vas spre Zona Neutră sunt o provocare a părții care încearcă acest lucru, şi nu a vasului intrus. Dumneavoastră sunteți violatorul tratatului, nu eu.

— Abatere, domnule căpitan, protestă romulanul, enervat. Cum am putea noi să abatem un vas al Flotei Stelare atât de adânc în interiorul Zonei Neutre?

— Prin intermediul unui spion mascat într-un om mort, numit Carter Winston.

Comandantul romulan făcu o pauză, înainte de a da trist din cap.

— Un spion cu înfățişare schimbată? Haide, domnule căpitan, începu el să pledeze. Curajul dumneavoastră nu este depăşit, se pare, decât de imaginația dumneavoastră. Amândouă sunt greşit orientate.

— Ați folosit un vendorian, continuă Kirk cu uşurință, care, aş putea adăuga, este şi el prins în violarea unui număr de tratate, fără a menționa violarea carantinei Galactice a însăşi planetei Vendoria.

Ori comandantul vendorian hotărâse să abandoneze această prefăcătorie, ori toată caramaderia forțată îl călca de nervi. Bruscheța lui naturală ieşi brusc la suprafață.

— Cele cinci minute ale dumneavoastră s-au terminat, domnule căpitan. Ori predați nava, ori vă pregătiți de luptă.

— Nu-mi voi preda nava, replică Kirk, apăsând cuvintele intenționat.

— Deci erau pe cale să se lupte, şopti inginerul şef Scott. Părăsise puntea după semnalul de alarmă roşie şi plecase spre poziția lui de luptă, în sala maşinilor.

Ei, mai avuseseră probleme cu romulanii înainte, şi totul ieşise bine. Chiar dacă erau în inferioritate numerică de data asta, nu era prea îngrijorat. De ce dăduseră...

Se opri la capătul scării spiralate. Chiar în fața lui, lateral față de ieşirea din scară, un membru al echipajului lucra în fața unui tablou deschis. Tabloul nu ar fi trebuit să fie deschis. Şi nimeni, dar nimeni, nu ar fi trebuit să lucreze la aceste legături, fără permisiunea personală a lui Scott.

— Hei, ce naiba faci?

Membrul echipajului se întoarse brusc.

— Păi, nimic, şefule...

Păşi către ieşirea scării şi îl ajută pe Scott să facă ultimul pas.

—... Doar asta.

Îi atinse cu o mână umărul lui Scott. Mişcându-se rapid, reuşi să prindă forma lipsită de cunoştință a inginerului şef, înainte să alunece înapoi pe scară.

Împingându-l cu grijă în afara scării, întinse trupul pe

punte. Membrul echipajului se ridică, studiind din nou tabloul deschis. Putea să mai vină şi altcineva şi se grăbea. Ar putea să ia forma sa. Tentaculele sale ar face ca treaba să meargă mai repede.

Îşi încrucişă braţele şi se transformă.

Cu doar o pereche de tentacule pentru sprijin, vendorianul le folosea pe celelalte cinci pentru a rupe cablurile care se întindeau în interiorul tabloului deschis.

Prima lumină roşie apăru pe consola lui Sulu.

— Domnule căpitan, se impacientă el, în timp ce lucra cu rapiditate la comenzile dinapoia luminii de avertizare, scuturile noastre reflectoare au o cădere.

Kirk înjură în gând şi apăsă un buton de pe scaun.

— Kirk către sala maşinilor. Puntea către sala maşinilor. Ce se întâmplă acolo, jos? Scuturile noastre îşi pierd puterea!

În sala principală a maşinilor, un subinginer înalt se grăbi spre intercom şi confirmă apelul, dintr-o suflare.

— A... aici, domnule.

— Nu te simţi prea bine? Cine e? întrebă Kirk. Cine vorbeşte?

— Inginerul adjunct Gabler, domnule... căpitan.

Kirk se uită înapoi spre Spock. Nu era momentul pentru acţiuni disciplinare.

— Ridică scuturile acelea din nou, Gabler! Acum!

— Nu pot, domnule! aproape ţipă celălalt, neajutorat.

— Păi atunci, scoală-l pe domnul Scott şi spunei să o facă el.

De data aceasta, răspunsul fu cu adevărat confuz.

— Tocmai voiam să vorbesc cu el, domnule. Nu e acolo, sus, cu dumneavoastră?

— Nu, nu e aici. Ştii că locul de luptă al şefului tău este în sala maşinilor.

— Da, domnule, dar nu e nicăieri pe aici.

— Păi, atunci...! Kirk făcu o pauză, numără până la şase, şi vorbi mult mai liniştit. Foarte bine, domnule Gabler. Este absolut vital să avem scuturile în stare de funcționare, cât mai curând posibil. Fă tot ce poți.

— Am înțeles, domnule.

Gabler întrerupse intercomul şi privi în jur, către un grup de ingineri şi tehnicieni care se adunaseră între timp.

— Nu stați şi vă uitați ca nişte idioți! Scuturile reflectoare au căzut. Verificați indicatorii de pe panourile voastre, trasați direcțiile, găsiți porțiunea defectă.

Imediat, grupul de oameni se grăbi spre pozițiile lor. Gabler alergă şi el la postul său, dar mintea nu-i stătea la problema tehnică pe care o aveau de rezolvat.

Ce i se întâmplase şefului?

Între timp, un alt indicator se aprinse pe consola lui Sulu.

— Uşile de la sala de trecere funcționează, domnule. Probabil că vendorianul încearcă să fugă.

— Încă mai avem ceva control asupra acestei nave, bombăni Kirk printre dinți. Închide uşile acelea şi blochează toate intrările în sala de trecere.

Sulu încercă şi se cutremură.

— Nici un răspuns, domnule.

— Urgență depăşită, domnule Sulu, veni vocea liniştită a lui Spock. Mecanism obstrucționat intenționat, pentru a preveni pierderea aerului. (Se uită la Kirk, în timp ce Sulu se grăbea să execute ordinul.) Nu vom fi capabili să operăm închiderea uşilor până ce legăturile şi echipamentul distrus nu vor fi înlocuite, domnule căpitan.

Kirk abia dacă îl auzi. Aceeaşi idee îi venise şi lui, la numai câteva clipe după ce Spock dăduse ordinul.

— Uşile se închid, domnule, raportă Sulu emoționat.

Ca la un semnal, Kirk sări din scaun.

— Spock preia comanda. Vorbeşte cu romulanii.

Bruiază-i. Spune-le orice. Spune-le că suntem pe cale să ne supunem, dar că mă gândesc cu disperare la o cale de a ne salva reputaţia — comandantul lor trebuie să înţeleagă asta. Uhura, trimite o echipă de securitate în sala de trecere, dar nu deschide încă uşile. Îl avem pe vendorian în cursă şi asta e de ajuns, deocamdată. Voi fi în sala maşinilor. Trebuie să aflu ce dracu' se întâmplă acolo.

În timp ce se grăbea spre inima navei, Kirk îşi cântări şansele. Scuturile nu căzuseră total, dar sistemul de apărare al lui *Enterprise* era foarte slăbit. Chiar şi cu toate scuturile în funcţiune, la putere maximă, *Enterprise* contra celor două crucişătoare romulane nu era decât o operaţiune de urmărire şi lichidare. Cât priveşte acum, când puterea scuturilor scăzuse cu cel puţin cincizeci la sută, ei bine...

Cel puţin, zâmbi cu satisfacţie sălbatică, împiedicaseră evadarea spionului vendorian. Grija lui Spock îl năpădi şi pe el. Şi el se întreba cum reuşiseră romulanii să-l convingă pe schimbătorul de forme să facă treaba aceea murdară, pentru ei. Din puţinele lucruri pe care le ştia despre civilizaţia vendoriană, alianţa nu avea nici un sens.

După câteva clipe care i se părură ore, ajunse în sfârşit la sala principală a maşinilor. Ca răspuns la întrebările lui, un tehnician preocupat îl îndreptă spre o altă punte. O căţărare scurtă şi ieşi în mijlocul altui grup de membri ai echipajului. Unul îl îndreptă înainte. Îi găsi pe Gabler şi Scott aplecaţi peste un tablou.

— Ce s-a întâmplat, Scotty?

— Habar n-am. Am venit aici să verific legăturile scutului reflector din spate. (Vocea lui căpătă un ton de nervozitate.) Şi aici am dat peste un tehnician oarecare care, cât se poate de calm, rupea legăturile în bucăţi. Ei bine, apariţia mea într-o asemenea situaţie, ar fi trebuit să-l facă pe omul solid de pe punte să îngheţe, deoarece lucra neautorizat, mai ales la un asemenea echipament. În loc să fie aşa, el mi-a zâmbit cât se

poate de încrezător şi a venit să mă ajute să urc pe punte. Asta e tot ce-mi amintesc.

— Nu putuse lucra prea mult, domnule, adăugă Gabler. L-am găsit pe şef imediat după ce am vorbit cu dumneavoastră.

— A lucrat destul de mult, murmură Scotty. Atitudinea şefului nu-i inspira deloc lui Kirk sentimente de încredere.

— Cât timp îți va lua s-o repari, Scotty?

— Cel puțin două ore, domnule căpitan.

Două ORE!

— Ei, apucă-te de treabă. Asta-i tot.

Kirk se întoarse şi plecă. Ştia că era mai bine decât să facă afirmații melodramatice. Dacă Scotty spunea că îi trebuie două ore, nu era de nici un folos lui Kirk să spună.

— Fă-o într-o oră.

Estimarea timpului la inginerul şef era la fel de precisă precum munca lui.

După două ore, puteau să-i întârzie pe romulani două ore, atât timp cât comandantul lor le dăduse cinci minute, şi acelea cu greu? Poate că nu mai aveau nici două secunde.

Nu mai aveau decât o monedă de negociat... şi aceea era însăşi *Enterprise*.

Deja comandantul romulan admisese că singurul lui interes era siguranța navei şi în executarea ordinelor.

Dacă senzorii romulanilor meritau mai mult de o mână de componente, ar fi trebuit să ştie până acum că scuturile lui *Enterprise* fuseseră grav avariate.

Kirk ne se gândea că întârziau decizia pentru a-i da timp vendorianului lor să evadeze. Dacă scăpa, totul era bine... o notă mare. Dacă nu, i-ar fi servit scopului său.

Oricum, vor ezita înainte de a distruge premiul pe care munciseră atât de mult să-l obțină.

Cât timp va ține imaginea lui *Enterprise* ca navă capturată, beligeranța comandantului romulan în verificări, Kirk nu ştia şi acesta era factorul crucial.

Enterprise distrusă va reprezenta o lovitură slabă pentru puterea Federației, comparativ cu una capturată intactă şi în stare de funcționare... dar totuşi o lovitură.

Kirk nu avea de ales. Va trebui să forțeze şansa că romulanii doreau destul de mult nava stelară încât să nu tragă asupra ei. Nervii, şi nu armele aveau să decidă rezultatul acestei confruntări.

Zâmbi şi se simți un pic mai bine.

Erau lucruri mai proaste pe care să pariezi, decât avariția unui romulan..

Capitolul IV

Un singur echipaj de la camera de trecere era aliniat în fața uşilor. Aceste uşi nu se vor deschide până când un număr de oameni foarte bine antrenați nu vor fi înlocuit anumite legături rupte şi alte părți distruse intenționat. Trei gărzi de securitate intraseră deja înăuntru, înainte ca ordinul de închidere a tuturor intrărilor să fie executat.

Una din ele zăcea întinsă în fața uşii de la intrare. Alta stătea la picioarele rampei de acces în interiorul ei. Cea de-a treia stătea liniştită, uitându-se la celălalt ocupant al camerei tăcute.

Anne Nored îşi ținea fazerul îndreptat spre el. Mâna în care îl ținea nu se mişca şi nici nu tremura. Nici vocea ei.

— De data asta nu mai treci de mine. Mi-am învățat lecția.

Forma lui Carter Winston încuviință încet.

— Da, spunea că eşti aşa. Eficientă, profesională, după cum şi afectivă şi frumoasă. Eşti exact aşa cum te-a descris, Anne...

Vârful fazerului nu coborî nici un centimetru. Era suspiciune în privirea ei, ezitare... dar trebuia să întrebe.

— Carter... ce spunea? Cum... cum de-l cunoşti atât de bine?

Vendorianul Winston vorbi. În ciuda faptului că instinctul ei îi spunea că trebuie să privească fiecare vorbă a lui ca pe o minciună deşteaptă, era ceva în vocea lui Winston... nu, la naiba, nu a lui Winston! Era numai o imitație ieftină, o mimică uşoară.

Reproducere sau nu, ceva în vocea lui suna aproape sincer.

— Spunea multe lucruri. Unele erau sentimente, sentimente adânci pe care nu putea să le exprime pe de-a întregul, ori să le prezinte adecvat. Emoții pe care, în timp ce înțelegeam cuvintele şi înțelesul lor, era clar că ele conțineau mult mai multe decât puteam eu să înțeleg. Limbajul poate fi uneori enervant de necomunicativ, poate semăna confuzie şi nervozitate, în loc să te lumineze. Încercam din greu să pricep aceste sentimente. Multe din ideile şi conceptele lui mă intrigau. Cu cât înțelegeam mai puțin, cu atât mai mult doream să ştiu. Winston îşi scutură capul. Poporul meu are greşelile lui, dar este compus din această capacitate a noastră de a-i imita pe ceilalți, de a ne schimba înfățişarea. Ceva atât de natural pentru noi pare înfricoşător de ciudat altor ființe umane inteligente. Înțeleg creaturile mici de pe multe lumi, pot produce spectacole asemănătoare. Dar când abilitatea asta este cuplată cu inteligență, alte rase devin nervoase.

— Uneori, continuă cu părere de rău, noi. Vocea lui alunecă spre un ton mai moale. Dar Carter Winston te-a iubit cu adevărat.

Fazerul alunecă foarte uşor, dar rămase încă îndreptat spre personajul din fața ei. Arunca priviri foarte scurte şi tăioase: unde era personalul de securitate din rezervă?

N-avea nici cea mai vagă idee că Kirk ordonase ca încăperea în care se aflau să fie izolată de restul navei. Unde era căpitanul sau domnul Spock? Cineva care să dea ordine, să preia responsabilitatea din mâinile ei.

Trebuia să nu-i fi spus nimic creaturii, trebuia să-şi fi ținut gura şi cel puțin să fi tras în unul din picioare, pentru a-i restrânge mişcările.

În loc să facă asta, îl întrebă moale:

— Cum a murit?

— Nava lui Winston a întâlnit cu adevărat o activitate meteorică în spațiul liber. Dar avariile pe care le-a suportat nu erau tocmai cele observate de căpitanul Kirk când m-a găsit plutind. Scuturile reflectoare ale micii sale nave erau prea slabe pentru a-l proteja de asaltul acelei furtuni violente. Scuturile l-au apărat îndeajuns de mult, încât să poată localiza o zonă posibilă de aterizare şi refugiu — Vendoria. Winston ştia că această lume era interzisă prin lege, interzisă pentru călători, dar nu avea de ales. A fost un miracol că a putut chiar să aterizeze. Totuşi, nici el şi nici nava sa nu au supraviețuit, intacți, aterizării. Rănile sale erau grave.

Winston îşi mişcă picioarele.

— Potrivit obiceiului nostru, după concluzionarea operațiilor chirurgicale primare, a fost lăsat în grija unuia singur dintre noi.

Privi drept în ochii ei.

— A continuat să trăiască mai mult de patru ani de-ai voştri, înainte ca rănile sale să depăşească posibilitățile de reparare ale ştiinței noastre medicale. Am devenit foarte apropiați în aceşti patru ani.

Urmă o pauză, în care cei doi priviră unul spre celălalt — unul poate prea uman, celălalt mult uman.

Sau era uman?

— Semeni atât de mult cu el — vocea lui, gesturile lui, manierele lui. Chiar şi inflexiunile vocii lui, la anumite cuvinte.

— Trebuie să înțelegi, Anne, că poporul meu se bucură de talentul nostru pentru mimică. Este o plăcere pentru noi. Dar din această cauză suntem izolați de restul galaxiei civilizate. De aceea, orice lucru nou de imitat, este privit ca o mare noutate. Într-o măsură mare, devine proprietatea exclusivă al celui care-l descoperă. Aşa a fost cu mine şi cu Carter Winston. Am luat adesea înfățişarea lui, înfățişarea asta. Pentru perioade de timp din ce în ce mai lungi. O înfățişare cu adevărat remarcabilă. Purtând-o, îmi făcea cea mai mare plăcere, pentru că mi se potrivea aşa de uşor, nu numai fizic ci şi mental. Şi cred că şi Winston se bucura să mă vadă în propria sa imagine. În vreme ce înfățişarea mea proprie nu-i provoca repulsie — deoarece un comerciant interstelar nu avea prejudecăți primitive privind înfățişarea — cred că şansa să se vadă şi să vorbească cu... el însuşi... a făcut ca sfârşitul să fie mai uşor de suportat în ultimele zile.

Winston zâmbi.

— Nu a fost ca şi când ar fi murit numai cu un monstru străin alături.

— Şi chiar spunea că mă iubeşte?

— Da. Adesea. Şi astfel a apărut o problemă.

Ezită.

— Vezi tu, simt că mi-am însuşit multe din atitudinile şi emoțiile pe care le simțea el. Cu cât timpul petrecut împreună cu el era mai mare, cu atât mai bine însuşite erau aceste atitudini. Nu ştiu cum o fi cu oamenii, dar un vendorian nu poate rămâne într-o asociere apropiată, în aceeaşi formă, a unei alte ființe fără să devină, într-o anumită măsură, parte din aceasta. Erau perioade, după ce asocierea noastră devenise din ce în ce mai strânsă, în care atunci când lui Winston îi era foame îmi era şi mie foame. Dacă el se simțea obosit şi epuizat, deveneam şi

eu obosit şi epuizat. Au devenit şi mai profunde decât atât. Dacă simțea durere atunci şi pe mine, în forma sa, mă durea. Parcurgeam împreună situația sa tristă. Eu împărtăşeam trăirile lui, iar el încerca să-mi ridice moralul. Unitatea noastră a crescut până acolo încât, dacă lui îi era dor de casă, eu mă puteam simți atras de o lume pe care nu o văzusem niciodată şi pe care nu aveam să pun piciorul vreodată.

— Şi — vocea lui scăzu în intensitate — dragostea lui pentru tine era foarte, foarte puternică. Nu puteam să nu fiu afectat de o emoție atât de puternică.

Ridică iar privirea către ea.

— Pentru că am fost acolo când a murit, Anne, acest lucru nu s-a încheiat.

Fără să vrea, se descoperi tremurând. Îşi lăsă fazerul în jos, din ce în ce mai mult. Putea să facă o mişcare spre el oricând acum, dar nu făcu. Toate gândurile de agresiune dispăruseră din mintea ei.

O umezeală ciudată începu să se contureze la colțurile ochilor ei. Ridică o mână şi încercă să se şteargă. Nu era posibil. Lacrimile începură să-i curgă pe obraz, într-un fel foarte nemilităros.

Amândouă mâinile se ridicară, dar de data asta ca să-l îmbrățişeze, instinctiv, pe el.

— Carter...

Se apropie. O mână atinse degetele strânse în jurul fazerului. Nu rezistă. Mâinile lui se ridicară, o apucară ferm de umeri şi o împinseră cu delicatețe.

— Nu trebuie să plângi pentru mine.

— Carter, eu...

— Anne, iată ce sunt eu.

Păşi înapoi şi îşi trecu mâinile peste piept. Carter Winston dispăru.

În locul lui apăru o entitate înaltă, cu şapte tentacule, o formă de coşmar, cu prelungiri slabe, portocalii, şi un cap

împodobit cu ochi bulbucați. Vorbi, şi vocea era a lui Carter Winston — dar acum sunând ciudat de depărtat, ca un ecou. Venea dintr-un aparat de vorbire care nu mai era uman.

— Cum poți iubi... aşa ceva?

Mâinile îi căzură de la gură, unde ajunseseră odată cu primul gest de uimire. Întocmai precum majoritatea oamenilor, ea nu văzuse niciodată un vendorian. Forma era atât de inumană şi total străină, ca şi cele mai sălbatice vise generate de o doză de narcotice.

Dar primul şoc trecu. Creatura încrucişă tentaculele şi se transformă iar în figura obişnuită a lui Carter Winston. Era simpatie în vocea lui, devenită umană încă odată, şi... altceva?

— Înțelegi de ce îți spuneam că ar fi cel mai bine să mă uiți, spuse străinul, fără a fi conştient de schimbarea pronumelui.

— Dar, din nefericire, EU nu pot, se auzi vocea căpitanului Kirk. Amândoi se întoarseră cu fața spre uşa de la intrare. Kirk sosise cu câteva clipe înaintea echipei de securitate solicitate. Ținea un fazer îndreptat spre Winston.

Nu avu deloc şansa să-l folosească, deoarece unda de şoc cauzată de prima lovitură trasă de tunurile cu laser romulane, îi aruncă pe toți pe podeaua camerei de remorcare. Stupefiat, Kirk se rostogoli, încercă să se ridice în picioare şi, în acelaşi timp, încercă să țintească cu fazerul. Imaginea sa se clarifică rapid şi privi în jurul camerei de remorcare, cercetând atent în toate direcțiile.

Aşa cum se aştepta, străinul dispăruse din nou.

O observă pe Anne Nored. Avea o mână pe fruntea sa şi părea să nu fie în stare să se ridice în picioare.

— Carter... Carter...

— Vendorianul a dispărut, locotenent Nored, spuse Kirk apăsat. Trebuie să ajung pe punte. O să te simți bine?

— Da, numai o lovitură. Trebuie să ajung înapoi la securitate.

Făcu un pas şi aproape căzu.

Kirk, jumătate o transportă, jumătate o orientă spre ieşire. Echipa de securitate îi întâlni acolo.

— Sublocotenent Tuan raportează, domnule căpitan.

Emoționatul ofițer inferior încerca să privească la Kirk cu respect şi, în acelaşi timp, peste umăr, la cavernoasa cameră de remorcare.

— Unde este străinul?

— Străinul a dispărut din nou, domnule Tuan. Şi termină cu învârtitul fazerului, înainte de a răni pe cineva.

Sublocotenentul, care arăta de-a dreptul deconcertant, se grăbi să bage fazerul în toc.

Kirk inspiră adânc.

— Puneți o gardă aici. Uşile exterioare sunt inutilizabile prin semnale, dar străinul s-ar putea să încerce să dea foc vreunei ieşiri Alarmați magazia de armament şi sala maşinilor. Şi securitatea centrală. Vor trebui să înceapă din nou căutarea, dar poate vom putea să-l ținem blocat pe această punte, de data asta.

— Da, domnule.

— Locotenent Nored, consider că, într-un fel, securitatea se poate descurca şi fără tine. (Nu se uită la ea). Vii cu mine pe puntea de comandă. Există şansa că vei putea fi de ajutor acolo.

Simți că ar fi bine să adauge câteva alte comentarii. Îl avusese pe străin prins în capcană încă o dată, şi încă o dată îi scăpase.

În timp ce descoperi că simțea un fel de înțelegere a stării ei de spirit, nu putea să-i ierte acțiunile. Domnul Spock ar fi chiar mai puțin înțelegător.

Între timp, era mai bine să fie pe puntea de comandă, departe de activitatea de căutare. Era o alternativă mai bună decât arestul.

Pe lângă asta, era greu să pretindă că l-a lăsat să scape

voluntar. Romulanii contribuiseră la asta.

Da, dar despre romulani?

Spock îl aştepta cu un raport. Începuse să vorbească, încă înainte ca Kirk să se aşeze. Anne Nored se tot plimba pe punte, arătând pierdută. Era încă insensibilă şi nerefăcută în urma căderii pe care o suferise.

— Lovitură directă, domnule căpitan, îl informă Spock calm. Există câteva avarii la sistemul de propulsare secundar. Comandantul lor şi-a cântărit variantele şi a ajuns la concluzia că am avut destul de mult timp să ne hotărâm. El e gata să lupte.

— Nu am simțit decât o undă de şoc, domnule Spock. Nici un alt atac?

— Nu, domnule căpitan. Numai o lovitură cu laser.

— Înseamnă că speră încă să ne forțeze mâna, într-un fel sau altul, dar încă îşi doreşte nava. Nu există nimic altceva, în secțiunea avariată, decât maşini automatizate. Încearcă să evite rănirile în acest moment, încercând să ne facă incapabili fără să ne furnizeze vreun motiv pentru o luptă decisivă.

Privi înapoi spre locotenent M'ress, aflată acum la consola de comunicații, în timp ce aceasta veni în întâmpinarea gândurilor sale.

— Comandantul romulan transmite, domnule. Să-l introduc pe ecran?

— Mai bine l-ai introduce... dă-i drumul, locotenent.

O clipă mai târziu, fața conducătorului Romulan luă încă odată locul navelor sale, pe ecranul principal.

Romulanii ar fi niște jucători de poker nemaipomeniți, se gândi Kirk. Expresiile fețelor lor erau chiar mai largi şi mai de nepătruns decât cele ale oamenilor. Ambasadorii şi consulii lor trebuie să aibă o practică extraordinară în ce priveşte înşelătoriile diplomatice.

De exemplu, comandantul gândea acum, fără îndoială, că îşi păstra echivalentul romulan a unei fețe impasibile, dar zâmbetul său expectativ se întindea de la o ureche la cealaltă.

— Căpitane Kirk, începu el, şi era şi anticipare neascunsă în vocea sa.

"Mă întreb ce pune la cale acum", medită Kirk.

Nu se bucura de situația dificilă în care intraseră ei înşişi.

— Toate bateriile noastre principale sunt orientate spre nava dumneavoastră. Am observat, a... ah, o lipsă izolată a efortului defensiv din partea dumneavoastră. Pentru a rezista în acest moment, nu ar fi numai o lipsă de utilitate, dar şi o irosire criminală vieți omeneşti. Dacă nu aveți nici o preocupare pentru dumneavoastră, gândiți-vă la echipajul dumneavoastră. Atacul nostru recent a fost intenționat orientat spre zone nepopulate ale navei. Nu pot garanta selectivitatea trăgătorilor, pentru viitor.

Reuşi să pară apologetic, în timp ce alunecă uşor înainte.

— Veți preda acum. vasul dumneavoastră? După cum ştiți, poporul meu nu are obiceiul să acorde o a doua şansă.

Acesta era felul romulan de a-i transmite că, da, el dorea *Enterprise*, şi nu, nu o dorea de ajuns de mult încât să-i mai acorde timp. Gândurile lui Kirk se succedau cu repeziciune.

Putea fi capabil să-şi imagineze o cale de ieşire din asta, dacă subconştientul său nu ar fi fost prea ocupat să înțeleagă ce ar fi intenționat să facă vendorianul dacă nu ar fi fost romulanii. Dar să se gândească la amândouă odată!

Nu conta. Oricum, nu mai avea timp.

Fără scuturile reflectoare, se gândi furios, nu suntem decât un porumbel de ceară pentru ei. Kirk nu văzuse niciodată în viața lui un porumbel de ceară şi probabil n-ar fi recunoscut unul dacă i-ar fi fost servit la masă, dar metaforele arhaice aveau un fel de a sta pe-aproape în limbajul de suprafață.

— Practic, sugerează o capitulare în acest moment, domnule căpitan, observă Spock. Nici eu nu găsesc vreo soluție pentru dilema noastră actuală. Există alte nave stelare, dar nu

pentru noi.

"Desigur, există alte nave", se gândi Kirk. Dar cât de multe şanse ar mai avea să mai primească comanda altei nave, după cedarea lui *Enterprise*, fără să tragă măcar un foc? Şi ce şansă ar avea' echipajul său? Putea el să le garanteze siguranța, odată ce *Enterprise* era în mâinile romulanilor?

Sulu fusese morocănos în timp ce monitoriza atât interiorul navei, cât şi senzorii din exteriorul ei, verificând măsurătorile şi cifrele. Acum, el întrerupse emoționat sfatul lui Spock... întrerupse tristețea lui Kirk. Întrerupse toată activitatea de pe punte.

— Domnule căpitan, nu înțeleg... dar scuturile deflectoare se ridică din nou!

Din doi paşi, Kirk ajunse lângă umărul lui, uitându-se la indicatori, nevenindu-i să creadă.

— Nu e decât un scut...

— Da, domnule, dar este primul nostru ecran defensiv şi este între noi şi romulani. Priviți — şi arătă spre un aparat care măsura energia — funcționează la putere maximă.

Kirk se grăbi înapoi spre scaunul său. Un om inteligent nu pune întrebări. la apariția bruscă a unei tolbe cu săgeți, atunci când barbarii sunt la poarta castelului său, ci le foloseşte împotriva acestora.

Timp să întrebe de unde provin va fi atunci când vor scăpa de atacatori.

Trebuia ca ei să acționeze imediat, înainte ca vreun tehnician de pe vreunul din crucişătoarele de luptă să poată observa reîntărirea puterii la scuturile de apărare ale lui *Enterprise*.

— Domnule Sulu, ocheşte în direcția unităților de propulsie ale vasului conducător romulan. Laser şi torpile cu fotoni, în combinație.

Mâinile lui Sulu mânuiau comenzile cu repeziciune şi multă precizie.

— Laserul şi torpilele pregătite, domnule.

— Trebuie să fim siguri de această primă lovitură, domnule Sulu.

— Suntem siguri, domnule căpitan!

— Atunci, foc!

— Executăm foc, domnule.

— Acțiune de evadare. Domnule Sulu, ține ecranul acela minunat între noi şi romulani.

Comandantul romulan dispăruse de mult de pe monitor. M'ress înlocuise automat senzorul de vedere pe cele două crucişătoare. Era foarte rău, într-un fel. Kirk ar fi avut multe de văzut pe fața comandantului, în momentul de față. Ar fi văzut undele laser lovind în partea din spate a navei cea mai apropiată.

— Ne urmăresc, domnule, raportă Sulu cu claritate.

— Amândouă.

Kirk se mulțumi să încuviințeze din cap. Se aşteptaseră probabil să încerce să fugă, dar nu să lupte.

Urmă apoi o lumină bruscă la mijlocul primei nave. Ecranele romulanilor rezistaseră tunurilor grele cu laser ale lui *Enterprise*, dar una, posibil două din puternicele torpile cu fotoni trecuseră brusc prin ele. Vasul lovit păru să ezite, apoi dispăru brusc de pe ecran — nu distrus, dar încetinit.

— Cel de-al doilea vas execută foc, domnule căpitan, spuse Spock.

Kirk se încordă.

— Tunurile cu laser şi...

Înainte de a încheia, puntea se zgudui de o puternică undă de şoc, odată ce *Enterprise* primi atacului din partea următorului rămas. Acesta nu mai fu o lovitură de incapacitare, ci una menită să rupă în bucăți nava stelară.

Ecranul reflector surprinzător recuperat, făcu față. Gravitația artificială şi luminile navei rămaseră în funcțiune.

— Avarii minore la punțile E şi H, raportă Spock câteva

clipe mai târziu. Răniți pe puntea E, şocuri minore şi pierderi de aer în patru compartimente. Radiatorul automat stăpâneşte avaria.

— Localizează cea de-a doua țintă, ordonă Kirk, calm. O observă pe M'ress privindu-l cu admirație. Nu transpirase, dar Kirk ştia că ea respira greu din cauza nervozității.

Era clar că ea nu ştia că toți comandanții de nave stelare, şi nu numai ei, transpirau abundent. De aceea erau tot timpul atât de nervoşi.

— Localizăm cea de-a doua navă, domnule căpitan, veni răspunsul lui Sulu.

O secundă mai târziu:

— Localizat, domnule.

— Lovituri cu laser şi torpile, domnule Sulu. Potriviți torpilele, încercați să le folosiți odată cu tunurile.

Probabil că puteau supraîncărca scuturile romulane într-un punct. Descurajarea ei trebuia să fie la fel de efectivă ca distrugerea ei.

— Executăm foc, domnule căpitan.

Erau lumini orbitoare pe ecranul din vecinătatea navei romulane, în timp ce scuturile ei căzură sub asaltul dublu. Ochii lui Sulu erau lipiți de indicatorii săi, iar vocea prezenta o monotonie specifică luptei.

— Tunurile cu laser... Lovitură directă, domnule.

Urmă o lumină foarte puternică, care se aprinse în exteriorul scutului, pentru o clipă.

— Două lovituri cu torpile de fotoni.

Dar romulanii, acum preveniți, îşi aduseseră scuturile la puterea maximă, şi suportaseră energiile nevăzute fără avarii. Kirk auzi raportul lui Spock, şi încercă să nu pară dezamăgit. Dacă computerele romulane ar trimite o torpilă dincolo de singurul lor scut protector...

— Pregătiți-vă să trageți din nou, domnule Sulu.

— Aşteptăm, domnule.

Cel de-al treilea atac nu fu necesar. O secundă, nava romulană era puternic angajată în urmărire, iar în secunda următoare dispărea rapid din raza senzorilor, odată ce comandantul ei rupse angajamentul şi se pierdu în adâncimile zonei neutre.

— Pierdem contactul, raportă Sulu. Dispare.

Vocea lui Kirk era plină de bucurie şi satisfacție.

— Întorcându-se pentru a-şi ajuta însoțitoarea avariată. Bine. O luptă pe viață şi pe moarte nu ar fi fose de nici un folos pentru niciuna din părți.

— Poate lovitura care i-am dat-o primeia, începu Sulu, dar Kirk scutură din cap.

— Nu cred asta, domnule Sulu. Romulanii dețin o serie de caracteristici, nu tocmai demne de laudă, dar laşitatea nu este una dintre ele. Nu, se aşteptau să cadă apărătoarele noastre. Din cauza asta, nu au atacat imediat. Când scuturile noastre s-au ridicat brusc...

— Întregul lor plan, încă de la începutul interceptiei, era prevăzut pe baza unui număr de acțiuni ce aveau să se întâmple. Când programul lor, minuțios alcătuit, a început să se abată de la cursul prevăzut, au hotărât să renunțe. Romulanilor le place ca ambuscadele lor să fie pregătite atent, dinainte. Lor nu le plac surprizele.

— Că veni vorba de surprize, domnule Spock, cât de rău am distrus cealaltă navă romulană? Verifică înregistrările, te rog.

Spock se întoarse către consola calculatorului arhivă şi activă cererea.

— Sper că nu a fost prea rău, adăugă Kirk. Avariile serioase sau pierderea de vieți ar putea forța Înaltul Comandament Romulan să continue o luptă pentru care şi-au pierdut interesul. Au foarte multă mândrie.

Răspunsul lui Spock uşură preocuparea lui Kirk în această privință.

— Motorul principal al primului vas a fost distrus, domnule căpitan. Răniri ale personalului ar trebui să fie minime. Ar trebui să fie capabilă să meargă cu cel de-al doilea motor, dar încet. Cu ajutorul celei de-a doua nave, romulanii ar trebui să o poată repara pe a lor destul de bine, încât să ajungă la stația lor navală cea mai apropiată.

Kirk era foarte satisfăcut. Se întoarse pentru a privi spre lift, în timp ce apăru inginerul Scott, care se apropie de el.

— Bună treabă, domnule Scott. Scutul acela reflector s-a ridicat exact la timp.

Reacția lui Scott nu fu tocmai cea pe care o aştepta Kirk. În locul unui zâmbet de plăcere pentru compliment, inginerul şef părea confuz, şocat.

— Dar domnule, legăturile scutului nu au fost încă toate reparate. Am venit să văd dacă vă pot fi de folos aici. Tehnicienii mei încă execută ultimele reparații. Vor avea nevoie de mai mult de o oră, de acum înainte, întocmai după cum v-am spus.

Spock părăsi stația computerului şi se apropie, pentru a intra în conversație.

— Interesant.

— Dar, confunzi, Scotty, scuturile s-au ridicat. Cel puțin, cel principat a făcut-o. Dacă nu ai terminat încă reparațiile, atunci ce...

Se opri. Pe fața sa apăru brusc o undă de înțelegere.

— Desigur! Winston, sau mai bine zis vendorianul.

— Nu este în afara sferei de posibilitate, domnule căpitan, încuviință Spock. Dacă poate să-şi rearanjeze structura internă pentru a deveni o masă de examinare, trebuie presupus că poate, de asemenea, să devină...

— Un scut reflector? În ciuda evidenței, Kirk se îndoia. Şi să primească energia necontrolată a tunurilor de asalt cu laser ale unui crucişător?

Îşi scutură capul. Voia să creadă că lucrul acesta era

posibil, dar...

— Vendorienii sunt mimi extraordinari, domnule Spock, dar super-ființe nu sunt. Nici un organism viu nu ar putea să se metamorfozeze până la acest nivel şi să ia genul ăsta de...

— Nu a devenit scut reflector, domnule căpitan, îl corectă Spock. Există multe instrumente — comenzi complexe, elemente de cuplare şi alte componente electronice într-o masă de examinare. Nu-mi pot imagina nici că o simplă creatură poate deveni scut reflector, dar o serie de cabluri rupte, legături de forță şi alte legături distruse? Nu uitați, vendorianul a privit cu foarte mare atenție chiar cablurile pe care le-a distrus.

Scott ascultase toată această discuție şi nu-şi însuşise nimic, cu excepția, poate, a unei practici de a se simți încordat. Acum, curiozitatea lui devenise frustrare.

— Este cineva amabil, vă rog, să-mi spună ce s-a întâmplat? imploră el, de-a dreptul confuz.

Înainte ca unul dintre ofițeri să poată răspunde, uşile liftului se deschiseră iar. Toți priviră în direcția aceea.

Forma portocalie, pe jumătate în picioare, pe jumătate plutind în uşă, le era de acum familiară lui Kirk şi lui Spock, dar imaginea de coşmar era ceva nou pentru Scott şi personalul de pe punte.

M'ress țipă uşor.

— Ce fel de bestie este aceasta? se grăbi Scott.

— Acesta este scutul dumneavoastră reflector, domnule Scott, spuse Spock.

— Scutul meu refle...

Privirea lui Scott arăta că nu mai era sigur care era mai ciudat — lucrul ce stătea în uşă, sau ofițerul unu al navei. Privi înapoi, spre vendorian.

— Asta este perfect adevărat, comentă vendorianul cu vocea lui Carter Winston.

Se târî în direcția lor.

— Am făcut tot ce am putut. În ciuda multiplelor sale

prelungiri, se întoarse şi păru să-l privească pe Kirk într-un fel uman.

— Presupun că pericolul care amenința nava dumitale a trecut, căpitane.

— Aşa este. Numai dacă romulanii nu ne mai rezervă şi alte surprize.

— Eu nu cred să o facă, replică vendorianul. Mă bucur. Îmi pare rău că am periclitat soarta navei şi a oamenilor tăi. Nu aceasta a fost intenția mea.

Acum, poate, Kirk putea primi răspuns la o întrebare care-l sâcâise încă de când descoperiseră că ciudatul spion este un vendorian.

— De ce ai făcut-o? Ce recompensă puteau să-ți fi oferit romulanii?

— Ca să înțelegi asta, căpitane, este necesar să-ți spun câteva lucruri despre mine. Restul poate fi completat de către locotenent Nored.

Kirk privi spre locotenent, care îl veghea îndeaproape pe vendorian.

— Ataşamentul meu... față de omul Carter Winston a provocat multe comentarii în rândul membrilor poporului meu, căpitane. Într-un fel, am simțit şi interpretat diferit de norma vendoriană. Deplasații mental nu sunt tratați cu compasiune pe Vendoria. În timp ce Carter Winston continua să trăiască, şi eu continuam să petrec din ce în ce mai mult timp urmărindu-l, deviația mea devenea mult comentată. Dar exista o legătură între noi, care depăşea formele şi speciile pure. Simțeam cumva că am mult mai multe în comun cu omul rănit, decât cu oricare alt vendorian. Au început să mă evite intenționat. Am devenit un străin printre membrii propriei mele specii, căpitane. Dar nu asta am vrut... cât timp a trăit Winston. Dar când a murit, poporul meu continua să mă privească cu dezgust, să evite compania şi prezența mea. Am devenit, pe rând, singuratic, apoi — mai rău — disperat de singur, încă odată. Deşi timpul

trecea, situația mea nu se schimba. Eram încă tratat ca un paria. Când o navă romulană a vizitat oraşul la periferia căruia locuiam, ca un pustnic...

Făcu o pauză.

— Vizitau Vendoria aproape regulat, apropo, timp de mulți din ultimii voştri ani, sperând mereu într-o alianță cu poporul meu. Dar noi nu am fi acceptat niciuna dintre ele.

— Interesant, comentă Spock. Trebuie să fac o notă cu asta. Ştiu că, tatăl meu, ca de altfel şi alți ambasadori, ar fi interesați de o asemenea informație. Mă aştept ca ei să aibă câteva vorbe cu omologii lor romulani.

Se îndreptă spre computerul central pentru a dicta un raport despre violarea carantinei vendoriene de către romulani.

— Spuneai că, îl provocă Kirk, că poporul tău nu a avut deloc de-a face cu romulanii.

— Şi de ce ar face-o? Romulanii nu au nimic să le ofere. Dar eu — şi lumina slabă a ochiului de pe prelungiri păru că devine un pic mai intensă — am fost o altă poveste. Poporul meu m-a respins. Eram un personaj nefolositor. Romulanii nu aveau ce să-mi ofere — exceptând o viață căpitane. O şansă să interpretez funcțiuni de valoare. Putem părea la intervale de timp o rasă încăpățânată şi frivolă, dar este de fapt o problemă de viață şi de moarte pentru un vendorian să fie ocupat într-o funcțiune folositoare, să facă ceva de valoare. Vendoria nu-mi mai oferea asta; mai mult prin lipsa companiei lor, poporul meu îmi interzicea asta. Deci în disperare, am acceptat să fac ce-mi ziceau romulanii. Trebuie să înțelegi, căpitane, că funcțiunile printre noi, pentru a fi considerate merituoase, trebuie să fie de valoare nu numai pentru cel ce o face, dar şi pentru altcineva.

De la început, sentimentele lui Kirk pentru intrusul străin au fost întrucâtva mai puțin decât fraternale. Dar pe măsură ce vocea lui Winston spunea o poveste despre un trecut torturat, se descoperi privindu-l pe vendorian din ce în ce mai puțin ca pe un invadator beligerant, şi mai mult ca pe un individ, o

victimă a circumstanțelor de dincolo de controlul său — un prizonier comandat de propria sa compasiune.

— Ce ți-a schimbat în final părerea despre romulani — şi despre noi?

— Se pare, căpitane, că am devenit mai mult Carter Winston decât ştiam. Poate că prietenii şi asociații de pe Vendoria au simțit-o chiar mai bine decât mine. Refuzul meu de a recunoaşte această schimbare din mine, a dus fără îndoială la o şi mai mare depărtare a lor față de mine. A trebuit să mă lupt cu mine pentru a fi complice cu romulanii, atunci când mi-au prezentat prima dată planul lor de a vă lua nava. Dar în final, mi-am dat seama că dacă nu puteau captura nava erau pregătiți să o distrugă împreună cu voi toți. Atunci am simțit părerea de rău care ştiu că ar fi simțit-o Carter Winston. Iubea viața şi viețile altora atât de mult, căpitane Kirk. Din cauza lui nu le puteam permite romulanilor să-i facă rău lui Anne sau oricăruia dintre voi. Deci aşa cum tu şi Spock ați înțeles, mi-am schimbat forma din nou. Am devenit chiar legăturile din sistemul reflector pe care le distrusesem. A fost... foarte greu. Cea mai grea schimbare pe care a trebuit să o fac. Aranjamentele interne, în special, trebuiau să fie atât de precise, atât de atent aliniate. A trebuit să mă structurez pentru a permite curentului să treacă prin corpul meu.

Părea că se plimbă înainte şi înapoi pe tentaculele acelea subțiri.

— Dar nu puteam să permit să aveți de suferit din cauza acțiunilor mele. Prin acțiunile lui... lui Carter Winston.

Kirk încuviință încet din cap.

— Cred că înțeleg. Cel puțin cred că înțeleg atât de bine pe cât este posibil pentru un non-vendorian să n-o facă.

— Nu mă pot întoarce la romulani acum, se auzi ca un ecou vocea lui. Am protejat nava ta şi pe oamenii tăi şi nu mă pot întoarce pe Vendoria. Ce se va întâmpla cu mine acum?

Asta era ridicol. Creatura care plutea uşor în fața lui Kirk

aproape că provocase distrugerea lui *Enterprise*. Kirk nu avea de ce, dar absolut deloc, motiv să-i pară rău de ea.

Totuşi...

— Va trebui să faci față unui fel de proces mai întâi, presupun, ghici Kirk. Brusc se descoperi forțându-se din greu şi fără prea mult succes să-şi învingă un zâmbet.

— După cunoştințele mele nici un alt vendorian nu a mai fost judecat până acum de o curte a Federației. Presupun că trebuie să facă ceva aranjamente noi pentru a preveni situația ca tu să devii judecător sau computerul juriului.

— Dar tu ai salvat într-adevăr *Enterprise* de romulani. Ne-ai făcut atât rău cât şi bine, într-o perioadă foarte scurtă de timp, vendorianule.

— Carter Winston poate fi folosit ca orice alt nume, căpitane. N-a mai avut nevoie de le de foarte. multe luni, de-acum. Şi într-un fel numele... îmi face bine.

— Bine, Winston. Va fi de competența curții să decidă dacă salvarea noastră din dificila situație în care ne-ai băgat tu la început, reduce vinovăția ta sau nu.

Îşi atinse partea din spate a gâtului, amintindu-şi.

— Personal nu intenționez să întăresc acuzațiile. Şi nu cred că o va face nici altcineva. A fost cel mai sensibil asalt căruia i-am fost vreodată subiect.

— Mulțumesc, căpitane.

— Până când o să te ducem pe planetă, cred că ar fi cel mai bine pentru stabilitatea mintală a echipajului meu, dacă vei rămâne deghizat în Carter Winston.

— Înțeleg, James Kirk.

Tentaculele se ridicară şi se încrucişară.

Locotenent M'ress nu fusese încă martor la vreo transformare şi țipă uşor.

Încă o dată cefalaopodul dispăru iar locul său îl luă Carter Winston.

— De asemenea, mi-e teamă, continuă Kirk încercând să

pună puțină durere în vocea sa, că va trebui să-ți cer să rămâi sub pază. Încep să am încredere în tine, dar...

— E-n ordine, căpitane, zâmbi Winston. Te vei simți mai bine ştiindu-mă sub observație, cel puțin până când vom fi iar în teritoriul controlat de Federație. Ştiind că perechea de pantaloni pe care o îmbraci dimineața este chiar o pereche de pantaloni.

— Văd că ți-ai însuşit chiar şi spiritul de glumă al lui Carter Winston. Zâmbetul lui Kirk se lărgi. Cred că o să te simți foarte bine... Carter. O să sun securitatea. O singură gardă ar trebui să fie de ajuns.

Întinse mâna spre butonul de apel.

— Domnule, căpitan n-ați putea să-mi repartizați mie această sarcină?

Kirk uitase complet de Anne Nored. Se uită la ea. Făcând asta el pierdu complet expresia de surpriză care apăruse pe fața lui Carter Winston.

— Dar... interveni Winston, m-ai văzut, ştii ce sunt.

— Am fost ofițer pe o navă stelară de câțiva ani buni, Carter, şopti ea. Vezi, şi eu m-am schimbat puțin. De când ne-am despărțit, am văzut o groază de lucruri ciudate hoinărind prin univers, chiar câteva care te-ar putea şoca şi pe tine. În cele din urmă forma nu pare a fi chiar atât de importantă pe cât sunt anumite alte lucruri. Luându-i locul lui Carter Winston — sau chiar a unei părți din el, cred că vei avea o viață mai bună decât ți-ar putea oferi romulanii sau oricine altcineva. Oh, fir-ar al dracu'! De fapt se referea al piciorul ei?

— Nu ştiu cum să mă exprim — putea măcar să discutăm despre asta? Ochii ei parcă implorau.

— Nu... nu ştiu.

Kirk observă că Winston era uluit total.

Acesta era ultimul lucru pe care l-ar fi anticipat. Neajutorat, privii spre Kirk care încuviință spre Anne.

— Te ocupi de detaliile de pază, locotenent.

Ea zâmbi.

— Mulțumesc, domnule.

Kirk scutură din cap. Anne Nored avea dreptate. Universul era într-adevăr plin de frumoase, ciudate şi neaşteptate surprize.

Ei se îndreptară spre lift.

Din întâmplare McCoy venea în aceeaşi cabină. Se trase într-o parte şi privii cum Anna şi străinul intrară. Uşa se deschise înapoia lor.

Doctorul cântări pentru o clipă situația. Apoi traversă acolo unde ceilalți trei ofițeri superiori de pe *Enterprise* erau prinşi într-o discuție animată.

— L-ai prins.

— Spirit de observație dezvoltat, doctore.

Gura lui McCoy se lăți.

— Ho-ho-ho, şi un crăciun fericit şi ție Spock. Privi la Kirk.

— Mă bucur să-l văd sub pază, Jim. Dacă ar fi luat numai o secundă locul lui Spock, ar fi avut atâtea de câştigat.

Cât de profetice sunt uneori vorbele aruncate în joacă ale unui om. Va veni timpul când McCoy o să aibă prilejul, dacă nu dorința, să-şi amintească de fraza aceasta. Dar pentru moment ea nu provocă decât o porție de râs pentru Kirk şi Scott.

— Poate că aşa e, doctore, fu de acord ofițerul unu de pe *Enterprise* . Dar atunci doi doctori McCoy ar putea aduce nivelul eficienței medicale de pe nava asta la minimul acceptabil.

— Fii atent, doctore McCoy, îl preveni un Scott zâmbitor când McCoy, apăsând din nou, provocă o mică ardere. Nu sunt sigur că suportul vieții poate ține lucruri în viață cu toată căldura pe care o eliminați.

— Căldură? Lasă că-ți dau eu căldură...! începu McCoy.

Partea a II-a

SEMNALUL LORELEI

adaptare după o poveste de Margaret Armen

Capitolul V

Îl debaracară, în sfârşit, pe Carter Winston de pe navă, în sistemul Valeria. Era cea mai apropiată lume față de câmpul lor de ieşire din Zona Neutră, în măsură să se ocupe de cazul juridic al lui Carter Winston.

Deloc surprinzător, Anne Nored ceru să fie transferată la elementul de securitate care urmă să arunce un ochi... să fie cu toți ochii pe prizonier, atât înainte, cât şi după terminarea procesului.

Kirk acceptă cererea ei. El ajunsese deja la concluzia că dacă Winston/Orice era absolvit de vina de a fi abătut *Enterprise* în interiorul Zonei Neutre — Kirk îi spusese vendorianului să pledeze în sensul că a fost forțat — prezența lui Anne Nored ar fi cel mai bun lucru pentru el.

Şi va fi probabil cel mai bun lucru şi pentru Anne Nored.

Era pe jumătate preocupat de faptul că romulanii s-ar putea să facă un scandal în legătură cu incursiunea lui *Enterprise* în Zona Neutră, prezentând propriile lor nave avariate drept probe ale brutalității, belicozității constante a Federației.

Aşa cum s-au desfăşurat, o serie de lucruri au conspirat pentru a preveni o asemenea situație. În primul rând, faptul că *Enterprise* întâlnise nu una, ci două crucişătoare gata de luptă, pregătite din toate punctele de vedere.

Ei avariaseră mai rău una şi luptaseră cu cea de-a doua, deşi romulanii urmau, cu siguranță, să insiste că cea de-a doua rupsese lupta numai pentru a-i acorda asistență tovarăşului rănit.

De departe, mult mai influent era raportul oficial al lui Spock cu contribuția lui Winston despre vizitele romulane neîntrerupte în lumea Vendoriei, convenită a fi în carantină.

Politicienii se ocupau de această situație în felul obişnuit. Câțiva oficiali cu grade mari, liniştit adunați, au împărțit câte ‘a băuturi şi glume deocheate şi au hotărât să lase baltă întreaga problemă.

Între timp, *Enterprise* stătea pe orbita Valeriană pentru a se aproviziona pentru prima parte a anului şi pentru a face câteva reparații imperios necesare.

McCoy, de exemplu, avu şansa să-şi continue instrumentarea medicală cu mijloacele de testare ale unui spital mare aflat pe planetă. Şi Scotty primi ajutor în repararea legăturilor scutului reflector, pe care Winston le întrerupsese.

În ciuda posibilităților lărgite, mai exista un număr de componente minore de care *Enterprise* avea nevoie, şi pe care stația de aprovizionare de orbită nu le putea asigura. Dar nu era vorba de ceva fără de care nava să nu funcționeze. Pentru a le obține, Kirk ar fi trebuit să facă o călătorie de câțiva parseci[3] până la baza de pe Darius IV. Preferă, însă, să-şi petreacă

[3]Echivalentul a 30,9 trilioane de kilometri tereştri.

restul sărbătorilor pe odihnitoarea planetă Valeria.

În vreme ce Valeria era încă un fel de lume de graniță, oraşele ei mai mari ofereau un comfort suficient de sofisticat pentru satisfacerea gusturilor, mai mult decât metropolitane, ale anumitor membri ai echipajului de pe *Enterprise*.

Şi atracțiile ei rurale erau suficient de liniştitoare pentru nervii celor cu mai puțin simț de aventură.

În concluzie, era o lume ideală pentru o haltă.

Kirk petrecu o săptămână pescuind într-un lac de munte nepoluat şi extraordinar de limpede — relaxându-se, plimbându-se şi lăsându-şi barbă.

La sfârşitul celor şapte zile, descoperi spațiile deschise restrângându-se ciudat, vastitatea teoretică a văii montane închizându-se atât încât vârfurile înconjurătoare generau o senzație similară cu claustrofobia.

Un semn sigur că timpul de vacanță s-a terminat.

Se întoarse pe *Enterprise*. Două zile mai târziu, ultimii membri ai echipajului se întorseseră la bordul navei şi erau tratați pentru diverse tăieturi sau zgârieturi acumulate, parțial vindecate.

În spațiu, echipajul forma un fel de maşină, perfect integrată şi cu funcționare ireproşabilă.

Dar ei erau, de asemenea, un rezervor de emoții umane şi resentimente. Foarte adesea acestea aveau nevoie să fie drenate, pentru a păstra personalul sănătos.

În funcție de punctul dumneavoastră de vedere, Valeria era norocoasa — sau nenorocoasa — lume care servea ca un burete tămăduitor.

Odată întors în spațiul liber, Kirk conduse *Enterprise* într-o cursă care o va duce într-un ocol în apropiere de Rifton, una din principalele şapte baze ale Flotei Stelare a Federației.

Kirk clipi, se răsuci şi privi ceasul de deasupra patului

său: ora 1730. Un timp numai bun pentru introducerea de date, indicând ordinele oficiale pe care le primiseră de la cartierul general al Flotei Stelare.

Într-un fel, introducerea de date în jurnalul de bord ar fi un duplicat al aceloraşi ordine, dar, aparent, nişte analişti, de pe undeva, au decretat-o ca necesară.

Râse. Procedura oficială, bandă roşie, birocraţie — aşa cum Einstein pretinsese, cineva poate înconjura universul şi poate ajunge din nou la punctul de plecare, iar aceasta întotdeauna poate fi sintetizat într-un raport de patruzeci de pagini în trei exemplare.

Atinse butonul pentru a porni deckul din biroul său; potrivi discul pentru recepţie circulară.

— Data stelară 5483.7. Lui *Enterprise* i s-a ordonat să asigure escortă standard pentru un mic convoi de transportoare de minerale, care se îndreaptă spre lumea lui Carson.

Nu adăugă că el considera asta drept o pierdere de timp de neiertat, ca să nu mai vorbim de plictiseala colosală. Sentimentul nu ar fi fost apreciat...

Dacă ar fi ştiut alternativa viitoare, ar fi putut gândi altfel.

— Transportoarele în cauză trebuie să ridice şi apoi să transporte pe Bethulia III patru milioane de tone metrice de *chromium* greu şi alte minerale dure.

Se opri gânditor, pentru a-şi formula următoarea frază.

— Această încărcătură este necesară la dezvoltarea înfloritoarei industrii metalifere de pe Bethulia III şi pentru construcţia — planificată pentru următorul an fiscal — a două sau poate trei nave stelare de adâncime spaţială, pentru Flota Stelară. Potrivit Tratatului Federaţiei Klingon de limitare la 5260 armamente ofensive în acest spaţiu, apare ca...

Clipi deranjat, înainte de a observa cu adevărat sursa enervării sale.

Micul ecran fixat pe biroul său transmitea, cu intermitenţă, un apel galben. Cineva avea un mesaj pentru el, mesaj ce nu

putea aştepta. Cu enervare opri jurnalul de bord şi îşi coborî picioarele din pat. Ar fi bine să fie important!

Ecranul scoase un semnal, şi o lumină verde se aprinse intermitent în josul părții sale stângi, în timp ce el se apropie de birou.

Locotenent Uhura îl avertiza că, indiferent dacă era gata sau nu, imaginea urma să apară.

Se aşeză în fața ecranului şi apăsă butonul care avea să-i transmită Uhurei confirmarea prezenței sale, în viață şi sănătos.

— Aici Kirk. Ce este, locotenent?

— Apel de mare adâncime spațială din partea Centrului de Ştiință al Flotei Stelare, domnule, explică vocea locotenentului Uhura.

— Dar deja ne-am primit...

Se opri. Cineva de pe Rifton dorea foarte mult să intre în legătură cu *Enterprise*, destul de mult, având în vedere puterea rechiziționată pentru a transmite semnalul de-a lungul distanței, în creştere, dintre ei. Era clar pentru el că cel care avea autoritatea să facă asta, putea fi o persoană destul de importantă... şi grăbită.

Îşi alungă somnul, care-i mai îngreuna încă pleoapele.

— Fă-mi legătura, locotenent Uhura.

Imaginea care începu să prindă contur era confuză datorită distanței şi slăbiciunii semnalului, dar cu aportul cunoştințelor experte ale locotenentului Uhura, semnalul extern căpătă imediat claritate.

Imaginea formată era aceea a vice-amiralului pentru ştiință, Juliana von Leeuwenhook.

Era încă ştearsă şi slăbită de interferențe, dar Kirk ştia că Uhura făcea adevărate miracole numai pentru a o menține pe ecran.

— Aici căpitanul James Kirk.

Viceamiralul zâmbi uşor; părul lung, argintiu, îi aluneca în

valuri pe umeri.

— Cum merg lucrurile la Centrul de Ştiinţă, doamnă amiral? Îmi pare rău că mi-a fost dor de tine.

Ea scutură uşor din cap, într-un gest care ar fi putut însemna plictiseală, sau cu totul altceva.

— Şi mie, căpitane. Asta m-ar fi scutit de problema acestui apel. Dar nu am ştiut, decât după ce ieşisei din raza de contact, că *Enterprise* era în zonă. Nu e nevoie să te scuzi că ai uitat de un apel de curtoazie. Transmisia la mare adâncime spaţială este costisitoare, dar...

— Pentru a-ţi răspunde la întrebare, lucrurile sunt la fel ca de obicei. În loc să ne facem munca mai uşoară, fiecare problemă pe care o rezolvăm generează apariţia unei duzini de alte noi probleme. Fiecare descoperire deschide o sută de alte noi direcţii de cercetare. În timp ce personalul meu şi bugetul cresc în proporţie aritmetică, numărul de proiecte pe care trebuie să le realizăm — toate înregistrările cu regim de prioritate, desigur — cresc în proporţie geometrică.

— De ce, dacă mâine poporul şi resursele s-ar mări de patru ori, James, în două săptămâni noi am mai fi fără speranţă dincolo?

Zâmbi.

— Însemnând că acum nu eşti? preîntâmpină Kirk.

— În cea mai mare parte suntem, căpitane. Singura diferenţă este că, în timp ce este încă încurcătură fără speranţă, e o încurcătură fără speranţă organizată.

Zâmbetul dispăru, pentru a fi înlocuit de încruntare.

— Această organizaţie s-a transformat într-o descoperire interesantă. Despre asta vreau să-ţi vorbesc. Dar, mai întâi, care este poziţia ta actuală faţă de Rifton?

— O secundă, doamnă amiral.

Apăsă butonul intercomului de la comanda unităţii.

— Domnule Spock, spune-mi te rog, care este poziţia noastră actuală?

Urmă o scurtă pauză, apoi informația:

— 9-6-5-5 înclinare dreapta față de planul galactic, o sută cinci zeci de grade nord.

— Mulțumesc, Spock.

Repetă cifrele pentru viceamiral.

Ea încuviință din cap şi nu se obosi să verifice prin nici un mijloc. Juliana van Leeuwenhook putea face mintal calcule de astrogație.

— Ai reuşit un timp bun. Convoiul de minerale pe care-l escortezi — aceasta era noua ta misiune, nu-i aşa?

— Da, doamnă amiral, admise el, ascuțindu-şi auzul.

Schimbarea timpului folosit nu trecuse neobservată.

— Ei, păreți să fi parcurs destul de mult din drum. Nu ați avut nici o problemă până aici, nu-i aşa?

— Nu am avut, doamnă amiral.

Părea încântată.

— Bine. Atunci cred că o să poată parcurge singuri ce a mai rămas din drum.

— Căpitanii lor nu vor crede asta.

— Va trebui să o creadă. O să iau legătura cu comandantul avanpostului de la Dervish. Poate trimite o navă mică pentru asigurarea desfăşurării escortei finale. Va trebui să o facă. Căpitanii transportoarelor de minerale pot călători singuri pentru o vreme.

— Oh, ştiu că încărcătura lor va fi prea valoroasă pentru a putea fi încredințată unei fregate sau altei nave de genul acesta. Dar când vor fi terminat de încărcat la Lumea lui Carson, voi avea o navă stelară pentru a-i întâlni.

Se lăsă pe spătarul scaunului şi, instantaneu, incredibilul sistem de comunicații transmise zgomotul alunecării scaunului pe şinele din podea.

— S-ar putea să te întorci chiar dumneata pentru a-i întâlni.

— De unde să mă întorc, doamnă amiral?

Era clar că misiunea lor urma să se desfăşoare cu viteza maximă pentru regiuni neexplorate.

— Aş vrea ca *Enterprise* să facă un mic ocol.

Încercă să dea vorbelor sale o nuanță de "lipsă de importanță". Asta chiar îi ridică părul de pe ceafă lui Kirk.

— E o nimica toată, zău. Nu ar trebui să-ți ia mai mult de o zi sau două de investigații. *Enterprise* este cea mai apropiată navă de... hm, de zona afectată.

Kirk râse. Cel puțin nu era vorba de altă catastrofă. Avea încă amintiri de groază ale Incidentului Mantile.

— Da, doamnă amiral.

Lovi alt buton.

— Înregistrați primirea de noi ordine.

Juliana se aplecă spre partea din față a scaunului.

— Cunoşti secțiunea din spațiul periferic, care este acum — ia să vedem — portul tău de destinație. Sector 4432 — cunoscut şi sub numele de Sectorul Cicada?

— Cicada? Sprâncenele lui Kirk se apropiară, în timp ce se gândea la ciudatul cuvânt. O, da, *cicada* era numele unei insecte care petrecea ani întregi sub pământ, pentru ca apoi să iasă la suprafață — dar numai pentru două zile de activitate sub lumina soarelui, înaintea întoarcerii sub pământ, pentru a se dezvolta şi a se schimba.

Numele părea lipsit de importanță. Dar oare aşa era? Părea că-şi aminteşte ceva despre un spațiu, prea puțin vizitat şi misterios, de la granița Federației, unde navele stelare dispăreau fără urmă, fără să lase măcar torpilele cu jurnalul de bord. Aceste dispariții neexplicate erau frecvente. Dintr-o dată, misiunea de escortă începea să devină din ce în ce mai atractivă.

— Cicada, asta e, căpitane. Sunt sigură că ofițerul tău de ştiință îți va furniza informații adiționale, şi orice alte detalii pe care le vei cere. Dar, pe scurt, situația în aşa-numitul Sector Cicada este următoarea:

— Sectorul a fost descoperit — dar niciodată explorat în întregime — de peste o sută cincizeci de ani pământeni. Pretenții pentru teritoriu au existat în tot acest timp, dar se pare că nu prea există ceva de valoare în sector pentru care să merite să te lupți, sau nu a fost încă descoperit. Discuțiile unei întruniri recente cu reprezentanți ai Imperiilor Romulan şi Klingon, au scos la iveală faptul că o navă stelară de-a lor sau de-a Federației a dispărut exact în sectorul acela, exact la fiecare douăzeci de ani stelari, încă de la prima lui apariție pe hartă.

Se uită spre ecran.

— Îți sugerează asta ceva interesant, căpitane?

Kirk era învăluit. Întrebarea era retorică.

Pierderea unei nave stelare din flotele celor trei state importante într-un singur sector spațial, până la un total de şase într-o sută cincizeci de ani, era neobişnuit — dar nu alarmant.

Dar un neastâmpărat de la Centrul de Ştiință cercetase dispariţiile şi descoperise că au o regularitate misterioasă.

La cea mai mică analiză pe care o putea face cineva, această regularitate devenea înfricoşătoare.

Dezastrele naturale apăreau foarte rar după un program strict.

— Înțelegi unde vreau vreau să ajung, căpitane, continuă viceamiralul. Ar fi numai o abatere uşoară de la cursul tău şi vei putea să verifici zona afectată. Nimic planificat. Faci un tur accidental prin sector având senzorii deschişi la maxim. Înregistrezi orice ți se pare că face parte din ordinea stelară. Poți ajunge în sector în douăzeci şi patru de ore.

Ezitările nu aveau nici un rost.

— Vom fi fericiți să facem asta, doamnă amiral.

Se opri pentru a îndepărta un țiuit dintr-o ureche.

Brusc ceva nu mirosea tocmai a bine — ceva ce-l necăjea şi nu-l putea identifica — ohh, daa!

Privi spre ecran.

— Uh, doamnă amiral, cât timp a trecut de la ultima dispariție a unei nave în sectorul amintit?

— Ești foarte perspicace, James, replică ea cu ușurință. Făcu gesturi de consultare a unei hărți care nu apărea pe ecran. Umm, da... era, cred, în urmă cu exact 27344 ani stelari.

Kirk încuviință.

— Am ghicit, doamnă amiral! Reputația dumneavoastră nu admite apeluri de mare adâncime spațială pentru a ordona abateri de la cursă fără un motiv important.

— Intenționasem oricum să-ți spun în final, căpitane, replică ea, un pic iritată, se gândi Kirk. În orice caz, ca să respectăm formalitățile, poți privi asta ca pe un ordin oficial de la Comandamentul Flotei Stelare. Mult mai mulți decât noi cei de la Centrul de Știință sunt interesați de aceste dispariții. Am prioritate de comandă în ce privește expediția Lumea lui Carson-Bethulia III. Dacă încearcă să îți facă probleme căpitanii de pe transportoarele de minerale, să-mi raportezi. Zâmbi lupește. Voi avea grijă să primească satisfacție.. Nu-ți vor simți lipsa pentru câteva zile.

Kirk nu adăugă că dacă programul dispariților neexplicate din Sectorul Cicada se dovedea adevărat, era posibil ca ei să lipsească mai mult de câteva zile. Dar nu spuse asta. Putea fi interpetată în anumite sedii ca insubordonare.

Pe lângă asta, începuse să-l intereseze.

— Foarte bine, doamnă viceamiral, vom face tot ce ne stă în putere să descoprim balaurul dur interstelar.

Van Leewenhook se relaxă.

— Știu că o vei face, James. A ta să fie descoperirea.

Imaginea viceamiralului începu să slăbească, să se dizolve într-un duș de particule electrice confuze. Vocea locotenentului Uhura se auzi în difuzor.

— Transmisie încheiată domnule, și chiar la timp, deoarece aproape că am ieșit din raza de contact.

— Mulțumesc, locotenente.

Se ridică din fața ecranului şi se aşează gânditor. Nu că ar fi fost superstițios sau altceva. Aceste dispariții pot fi datorate unor coincidențe naturale.

Sigur că pot, Kirk bătrâne. O dată la fiecare douăzeci sau treizeci de ani. Dar la fiecare 27344 ani stelari precis?

Era tentat să emită direct la Cartierul General de Ştiință al Flotei Stelare de pe Vulcan şi să vorbească cu amiralul Weems în persoană, dar renunță la idee imediat ce se contură.

Chiar şi un căpitan al Flotei Stelare ar fi mai bine să fie foarte sigur pe el şi de motivele lui înainte de a încerca să-i dea târcoale unui viceamiral, chiar dacă numai pentru a-i cere clarificarea unor detalii.

Pe lângă asta, dacă există ceva în sectorul necunoscut care putea lua atât nave romulane, sau din Klingon, sau care să aparțină Federației, apelurile interceptabile de mare adâncime au sporit importanța problemei. Folosi din nou intercomul.

— Domnule Spock... domnule Sulu...?

Răspunseră amândoi.

— Spock, am nevoie să faci nişte săpături peste câtva timp. Domnule Sulu, avem o nouă misiune şi un nou curs. Du-ne la granița spațială a sectorului portuar cunoscută ca regiunea Cicada.

— Ce vrea să însemne că n-ai auzit niciodată de ea? Țî-țî. Sunt dezamăgit de dumneata, domnule Sulu. Credeam că toți au auzit de sectorul Cicada. Mai bine ai pune mâna pe cărțile dumitale. Domnul Spock îți va furniza datele de navigație necesare pentru pătrunderea în zona respectivă. Singurele hărți existente vor avea o vechime de o sută cincizeci de ani, Spock. Kirk, terminat.

Acum tot ce avea de făcut era să găsească o cale prin care să le spună căpitanilor de pe transportoarele de minerale că escorta lor era pe cale să facă o plimbare.

Capitolul VI

De fapt, le-au trebuit aproape douăzeci şi patru de ore să ajungă la marginea misteriosului sector. Nici un monstru galactic gigant nu aştepta acolo pentru a devora nava cu totul. Nu existau semne de arme stelare de neînțeles mânuite de rase necunoscute, nici o fortăreață automatizată atotdistrugătoare, gata să-i şteargă de pe fața spațiului cunoscut.

Desigur că existau stele în sector. Potrivit vechilor scheme câteva dintre ele aveau planete. Dar erau câteva şi erau îndepărtate. Navigaseră în interiorul sectorului vreme de jumătate de zi de-acum şi nu se materializase nici cel mai vag semn care să reprezinte o amenințare.

— Într-adevăr pare destul de paşnic, domnule căpitan.

Kirk încuviință şi încercă să se relaxeze în scaunul de comandă. Bineînțeles că nu putu. Nu fusese destinat să

asigure ocupantului său condiții de somn, ci să-l țină în stare de veghe.

— Cât de curând vom intra în aşa numita zonă de dispariție, domnule Spock?

— Potrivit calculelor, domnule căpitan, mai avem de mers circa treizeci de secunde.

Kirk îşi puse palmele pe genunchi şi privi spre ecranul principal. Numai spațiu intersfelar, presărat ici şi colo cu mici stele apropiate şi depărtate. Un ocean întunecat înlocuindu-şi amenințările cu o încântătoare frumusețe întunecată.

— Tot ce ştim, mormăi pentru el, este că navele au dispărut în acest sector la fiecare 27 de ani stelari. O perioadă foarte mare pentru ca un model să se mențină.

Se uită la cronometrul timonei. Cele douăzeci de secunde rămase trecuseră.

— Locotenent Uhura, transmite navei semnalul de alarmă galbenă.

— Se întâmplă ceva, domnule?

— Nu, simplă precauție, locotenent.

Uhura se simți uşurată. Nu că s-ar fi aşteptat la vreun fel de probleme dar, regularitatea dispariților de nave din această zonă o făcea să fie puțin cam încordată. Cu toate că pe comandant nu părea să-l frământe.

Kirk observă calmul rece al ofițerului său cu comunicațiile şi se gândi cât de norocos era că echipajul său. Nu era deloc îngrijorat de misiunea primită.

— Am înțeles, domnule, alarmă galbenă.

Uhura se aşează uşor pe scaunul ei şi manipulă comenzile. În întreaga navă anumite lumini îşi schimbară culoarea, zgomotele necesare avertizând echipajul.

Dacă exista o entitate rău voitoare acolo, afară, capabilă să reacționeze la acest gest uşor provocator, nu o făcu.

Spock verifică încuviințarea de pe toate punțile de primire a ordinului.

— Toate sectoarele acționează acum în stare de alarmă galbenă, domnule căpitan.

Minutele treceau. Încă nimic. Kirk începu să se relaxeze puțin. Se cam încordase, în ciuda voinței sale, dar de acum trecuseră destule minute în interiorul zonei de interferență şi nu apăruse nimic care să volatilizeze puntea dinapoia sa, astfel încât se simțea asigurat că putea să-şi uşureze vigilența.

Nervozitatea nu încetase niciodată să-l surprindă.

Nu mai trecuse prin toate astea înainte? Râse — încordarea este o boală ocupațională.

Nimeni nu observă că Uhura îşi ridică privirea de la consola sa. Un sunet slab şi depărtat persista în căştile sale şi nu era nici o îndoială că acel sunet începuse exact în momentul în care pătrunseseră în sectorul respectiv. Dar fusese atât de slab încât la început nu fusese sigură de el.

— Domnule căpitan, recepționez acum un fel de semnal radio destul de puternic.

Kirk primi vestea calm, aproape expectativ.

Deci era ceva aici. Dar un semnal radio nu era un motiv de panică.

— Introdu-l în difuzoarele navei, locotenent. Domnule Sulu, există vreo şansă ca lungimea acestui val să se poată intersecta cu navigația?

— Nu prea pare să fie aşa, domnule. Nu e nicăieri în apropierea valurilor lungimii timonei.

Uhura ajustă comenzile ei. Pe moment nu apăru nimic.

Apoi un semnal obişnuit în valuri se auzi în difuzoare şi umplu puntea.

Era senzual, sfredelitor şi prezenta o melodicitate de netăgăduit. O bătaie adâncă ca o pulsație însoțea melodia, o bătaie ce putea fi extrasă direct de la străvechile tobe pământeşti. Însuşi cântecul fără cuvinte suna uşor, asemănător unor chitări şi flauturi.

Era minunat — o minunată rapsodie. Era pe deplin

captivant. Cel puțin unul dintre membrii echipajului, totuşi, afişă o altă expresie decât emoție. Pentru Uhura, nu era decât o sursă de încurcătură.

— E mult mai aproape de muzica pură decât de un mesaj, domnule căpitan.

Crescu în intensitate şi abandonă volumul pentru a compensa puterea mărită a semnalului.

— Minunat, murmură Kirk. Am putea la fel de bine să-i lăsăm pe toți să se bucure de el, Uhura. Transmite-l în toată nava.

— Da, domnule.

Ea nu observă că toți bărbații de pe punte fuseseră pătrunşi de o stare de apreciere muzicală vecină cu Nirvana. Ei se opriră tocmai la timp pentru a nu fi subjugați de ritmul străin.

Chiar şi Spock trebui să se forțeze pentru a se concentra asupra citirilor computerului său.

Timonierul Arex privea la stelele depărtate, ținând uşor ritmul muzicii care se auzea în difuzoare cu bătaia unuia dintre cele trei picioare ale sale.

Multe clipe după ce primele acorduri au sunat în difuzoare nu a urmat nimic, nimic în afara apăsatelor acorduri ale instrumentelor cântăreților necunoscuți.

Apoi Spock îşi ridică privirea de la ecranul său, surprins.

— Domnule căpitan, suntem cercetați.

Kirk vorbi uşor, cu dificultate vădită.

— De unde... crezi că provine?

— Un moment, domnule căpitan.

Introduse întrebările în calculator.

— Semnalul provine, aparent, dintr-un sistem stelar aflat la o distanță de aproximativ cincisprezece... nu, douăzeci de ani lumină.

— Vreo informație despre el?

Din nou banca de date începu să lucreze. O hartă stelară în hologramă înlocui spectrul întunecat al spațiului interstelar de

pe ecran. Numai două sisteme planetare erau prezentate pe harta veche. Una era o lumină cu o slabă aureolă proprie, de culoare roşie.

— Sistemul Tavrean, îl informă Spock. O mică stea de tip G, la marginea externă a centrului acestui sector. Este singura stea pe o distanță de mulți parseci despre care se crede că e posibil să aibă planete nelocuibile. N-a fost făcută niciodată o supraveghere de suprafață.

Informațiile reuşiră să abată atenția lui Kirk de la muzică.

— Este un semnal foarte puternic, dacă poate fi recepționat la asemenea distanță, opină Scott. Sesiză de pe puntea sălii motoarelor cum tempoul muzicii părea să crească uşor, brusc... insistent.

— Ciudat, domnule căpitan, sunt sigur că sesizez la el ceva... straniu — dar se pare că ne cheamă.

— Este într-adevăr ciudat, murmură Kirk. Da, şi eu am acelaşi sentiment, Scotty.

Confirmarea finală a puterii atractive a semnalului venea de la sursa cea mai puțin aşteptată.

— Pare într-adevăr să aibă atribute nu prea diferite de cele ale unei convocări, concluzionă Spock.

Numai Uhura nu era afectată. Ea studia bărbații de pe punte, foarte încurcată.

— Nu văd nici o asemănare cu o convocare, domnule căpitan.

Kirk se uită înapoia sa şi replică destul de scurt, gândi ea.

— Am notat, locotenent. Locotenent Arex fixează cursul nostru spre sistemul Tavrean. Gradul de modificare al cursului — 7.

Uhura încercă să se convingă pe sine că nu era nimic ciudat în asta. Cu siguranță, muzica străină era interesantă, distractivă — un sunet implorator. Dar o convocare? O chemare îndepărtată la o astfel de acțiune încă nedefinită?

— Uh-uh.

Continuă să monitorizeze consola sa de comunicații, dar cea mai mare parte a atenției ei era orientată spre urmărirea acțiunilor colegilor ei. Toți — Kirk, Scott, Sulu, chiar şi Arex, chiar şi Spock — erau visători, cu privirile pierdute. Mai văzuse expresii similare pe fețele melomanilor înainte de asta. Dar aici lucrau alte forțe, care cereau mai mult decât apreciere din partea ascultătorilor lor.

Sau se întâmpla ceva cu ea? Era ca şi când ea ar fi fost singura surdă la un concert de Mozart. Nu, cu siguranță, nu era nimic nelalocul lui; nici în auzul, nici în simțul ei muzical. Dar trebuia să aibă şi o a doua părere. Apăsând un buton de apel se adresă moale microfonului, şoptind.

Nu mult după apelul ei, uşile liftului se deschiseră şi sora şefă Christine Chapel intră pe punte. Aruncă o privire rapidă asupra camerei înainte de se apropia de Uhura.

— M-ați chemat, doamnă locotenent? întrebă ea liniştită, punând o mână pe umărul locotenentului Uhura.

Ofițerul de comunicații o admonestă să vorbească uşor, cu toate că nimeni altcineva nu părea să fi observat sosirea ei.

— Vă simțiți bine?

— Eu da, replică Uhura încet.

Arătă cu capul spre mijlocul punții.

— Dar vreau ca tu să priveşti bărbații de aici.

— Oricum fac asta.

Uhura nu-i răspunse la zâmbet.

— Ce trebuie să descopăr?

— Priveşte doar, vezi dacă poți trage vreo concluzie.

Încurcată, Chapel ridică din umeri şi se întoarse pentru a se supune cererii. Îi studie pe ofițerii săi superiori.

Ciudat, nimeni nu vorbea cu nimeni. Flecăreala obişnuită care umplea puntea lipsea cu desăvârşire. Nu era decât ciudata muzică care începuse să se audă în difuzoare cu câtva timp în urmă. De fapt, toți cei prezenți, cu excepția locotenentului Uhura, păreau blocați de o mână nevăzută.

Kirk şi Sulu se ridicaseră de pe scaunele lor. Priveau visători, distanți, în spațiul gol, deşi ochii lor erau larg deschişi şi zâmbeau total subjugați.

Chapel concluzionă că muzica asigura mai mult decât un stimulent auditiv.

— Imagini minunate, murmură Sulu, confirmându-i bănuiala.

— Ce imagini?

Uhura şi Chapel nu vedeau nimic. Ofițerul de comunicații privi spre ea.

— A început din momentul în care am recepționat semnalul şi a devenit din ce în ce mai rău. Priveşte.

Arătă spre computerul central.

— Chiar şi Spock este afectat.

Spre deosebire de Sulu şi Kirk, Spock era tot aşezat la stația sa, dar şi el privea aiurea, fiind parcă în transă.

Aiurea numai pentru Uhura şi Chapel.

— Fascinant, şopti Spock, ca o tobă de căsătorie de pe Vulcan.

Fantoma pâlpâindă care dansa în fața ochilor săi începu să-şi întărească contururile, începu să se solidifice în spațiu pe măsură ce imaginația lui îi împrumuta formă şi realitate.

Avea păr negru, strălucitor, care cobora în cascade mătăsoase până la picioare, urechi micuțe şi sprâncene ridicate. Purta un veşmânt bogat împodobit, strâns pe corpul ei precum o a doua piele strălucitoare. Şiraguri de pietre prețioase, îngemănate în părul acela făcut parcă din ebonită, trimiteau în aer fragmente strălucitoare de curcubeu odată cu schimbările de lumină.

Acum aluneca languroasă înapoia unei tobe triunghiulare. Începu să interpreteze un ritm neauzit, lovind suprafața întinsă a acesteia. Nu, nu neauzită!

Era acolo acum, putea să o audă — clară şi vibrantă asemenea ei.

Începu să alunece, mişcându-se leneş într-o parte şi în alta în acordul melodiei. Da, o putea auzi, tobe de junglă accentuate de ritmuri de chitară şi delicate ţasane de pe Vulcan.

Dar sunetul venea din intercom, nu din tobă, nu-i aşa? Clipi şi vorbi uşor. Cuvintele veniră de la sine.

— Experimentez sugestia audio-vizuală, domnule căpitan.

— Şi eu, Spock.

Vocea şi atitudinea lui Spock deveniseră mai mult decât lipsite de autoritate.

Era frumoasă. Părul ei auriu era prins sus într-o cordeluță metalică, oferind o frunte perfectă.

O briză uşoară lipea neglijeul de corpul ei, unde se strângea cu o intenție vădită de a ascunde formele curbate şi ascuțite.

Înaintă spre el cu ochii de o profunzime albastră, fixându-l şi invitându-l calm. Petalele florii de culoare roşie din mâinile ei se deschiseră pentru el. Erau formate pentru a reda o inimă stilizată. Kirk se înfioră.

— Viziuni tridimensionale, se încruntă. Ai vreo idee care e cauza lor Spock?

Răspunsul ofițerului de ştiință părea că vine de la o groază de parseci. Încă privea absorbit în continuare de puternica muzică.

— Logic, ar trebui să presupunem că este un produs secundar al efectului de cercetare.

Toate aceste lucruri ar fi părut curate nebunii Uhurei, dacă ceilalți nu le-ar fi tratat atât de serios. Dar nu mai putea să tacă.

— Domnule, ce viziuni? Noi nu vedem nimic.

O arătă pe sora Chapel, care încuviință. Kirk găsi cumva rezervele să se rupă de mirajul său dansant şi să privească înapoi la ele.

— Soră Chapel, şi tu eşti sigură că nu vezi nimic?

— Nu, domnule. Absolut nimic. Dar ce vedeți dumneavoastră?

Kirk ignoră întrebarea pentru a-i studia pe rând pe Śulu, Scott Arex şi domnul Spock. Toți continuau să privească în spațiu, cu priviri goale şi expresii uşor prosteşti Imaginea voluptoasei sale blonde persista, şi Kirk avu greutăți în încercarea de a se concentra asupra afirmațiilor locotenentului Uhura.

— Spune-mi locotenent, murmură el curios, tot atât de caraghios am arătat şi eu?

Uhura ezită, apoi vorbi ferm. Nu mai era vreme pentru diplomație.

— Fiecare reacție la fel de prostească, domnule.

— Hmm.

Kirk reflecta. Se lupta din greu să se concentreze.

Indiferent spre ce îşi canaliza atenția, blonda rămînea în viziunea sa

— Soră, vezi ce spun analizele medicale. Locotent Uhura, cheamă-l pe doctorul McCoy pe punte.

Chapel plecă de lângă zona de comunicații şi trase aparatul ei medical cu trei cabluri de pe umăr. De vreme ce era precalibrat pentru oameni, ea trecu puțin dincolo de locotenent Arex şi începu cu zâmbărețul Sulu. Citirea rezultatelor nu dezvălui nici pe departe viziunile acestuia.

Între timp, Uhura era ocupată la consola ei.

— Infirmeria... Doctor McCoy, prezentați-vă vă rog pe punte... Doctor McCoy, vă rog să vă prezentați pe punte.

Făcu o pauză, timp în care Kirk aşteptă lipsit de preocupare, privind-o. Aruncându-i o privire încurcată, ea încercă din nou.

— Doctor McCoy, prezentați-vă pe punte. Infirmeria. Vă rog confirmați apelul!

Nimic. Privi întâi la Kirk apoi la Chapel şi-şi scutură capul.

— Nici un răspuns.

— Mai încearcă locotenent. ordonă Kirk visător.

Pe moment nu părea să-i pese dacă McCoy răspundea sau nu.

— Da, domnule.

În sala de primire a infirmeriei centrale de pe *Enterprise*, lumina comutatorului se aprindea şi se stingea cu răbdare mecanică, în vreme ce vocea locotenentului Uhura se auzea întruna în difuzor.

— Doctor McCoy prezentați-vă pe punte... Doctor McCoy...

Doctorul McCoy stătea la biroul său, lăsat pe spate în scaun, cu picioarele aşezate la aceeaşi înălțime şi brațele sub cap. În momentul acela privea în sus, dar ochii lui nu acordau mai multă atenție tavanului decât acordaseră apelului luminos. Un zâmbet de beatitudine domina expresia feței sale.

Vag, o parte din el era conştientă de intermitenta lumină verde şi de vocea distantă şi ordonatoare a locotenentului Uhura. Le ignoră pe amândouă în aceeaşi proporție. Mintea sa era ocupată de lucruri mult mai importante.

— Magnolii înflorite, oftă el. Magnific! Asemenea simetrie a formei... Minunat...

Uhura renunță să-l contacteze pe McCoy. Bănuia de ce nu răspundea. Dacă avea dreptate, numai alarma generală ar fi provocat poate un răspuns din partea bunului doctor. Pentru o clipă se gândi să dea alarma pe răspunderea ei, dar nu era încă pregătită să-şi asume autoritatea.

În vreme ce erau negreşit afectați de muzica aceea, Spock şi ceilalți ofițeri încă păreau să-şi controleze acțiunile. Îşi verifică monitorul exterior.

Citirile pe care i le oferi nu erau tocmai cele pe care le aştepta ea.

— Cercetarea devine mai puternică, domnule căpitan.

Mâinile potriviră amplificatoarele. Chiar şi ritmul bătăilor devenise mai insistent, convulsiile melodice mai implicate şi mai complexe.

— Domnule Spock, ordonă Kirk reevaluează citirile exploratorului dumitale.

Răspunsul lui Spock fu somnoros, dar rapid.

— Tocmai asta făceam, domnule căpitan, deşi acest semnal face munca obişnuită mult mai dificilă. Citirile sunt încă neconcludente. Faptul că acționează direct asupra subconştientului se subînțelege. Dar în ce fel este legată de muzică, este încă nedeterminat.

— E ciudat că numai bărbații par a fi afectați de posibilitățile halucinante ale cercetării. Pot să...

Vocea sa se stinse în vreme ce se uita la ecranul principal.

Kirk privea deja în direcția aceea. Imaginea slabă a unei lumi începu să devină din ce în ce mai clară. Creştea rapid în mărime, pe ecran. Din cauza unei anumite lipse în ionosferă, atmosfera avea o imagine uşor aurie. Pe măsură ce înaintau semnalul muzical devenea tot mai puternic, şi mai puternic, până când păru că spală întreaga punte în valuri de emoție pură.

Urmă o explozie de lumină orbitoare şi puntea fu brusc inundată de o puternică lumină rozalie. În acelaşi timp, muzica ajunse până la un crescendo asurzitor, care pe moment paralizează pe toată lumea. Fuziunea amenințătoare de minunată culoare şi sunet, dispăru simultan. Pe măsură ce ultimele picături dispărură de pe retinele enervate, semnalul se opri şi el.

După lungul bolero, tăcerea care urmă era şocantă. Kirk, Spock şi ceilalți bărbați continuau să privească hipnotizați la ecran şi la mica planetă de culoarea bronzului, care plutea acolo.

— Opreşte, domnule Sulu şi fixează-ne pe o orbită.

Replica lui Sulu fu accidentală.

— Am înțeles, domnule.

Kirk se ridică din scaunul său şi strigă:

— Domnule Spock, noi vom lua câțiva oameni şi ne vom teleporta jos, pentru a explora suprafața. Informează-l pe şeful teleportării, Kyle, de legătura aproximativă cu sursa semnalului. Vom încerca să ne materializăm acolo. Centurile de menținere a vieții, domnule Spock?

— Nu mi se pare să fie nevoie de ele domnule căpitan, răspunse Spock după ce verifică exploratorul. Totul pare să ofere condiții de viață umană. Chiar nu au nici un rost.

Uhura aproape căzu pe scaun când auzi. Putu vedea că atitudinea absolut accidentală a lui Spock vizavi de o asemenea problemă vitală o şocase şi pe sora Chapel. Nimeni altcineva însă nu părea să creadă că merită comentarii.

— Scotty, tu preiei comanda până la întoarcerea noastră.

— Hmm. Bine, domnule căpitan.

Scotty se uita plin de încântare la ecran, dar Uhura avu o bănuială că zâmbetul prostesc de pe fața lui era adresat altcuiva.

Kirk şi Spock plecară cu liftul. Câteva clipe mai târziu intrară lipsiți de preocupare în camera de teleportare.

McCoy era deja acolo şi singurul om de la securitate pe care Kirk îl ceruse, sublocotenentul Carver, sosi puțin după aceea.

— Inginer Kyle... inginer Kyle!

Kirk striga din ce în ce mai insistent, deoarece şeful teleportării nu răspundea.

— Ce?

Kyle îşi ridică capul din palme şi zâmbi spre ei.

— A, dumneavoastră erați, domnule căpitan. Ce mai faceți?

— Destul de bine, şefule, destul de bine.

Urcă în cabina de teleportare.

— Te-a chemat Spock înainte să părăsim puntea? Te poți descurca cu aceste coordonate?

Kyle încuviință zâmbitor, ca şi când Spock ar fi fost un frate de-al său, pierdut de mult. În mintea sa, ceilalți ofițeri se alăturau imaginii lui Spock, fără vreun motiv anume, sau ca şi când şi-ar fi amintit ceva.

După ce-şi menținu atitudinea asta câteva minute, o fărâmă de realism întrerupse visarea lui Kirk.

— Nu vreau să te întrerup, domnule inginer, murmură Kirk. Dar dacă ai puțin timp liber, ai putea să ne teleportezi?

— Desigur, căpitane. Orice pentru dumneavoastră.

Din fericire, Kyle executase operațiunea aceasta de mai multe mii de ori înainte. Putea să o facă şi în somn — şi asta aproape chiar se întâmpla. Mintea părea să nu-i lucreze, manipulând comenzile de teleportare numai din instinct. Era de sperat că nu-i va rematerializa pe Kirk, Spock şi ceilalți cu o sută de metri deasupra punctului lor de aterizare.

Pe punte, Scott se îndreptă încet spre scaunul de comandă şi se lăsă în el cu oarecare grație. Sprâncenele sale se apropiară. Pentru câteva clipe se încruntă, ca şi când ceva nu era tocmai aşa cum ar trebui să fie. Apoi încântarea sa anterioară îi lumină din nou fața şi un zâmbet satisfăcut îşi făcu din nou apariția.

Aproape indiferent, apăsă butonul de activare al jurnalului de bord.

— Jurnalul de bord al navei... data stelară 5483.8. La comandă inginerul şef Scott.

Dintr-o anumită privință, asta îi gâdilă urechile ca un fapt deosebit de distractiv. Râse.

Fața locotenentului Uhura se acoperi de neîncredere.

— Continuăm să menținem orbita standard în jurul unei planete din sistemul Tavrean.

Lumea în cauză plutea pe ecranul din fața sa, acaparându-i atenția. Această privelişte era continuu întreruptă

de alte fantome care prindeau contur de-a lungul câmpului său vizual, undeva între nasul lui şi ecran. Îi atingeau conştiința ca nişte baloane de săpun înainte de a se sparge, lăsând doar o uşoară amintire plăcută în urma lor.

Odată vedea o surprinzătoare floare asemeni orhideei, al cărei centru îl constituia o față de o delicată frumusețe copilărească. Apoi vedea mii de monezi de aur zornăind şi lovindu-se cu un zgomot metalic una de alta, zburând de-a lungul unei plaje nisipoase asemeni frunzelor în timpul unui vânt puternic.

Mai târziu, un glob de cristal sculptat împrăştia în jur o cascadă nesfârşită de pietre prețioase, minunat prelucrate. Când şi când fațetele reprezentau figuri care nu aveau nimic comun cu structura minerală internă.

Continuă să înregistreze fericit, aproape cântând cuvintele.

— Aparatele de măsură şi senzorii folosiți, în timpul plecării echipei indicau faptul că aici a existat, cu foarte mult timp în urmă, o vastă civilizație.

În subconştientul său se întrebă dacă n-ar fi fost o idee bună să raporteze acest lucru lui Kirk şi Spock aflați jos, pe suprafața planetei. Ei bine, ar trerbui să găsească şi ei asemenea probe destul de curând. Şi pe urmă, ce mai conta? Ce altceva mai conta?

O formă uşor flexibilă de femeie, părea să se ridice din contururile unui munte vizibil acum pe suprafața de dedesubt.

— Ah, minunat, minunat!

Vocea lui coborî până la nivelul unei şoapte pe care nici microfonul sensibil al computerului nu putu să o prindă.

Existau două persoane pe punte care nu vedeau fețe de orhidee, nu auzeau nimic din banii împrăştiați de vânt, nu li se arăta nici o cascadă de bijuterii. Şi asta le îngrijora.

Stăteau la baza de date a computerului central, preocupate şi agitate.

Uhura alimentase creierul lui *Enterprise* cu un şir neîntrerupt de întrebări. Acum studia cursul de cuvinte şi cifre care formau răspunsul. Fiecare nou răspuns îi adâncea încruntarea, îi sporea suspiciunea.

— Aceste citiri nu se potrivesc absolut deloc cu raportul oficial al lui Spock, răbufni ea.

— Până acum am sesizat citirile a trei senzori care sunt decuplați, doi din ei ocupându-se de lungimea de undă a acelui semnal. Asta nu prea stă în firea lui Spock.

Se înjură în gând pentru că nu pornise alarma generală atunci când avusese şansa. Acum nu ar fi de prea mare folos.

Se uită în jur, la ceilalți de pe punte. Sulu dormea cu capul pe consola de navigvație.

Locotenent Arex încrucişase accidental toate trei brațele asemenea unui copilaş şi Scott — inginerul şef Scott — ignora calculatorul care încă funcționa pe înregistrare şi dirija o orchestră tăcută de unul singur. Dacă ar fi văzut instrumentele implicate, chiar şi Uhura ar fi roşit. Ea se folosi de o telecomandă pentru a opri înregistrarea.

Nu, reacția lor la o alarmă generală ar fi mai puțin devastatoare.

Se întoarse înapoi la computer. Trebuia să existe o explicație undeva, îngropată în citirile senzorului. Trebuia să existe.

Templul îi reamintea lui Kirk de un Parthenon bine izolat văzut parcă într-o oglindă ciudată. Liniile arhitecturale de bază erau prezente, dar nu se conformau nici unui model pământesc cunoscut. Nu putea nici măcar să spună dacă luciul asemănător marmurei, alb strălucitor cu dungi roz şi striații negre, contrastante, era metalic, sau chiar al pietrei. Vârful construcției părea că se topeşte într-o ceață roz care se pierdea uşor în aer.

O clipă mai înainte, câteva forme înconjurate de abur s-au unit în fața construcției pentru a-i lăsa pe Kirk, Spock, McCoy şi Carver în picioare, chiar la baza ei. Părea că uitaseră centurile de menținere a vieții.

— Ţţţ!

Ar fi putut fi fatal, dar presupunerea uşuratică a lui Spock referitoare la posibilitatea vieții pe planetă se întâmplă să fie corectă. Orice outsider ar fi fost justificat să întrebe de siguranța lor, dar niciunul dintre bărbații afectați nu părea să descopere că grija ar merita să fie menționată.

Spock îşi amintise să-şi aducă tricorderul. Garda din securitate avea şi el unul, iar McCoy avea unul medical, ataşat la trusa medicală de prim ajutor.

Privirile lor nu au încetat să studieze cu admirație coloanele arcuite din piatră şlefuită, sau metal, la delicatele arcade care sfidau gravitația.

— Fantastică arhitectură, murmură Kirk. Numai o rasă incredibil de avansată ar fi putut construi acest loc.

Nu părea să considere semnificativ faptul că templul ar putea fi făcut din piatră în loc de duraliaj, sau altă structură materială la fel de avansată tehnologic

Părerea sa despre surprinzătoarea civilizație avansată a acestei lumi era împărtăşită şi de ceilalți membrii ai echipei.

Carver se întoarse spre Kirk şi gesticulă spre tricorder, de parcă ar fi avut dificultăți de vorbire.

— Doriți să facem verificările de rutină ale locului de aterizare, domnule?

— Oh, nu cred să fie necesar, Carver, replică Kirk cu uşurință. De ce să ne facem tot felul de probleme? Nu există nici un fel de amenințări pe aici.

Asigurarea sa nu deranjă pe nimeni.

Spock se ocupa de orice cercetare necesară. Din fericire judecata ofițerului de ştiință era mai puțin afectată decât a căpitanului. El primea deja date. Asta nu-l opri să se uite la

templu, nici nu-i făcu vocea mai puțin distantă şi visătoare.

— Este ceva care merită atenție, domnule căpitan.

— Da?

Nu mai exista nici o muzică acum, nici un ritm subjugător pulsând în urechile lor, dar Spock avea dreptate. Ceva îi atrăgea!

Kirk făcu o jumătate de pas înapoi şi se încruntă. Spock continuă să lucreze cu tricorderul său şi brusc păru să-şi dea seama că ceva acționase ca o atracție magnetică asupra lor.

— Domnule căpitan, fenomenul de atracție este mai predominant aici, şi este vorba despre altceva decât de atracție vizuală. Sugerez să rămânem la distanță până când pot determina originea şi semnificația acestei influențe. Sunt indicate forme de viață, concentrate într-un anumit punct din interiorul structurii.

Expresia de transă a lui Kirk se intensifică şi sentimentul momentan de greutate dispăru. Părea că ezită, căutând în jur... ceva. Dar când privirea sa se întoarse, în final, la templu rămase acolo, fixată.

— Nu este aparent nici un pericol, Spock. O formă de viață războinică ar fi ieşit deja să ne atace. Să mergem.

Se mişca repede acum, chiar cu nerăbdare în direcția treptelor de la intrarea în templu.

McCoy şi Carver nu avură nevoie de alt îndemn şi îl urmară îndeaproape. Spock îl urmă cu mai multă îngrijorare.

Totul era foarte logic, desigur. Nu asta era problema. Problema era că logica lui îl conducea asupra unor concluzii de care, mai apoi, nu-i pasă.

Spock aproape părea să înțeleagă atât cauza cât şi efectul, apoi totul devenea un fel de nor în mişcare în mintea sa.

Imense uşi, complicat sculptate, erau închise în fața templului.

De îndată ce bărbații de pe *Enterprise* se apropiară la câțiva paşi, uşile începură să se deschidă uşor, spre interior.

Însăşi acest lucru ar fi trebuit să genereze mai multă precauție. Dar Kirk îi conduse înăuntru ca şi când ar fi fost aşteptați de foarte, foarte mult timp.

Merseră de-a lungul unui hol înalt şi îngust care se lărgea treptat într-o imensă sală de adunare. Imense scaune în formă de hamac, umplute cu perne de mătase, şi mese în formă de cub de culoare roşie-aurie, erau aşezate pe ambele laturi ale camerei. Ornamente şi ustensile variate, sculptate dintr-o singură piatră prețioasă împodobeau mesele şi pereții. Se deplasară în direcția unei platforme înaltă, aflată la celălalt capăt al încăperii.

Străinii erau acolo, aşteptându-i.

Aşezate pe platformă, sau în semicerc în jurul acesteia, stătea un grup alcătuit din femei extraordinar de frumoase, aşa cum nici unul dintre ei nu văzuse, sau măcar nu-şi imaginaseră vreodată.

Purtau costume lungi, asemeni togilor, care mai mult stârneau dorința decât ascundeau formele.

Câteva erau întinse pe perne subțiri, acoperite cu blănuri. Ca orice altceva pe această lume, pielea lor părea colorată cu o combinație de aur şi roz. Toate culorile curcubeului sclipeau în părul lor, de o lungime neobişnuită. Toate aveau o înălțime de aproximativ doi metri jumătate.

Când în sfârşit se mişcară, o făcură foarte încet, cu mare grijă şi o răbdare deliberată.

Echipa avu aceleaşi reacții.

— Radiante... Ca nişte zeițe...

— Asemenea ochi! murmură Spock. Dar există o serie de diferențe interne de o semnificație nedeterminată. Endocrinologia, în special, pare să opereze altfel decât după normele umane. De asemenea, trupurile lor par să funcționeze la un nivel electric surprinzător de ciudat. Potrivit tricorderului, raza psihochinestezică — influențele externe având un continuu corespondent în funcțiile corpului — este anormal de mare.

— Cele mai frumoase funcții ale corpului pe care le-am văzut vreodată mormăi McCoy, de-a dreptul subjugat.

În ce le privea, reacțiile femeilor în timp ce se ridicară şi-i înconjurară încet pe bărbați, erau la fel de pline de extaz.

— Sunt aici... aşa de minunați... ne onorează cu prezența lor...

Şi alte asemenea fraze necalculate, pentru a scădea ego-ul oricărui ascultător masculin. Toate îl astea încurcau pe Spock, numai pentru că reacțiile lor erau exact acelea pe care cineva le-ar putea visa. Era ideal. Prea ideal. Prea perfect.

Asta nu-l opri să se abandoneze complet.

Membrii echipajului trebuiră să se aplece pe spate pentru a menține contactul vizual, când cea mai înaltă dintre femei se apropie şi întinse mâna spre fiecare dintre ei, pe rând.

Vocea ei sună ca nişte clopoței de rugăciune din Lhasa.

— Eu sunt Theela — însăşi numele părea să sugereze căldură şi dragoste. Femeia şef. Bine ați venit, James Kirk, doctor McCoy, domnule Spock, sublocotenent Carver, bine ați venit, onorați oaspeți.

— Bine ați venit onorați oaspeți, se auzi corul de rai al adunării de femei.

Kirk murmură ceva ce voia să fie o replică de mulțumire, iar sentimentul, dacă nu chiar vorbele, îşi găsiră ecou la toți care-l însoțeau — inclusiv Spock.

Era un adevărat noroc că nu exista nici un aparat de înregistrat care să păstreze vorbele lor pentru posteritate, răspunsurile lor copilăreşti. Acum, oricum, nu sunau copilăreşti. Sunau încântător de potrivite.

— De unde ştiți numele noastre?

— Oyya ni le-a spus, explică Thella. Se întoarse cu fața spre o draperie şocant de albastră, împletită cu fire argintii. În loc să atingă vreun buton, sau să dea un semnal, ea fluieră o singură notă, moale şi distinctivă. Draperia răspunse printr-o alunecare tăcută spre una din laturi.

În afara zidului, dincolo de draperie, era un cub mare şi transparent.

În mijlocul său plutea un model tridimensional perfect — nu, nu model, un film, o imagine, orice altceva la care s-ar gândi cineva — a lui *Enterprise*. Mult mai perfectă decât orice hologramă, era atât de reală încât părea că nava însăşi fusese redusă ca mărime şi fixată în interiorul cubului.

Echipa se apropie, privind dispozitivul cu real interes. Ca exemplu de inginerie străină te intriga, dar nu foarte spectaculos. Deşi erau aspecte care nu le erau familiare — nici un instrument de-al Federației nu putea reproduce atât de realist o pictură de exemplu — tehnologia cerută pentru a o produce nu era deloc dincolo de înțelegere.

Dar acele câteva aspecte îl deranjau pe Spock. Spre exemplu, construcția sofisticată a unei asemenea maşini în comparație cu celelalte lucruri, pur şi simplu barbare, care o înconjurau. Nu se potriveau deloc.

— Control tonal, murmură el somnoros. Foarte impresionant.

Theela se apropie şi puse o mână pe umărul lui, privind în jos, spre el.

— Oyya va da răspuns la orice fel de întrebare care îi este adresată, domnule Spock.

Spock era sceptic, dar înaintă să poată pune întrebări.

Theela plecă de lângă el şi se mută lângă Kirk.

— Suntem recunoscătoare că ați auzit semnalul domnule căpitan, şi că ați răspuns.

— Semnal... era ceva în legătură cu un semnal.

Ceva nu-i dădea pace în subconştient, solicitând atenție.

— Semnal...

Erau aici în primul rând pentru că... De ce erau ei aici?

— Semnalul acela... era o chemare plină de durere? întrebă Kirk.

Zâmbetul lui Theela dispăru. O clipă, o tristețe teribilă

păru să se abată asupra ei. Apoi se forță ca vocea ei să fie iarăşi încântătoare.

— Voi explica înțelesul lui mai târziu, domnule căpitan Acum însă, am pregătit o petrecere pentru a sărbători sosirea voastră.

Kirk ar fi mers cu problema mai departe. Voia să o facă — se pare că trebuia să o facă — dar cumva, în fața zâmbetului radiant al lui Theela şi în apropierea trupului ei, întrebările îşi pierdură urgența inițială.

Câteva femei conduseră pe fiecare dintre bărbați la unul din hamacele supraaprovizionate şi îl ajutară cu grijă să se aşeze în ele. Altele aduseră tăvi aurite, umplute cu vârf cu fructe exotic colorate şi pahare alb-aurii, pline cu o băutură rece acidulată.

Două sau trei femei erau adunate în jurul fiecărui bărbat. Începură să bea şi să mănânce. În special bucățile mici erau alese din muntele de mâncare pentru vizitatori. O femeie gigant se ridică şi luă câteva fructe rotunde şi aurite dintr-un bol de cristal.

— Numele meu este Darah, onorați oaspeți, şopti senzual.

Se duse în mijlocul încăperii şi începu să jongleze cu fructele, lansându-se totodată într-un dans sălbatic, aproape necontrolat. Executată de oricare altul, combinația ar fi părut un acces de nebunie. Dar mişcările lui Darah o transformară într-un incredibil de atractiv balet.

Kirk şi însoțitorii săi priveau.Theela căzuse în genunchi. Impresionanta muzică venea din instrumente nevăzute. Dacă era posibil, femeile păreau acum mai frumoase, mai exotice, mai vii ca niciodată. Mult mai vii.

— Computerul căpitanului, spuse Kirk cu greutate, nepăsându-i dacă tricorderul funcționa — data stelară 5483.9. Frumusețea acestui loc este inegalabilă. Este răspunsul la toate dorințele secrete ale oricărui bărbat, fanteziile şi visele

personale extrapolate în toate felurile.

Se opri cu gura uscată şi reuşi să ducă paharul la gură, pentru a mai sorbi o dată din lichidul asemănător şampaniei.

— Suntem aici pentru a investiga. Aici pentru a investiga.

Aproape se încruntă. În sinea sa, un ultim avertisment încercă să se facă auzit.

— Pentru a investiga...

Theela făcu o mişcare uşoară şi zâmbi:

— Femeile însele radiază încântare.

Privi cum Darah continuă dansul ei plin de jonglerii, mişcându-se rapid, cu uşurință, înainte şi înapoi pe podeaua camerei.

McCoy secondă impresionat sentimentele neînregistrate ale lui Kirk.

— Într-adevăr, Theela, tu eşti cea mai frumoasă femeie din galaxie. Dar unde sunt bărbații voştri?

— Ei au propriul lor campus, îl informă femeia gigant. Noi găsim că e mai bine aşa. Suntem libere deci, să ne satisfacem propriile noastre plăceri şi să ne acoperim nevoile fără ca ei să ne enerveze.

— Beau pentru asta, se precipită McCoy.

Darah, cu toga ei transparentă atârnând în falduri de pe magnificile ei forme, se întinse de-a lungul podelei în direcția lor. Brusc, strigă râzând:

— Domnule Spock!

Apoi aruncă unul dintre fructele aurite în direcția lui.

— Beau pentru asta, se auzi iar vocea lui McCoy.

Spock se ridică automat să îl prindă, se învârti prosteşte şi aproape căzu. Theela şi alte câteva femei îl prinseră înainte să se lovească de podea.

Kirk, pe jumătate ieşit din hamac, porni în direcția lui Spock, letargia lui crescândă fiind întreruptă de nevoia prietenului său. Nu făcu decât câțiva paşi şi descoperi că şi el aluneca nesigur.

În sfârşit, îl ajunse gândul acela ciudat care îl măcinase, că ceva nu era în regulă aici.

McCoy şi Carver erau şi ei în picioare, dar nu aveau stabilitate. Niciunul nu putea să ajute pe altcineva decât pe el. Alte câteva femei se grăbiră să-i ajute.

— Duceți-i la dormitoare, le indică Theela. Sunt obosiți şi îngreunați de mâncare şi băutură. Trebuie să se odihnească.

Nu era nimic malițios în vocea ei, nimic amenințător, doar preocupare sinceră pentru binele lor. Nu avea sens să fi fost drogați sau înşelați. Iar reacția femeii gigant nu era deloc triumfătoare.

Cu câte două femei, ținându-l pe fiecare dintre ei, bărbații de pe *Enterprise*, erau conduşi clătinându-se spre un coridor lateral.

McCoy reuşi să spună ceva inteligibil, dar cuvintele erau neclare.

— Prob... Probabil nectarul acela, sau ce naiba ne-au dat să bem. Este la fel de puternic precum coniacul saurian.

— Beau pentru asta, îl imită sarcastic Carver.

Dintre cei patru, în mod sigur, el era ultimul care ar fi trebuit să reziste atracției licoarei străine.

— Ce om de securitate! se învinovățea singur.

Toți fuseseră prostiți. McCoy arăta ca şi când ar vrea să mai spună ceva, dar nu putea. Acum era aproape în întregime sub efectul puternicei băuturi. Niciunul dintre ei nu putea vedea însă foarte bine. Niciunul nu privi înapoi. Şi astfel niciunul nu o văzu pe Theela urmărindu-i tristă cu privirea. Lacrimi mari începuseră să curgă din colțurile marilor ei ochi violeți.

Capitolul VII

Dormiră mult timp în camera special amenajată. Era slab luminată, dar plină de mobile şi ornamente luxoase.

Kirk dormea întins pe un pat cu perne enorme, vegheat de draperii negre care îl izolau de restul încăperii.

O cordeluță de aur cu o piatră prețioasă mare fixată la mijlocul ei, îi încercuia capul. Piatra nu strălucea în lumina slabă. Somnul lui fusese adânc şi fără vise, dar acum se descoperi agitat şi încercă să se ridice. Rezultatul acestor eforturi fu o lipsă de echilibru care îl trimise înapoi pe pernă.

O mână se mişcă tremurând spre cap, îl atinse şi îl examină. Simți cordeluța. Se încordă cât putu şi trase de ea. Nu putu însă să o disloce. Era strânsă — prea strânsă. Încercă din nou, cu amândouă mâinile. Nu părea nici măcar să se fi dezlipit. Poate putea să o forțeze să se rupă de-a lungul vreunei cusături

ascunse. Fără nici un folos. Era strânsă ferm la locul ei. De data aceasta, când încercă să se ridice, reuşi, deşi îl costă o altă senzație de lipsă de echilibru.

Simțea un uşor gust amar. Încă o dată, lucră cu febrilitate la cordeluță. Atunci auzi vocea. Era rugătoare şi nerăbdătoare.

— Jim... Jim...!

Ciudat, parcă era McCoy, dar era o mică diferență. Nici când era beat, vocea doctorului nu fusese niciodată atât... ei bine, atât de zdruncinată.

O mână îndepărtă draperia. McCoy stătea în spațiul creat de deschidere, clătinându-se instabil. O cordeluță ca a lui Kirk era strânsă în jurul frunții lui. Ochii lui Kirk se măriră.

Flecăreala îi dispăruse. Părul lui McCoy era mult mai rar, şi albise. Se ridică acum în picioare cu o clătinare notabilă. Fața lui era brăzdată, ca aceea a unui bărbat de şaizeci de ani. Dar un şoc şi mai mare urma să aibă loc.

Spock li se alătură o clipă mai târziu. El reuşi să se țină drept, dar avea un uşor tremur al mâinilor. Părul său avea, de asemenea, şuvițe argintii. Arăta mai bătrân, dar nu era în starea de uscare avansată a pielii care îl afectase pe McCoy.

Cei de pe planeta Vulcan aveau o durată de viață mai mare decât oamenii. De aceea caracteristica bolii de îmbătrânire îl afectase mai puțin pe Spock decât pe McCoy. În planul îndepărtat, Kirk putu vedea un Carver foarte maturizat. Pentru prima dată dorea să fi adus cu el un ofițer de securitate mai experimentat. Chiar şi aşa, Carver era mai tânăr decât oricare dintre ei, şi deci se părea că efectul îmbătrânirii nu era proporțional. Carver îmbătrânise mai repede decât oricare dintre ei. Ca şi când el ar fi avut mai mult de dat.

Kirk se ridică şi-i privi pe rând, încă şocat.

— Bones... Spock... ce s-a întâmplat cu voi?

— Nu numai nouă, Jim, spuse McCoy liniştit, cu vocea unui om bătrân, şi ție.

Kirk se clătină. Afirmația lui McCoy îl pătrunse — nu fără

rezistență. Mâna sa se ridică pentru a-şi atinge propria față.

Mâna sa — uscată şi zbârcită. O piele mai uscată şi mai puțin suplă pe obraji, straturi de piele în jurul gâtului, sub ochi — riduri care cu câteva ore în urmă nu existaseră.

Nu putea să vadă culoarea albă a părului său, dar McCoy îi spusese despre ea.

— Arătați aproape de cincizeci de ani. Aş ghici vârsta artificial avansată a lui Spock, cam la aceeaşi valoare, deşi el are mai mulți ani cu care să se joace, decât noi.

— Trebuie să ieşim de aici! strigă Kirk disperat.

Văzuse, odată, un bărbat care îşi pierduse costumul pe Dryad, lumea cu cele mai încălzite case din sistemul Demeter. Omul reuşise să ajungă la o bază de supraviețuire. Când echipa de salvare l-a găsit, în final, nu au descoperit decât un mare parazit în formă de om, acoperit cu frunze mici, de culoare maro.

Fața lui McCoy era, în toate privințele, la fel de şocantă.

Porni să caute ieşirea amintită dar se rostogoli, căzând la piciorul sau stâng.

Se părea că, în ultimele câteva ore, nu dobândise numai mâini şi față zbârcită şi o culoare albă în păr, dar şi o inflamație a genunchilor.

Se simțea de necrezut de neajutorat.

Uhura şi Chapel se uitară la citirea afişată pe ecranul computerului medical principal al infirmeriei. Încercau în gând să solicite maşina la o viteză mai mare. Răspunzând parcă rugăminților lor nerostite, o microcasetă video ieşi din fereastra computerului.

Chapel o ridică şi amândouă femeile se mutară la pupitrul de redare. Introduse micul dreptunghi de plastic şi lovi butonul potrivit. În timp ce playerul rula caseta, se adresă locotenentului Uhura.

— Avem aici rezultatele fiecăror explorări, fiecăror cercetări făcute numai de echipe de femei de ştiinţă. Dacă există vreun răspuns, aici trebuie să fie.

Ecranul însoţitor clipi şi se auzi un clinchet, pe măsură ce vocea computerului fu activată.

"Evaluarea computerului." Cei doi ofiţeri traseră adânc aer în piept. "Însumarea recentelor explorări medicale şi astrofizice, însoţită de analize, la solicitarea sorei şefă C. Chapel."

Urmară sunete slabe, emise de punerea în funcţiune a unor mecanisme. Fiecare secundă devenise parcă oră. Apoi, în sfârşit, se auzi iarăşi vocea, pe cât de indiferentă, pe atât de autoritară.

"Explorarea este orientată spre navă ca suprapunere iniţială. Valurile lungi de explorare sunt foarte enervante pentru bărbaţii umani. Expunerea prelungiră la efectele explorării, sau dacă semnalul este intensificat potrivit cifrelor prezentate în tabelul alăturat, poate duce la o slăbire avansată sau la înaintarea accelerată în vârstă, până la deces."

Chapel scoase un ţipăt răguşit, iar Uhura păru şocată.

— Cel puţin acum avem idee cu cine tratăm, spuse străin ofiţerul de comunicaţii. (Vorbele următoare şi le direcţionă spre playerul computerului.) Cum putem contracara acest efect?

"Nu sunt disponibile metode de contracarare. Nu este proiectat nici un antidot medical împotriva efectelor ipotetice. Doriţi iniţierea unei cercetări?"

— Iniţiază şi avizează-ne, ordonă Uhura cu strictete.

Se îndreptă spre intercom, în timp ce Chapel mai parcurse o dată cifrele.

— Locotenent Uhura către ofiţerul de securitate Davidson.

O femeie foarte drăguţă, între două vârste, apăru pe ecranul legăturii interioare de pe navă.

— Aici Davidson. Ce se întâmplă doamnă locotenent?

Bărbații din secția mea au...

— ... acționat ca mâncătorii-de-lotus[4] încă de când am intrat pe orbită, ştiu. O să-ți explic mai târziu, Davidson. Acum însă am nevoie de o echipă de securitate alcătuită exclusiv din femei. Ne întâlnim în camera de teleportare peste cinci minute. Alte echipe de securitate alcătuite numai din femei trebuiesc mobilizate la fiecare intrare a punții de teleportare şi în sala de remorcare. Oricine, în mod deosebit orice bărbat, care încearcă să se teleporteze pe suprafața planetei, trebuie pus sub pază. Nu cred că vreunul dintre ei va fi violent — nu avem până acum nici o dovadă în acest sens. Dar intruieşte-ți personalul să fie pregătit.

— Da, doamnă locotenent, dar...

— Tu şi locotenent M'ress preluați comanda navei până mă întorc. Mă duc eu însămi jos, cu o echipă de securitate.

— Cum spuneți dumneavoastră, doamnă locotenent.

Davidson privea lucrurile cu îndoială, dar salută milităreşte. Uhura întrerupse transmisia şi se întoarse spre Chapel; o descoperi pe sora şefă uitându-se cu ochi mari la ea.

— Ce ai de gând, Uhura? Cea din urmă se îndrepta deja spre lift.

— Preiau comanda acestei nave!

Kirk, Spock, McCoy şi Carver stăteau în picioare în sala de adunare, în fața platformei impunătoare. Theela era aşezată acolo, uitându-se la ei.

Bărbații se clătinară, slăbiți. Pietrele prețioase albastre, fixate în cordelușele lor erau acum foarte luminoase.

Numai Spock şi Carver mai aveau un pas până la colapsul total. Kirk şi McCoy erau doar în stare foarte proastă.

— Trebuie să ne întoarcem, murmură obosit ofițerul unu a lui *Enterprise*, la obligațiile noastre pe navă.

---

[4] Oricare din oamenii din Odiseea lui Homer, a căror subzistență o constituia lotusul şi care erau permanent într-o stare de indolență visătoare.

Lângă el, Kirk se încruntă nesigur. Se forța din greu să-şi amintească... să-şi amintească... ce?

Obligații — asta era, obligații. Se uită în sus, spre femeile care îl priveau.

— Obligații... eu am...

Se clătină din nou, iar diamantul pulsă de lumină, şi trebui să se agațe de brațul lui Spock pentru a se sprijini. Acest braț, însă, nu era tocmai atât de ferm, ca urmare amândoi bărbații aproape căzură.

Theela vorbi. Părea că regretă, într-adevăr — o consolare care nu mai era adecvată pentru Kirk şi oamenii lui.

— Nu puteți pleca, domnule Spock, spuse ea rar, căci e nevoie de dumneavoastră aici. Deoarece undele joase de pe Lura-mag sunt îndreptate asupra echipajului, o să ajungă şi ele să se simtă la fel ca dumneavoastră. Avem nevoie şi de ei şi de ni se alăture aici.

Kirk reuşi să se ridice, găsind undeva o rezervă de putere.

— Trebuie să plecăm, spuse.

Întorcându-se în direcția uşii, se clătină. McCoy încercă să-l imite şi aproape îşi pierdu cunoştința. Iarăşi, cel care îl ajută să-şi revină fu Spock.

— Opriți-i! țipă Theela.

Celelalte femei se mişcară rapid pentru a forma o barieră între Kirk şi ceilalți ofițeri, blocându-le accesul spre intrarea principală. Clătinându-se foarte tare, datorită unei slăbiri bruşte a forțelor, bărbații ezitară. Nu aveau cu ce să lupte, deoarece armele le fuseseră luate în timp ce dormeau.

— Toți o dată! strigă Kirk.

Reuşiră întrucâtva să se apropie de ele, dar femeile gigant întinseră mâinile şi îi împinseră înapoi.

Slăbiciunea lor păru să crească exact în momentul contactului fizic. Se prinseră de cordelușele de pe cap. Unul câte unul se prăbuşiră, neajutorați, pe podea. Pe fruntea fiecăru

bărbat, piatra prețioasă de culoare albastră lumina cu o intensitate scăzândă.

Pe puntea lui *Enterprise*, inginerul Scott stătea întins, visător, în scaunul de comandă. Ochii lui erau fixați pe ecran şi lumea de vis care părea pictată în interiorul acestuia. Un fluviu constant de imagini senzuale pluteau încoace şi încolo prin fața lui. Bereta scoțiană pe care o purta acum era înclinată într-un unghi foarte mare. El cânta o veche baladă galeză de dragoste. În mod normal, Sulu ar fi găsit interpretarea dezgustătoare şi Arex ar fi fost indiferent. Dar amândoi păreau că apreciază interpretarea lui Scott ca fiind cea mai mare experiență muzicală de la Gabriel până la ei.

Uhura şi Gabriel intrară din lift. Privirea locotenentului se opri imediat asupra lui Scott. Balada se apropia de final, odată cu apropierea celor două femei.

Îi era teamă în acest moment. Cum va reacționa Scott?

Indiferent care ar fi fost obiecțiile, trebuia să fie schimbat de la comandă — prin forță, dacă era necesar. În starea lui actuală, nu se putea spune ce urma să ordone. Spera ca Chapel să nu fie nevoită să folosească injecțiile pe care le avea în trusa medicală. Totuşi, vocea ei nu avu nici o ezitare:

— Domnule Scott, ca locotenent-major, îmi asum responsabilitatea pentru siguranța acestei nave.

La auzul acestor cuvinte surprinzătoare, Scott se întoarse, şi privi în sus, spre ea. Se aşternu o tăcere apăsătoare. Uhura înaintă neliniştită. Era oare ciudata radiație capabilă să inducă şi emoții, în afară de plăcere?

Aparent, nu. Scott aproape că-i zâmbea.

— E foarte frumos din partea ta, iubire.

Se răsuci în scaun şi îşi întoarse privirea asupra ecranului.

Uhura ar fi trebuit să fie mulțumită. Însă tot ce simțea era

dezgust.

— Nu a fost aşa greu, cum îmi imaginasem. La dracu, orice ar fi şi-a înfipt adânc cârligele în ei.

Îi dădu ocol inginerului cântăreț şi porni jurnalul de bord. Scott nu făcu nici o mişcare spre a se amesteca — nu pentru că nu ar fi fost în formă să opună rezistență.

— Jurnalul de bord al navei. Suplimentar. Înregistrează locotenent Uhura. Datorită stării mentale euforice a inginerului şef Scott, care face imposibilă comportarea cerută, preiau comanda lui *Enterprise* în absența ofițerilor superiori Kirk, Spock şi McCoy. Îmi asum deplina responsabilitate pentru acțiunile mele. O prezentare detaliată a evenimentelor care au condus spre — şi au impus — această acțiune, va fi introdusă mai târziu.

Înregistrarea se termină şi locotenentul adăugă spre Chapel:

— Sper. Christine, până la noi ordine, vei acționa ca ofițer medic-şef.

— Da, doamnă locotenent.

Într-o cameră mică, undeva în interiorul templului principal, Kirk, Spock, McCoy şi Carver zăceau întinşi pe o imensă platformă de dormit. Nu era nici atât de spațioasă, nici elegant mobilată, precum fosta lor "cameră de dormit". Toți patru erau buimaci de somn. Erau aparent singuri în curata şi întunecata cameră. Nu era însă atât de întuneric încât niciunul dintre ei să nu poată vedea că ceilalți camarazi îmbătrâniseră chiar mai mult în ultima oră. Părul lui McCoy era acum aproape alb, sprâncenele lui Spock erau grizonate. Pe fața lui Kirk, ridurile erau şi mai adânci, iar pungile de sub ochi, şi mai pronunțate.

Se rostogoli pe o parte şi studie camera.

— Au plecat.

— Da, încuviință Spock. Se ridică, experimental testându-şi totodată muşchii îmbătrâniți. Kirk şi Carver îl imitară. Spock făcu câțiva paşi şi arătă spre mijlocul lui McCoy.

— Trusa ta medicală, doctore, conține ceva care ne-ar putea ajuta?

McCoy se uită cu surprindere în jos. Trusa lui medicală, compactă, era încă la locul ei şi părea să fie intactă.

— Mă întreb de ce au luat tot şi mi-au lăsat asta?

— Poate pentru că nu poate fi folosită nici ca armă, nici pentru comunicații, doctore.

— De unde să ştie ele asta?

— Dacă întrebarea lor, adresată maşinii numită Oyya, a fost formulată pentru a indica doar aceste instrumente, atunci maşina, precum îi este natura, nu a adăugat informații adiționale din proprie inițiativă. Avem noroc.

— Nu am văzut urme de practică medicală aici, continuă ofițerul de ştiință. Întreaga comunitate de femei este cea mai ciudată amestecătură de antic şi ultramodern. Fără nici o îndoială, ele presupun că trusa dumitale nu conține decât suplimente alimentare sau materiale igienice.

— Vor fi igienice, chiar aşa!

McCoy cotrobăi prin trusă şi scoase un cilindru scurt şi subțire, cu orificii micuțe, suprapuse.

— Cortropină. Ar trebui să ajute. Este un stimulent puternic — dar mai târziu îşi va cere drepturile. Nu este cea mai sigură marfă de folosit, din lume.

— S-ar putea să nu mai fie de altceva, dacă nu-l folosim, Bones.

Kirk alunecă de pe platformă.

— Prima doză o voi lua eu.

McCoy i-o administră în partea de sus a brațului. Kirk îşi frecă locul şi începu să examineze închisoarea lor, amănunțit. McCoy continuă să împartă doze din medicamentul cu acțiune rapidă, lui Spock şi apoi lui Carver.

Kirk găsi uşa, pe care o încercă. Nu se deschise, ceea ce nu era deloc surprinzător. O examinare amănunţită a marginilor ei scoase în relief faptul că era proiectată să se deschidă din exterior.

— Închisă, preciză fără să fie necesar. McCoy împinse cilindrul asupra braţului său drept şi îşi administră ultima doză. Începu să înlocuiască cilindrul în trusa sa medicală deschisă, dar Spock îl opri. Ofiţerul de ştiinţă începu să examineze conţinutul trusei, foarte interesat.

— Ce-i asta, doctore?

Ridică, dintr-un tub de plastic, o piesă subţire, de metal lucios.

— Trusă chirurgicală portabilă, Spock. La mijloc este plină cu ace şi manipulatoare

— Destul de bună.

Spock deschise instrumentul până la lungimea sa maximă şi se îndreptă spre uşă. Kirk făcu un pas lateral. Ca răspuns la întrebarea nerostită a căpitanului, Spock arătă spre uşă cu trusa.

— Acesta pare să fie un sistem de închidere magnetic. Dacă este aşa, o uşoară pătrundere a trusei doctorului poate fi suficientă pentru a întrerupe câmpul de închidere.

Alese un instrument îngust şi-i introduse lama în deschizătura aproape invizibilă dintre uşă şi perete. Mişcând-o, dinspre uşă uşor în sus, se auzi un clinchet la nivelul ochiului. Spock ridică o sprânceană. Activă sursa de putere. Nimic nu se întâmplă. Manipulându-l cu grijă, activând ocazional alte fisuri, se întoarse şi împinse înainte şi înapoi instrumentul împotriva încuietorii.

Nu se auzi nimic, absolut nici un sunet. Uşa se dădu într-o parte fără nici un zgomot, destul de mult pentru a le permite să se strecoare afară. Spock îi înapoie trusa lui McCoy, care o împachetă şi o puse la locul ei, în cadrul genţii. Era posibil să mai fie nevoie de ea.

Spock deschidea drumul, avându-i pe Kirk şi ceilalți urma sa. O surprinzător de scurtă plimbare de-a lungul coridorului îngust şi ajunseră la o draperie subțire, în spatele căreia se vedea o lumină orbitoare.

Kirk îl depăşi prin lateral pe Spock şi se uită cu grijă dincolo de una dintre marginile materialului subțire,. Erau iarăşi în camera de adunare. Enorma cameră era părăsită.

Punând un deget peste buze, îi conduse înainte, îndreptându-se în mare grabă către intrarea principală.

Intrarea principală? Kirk se nelinişti.

Uşile păruseră a fi automate, când intraseră prima dată. Dacă nu erau, cei patru bărbați ar pierdut îngrozitor de mult timp, încercând să le mişte cu mâna, chiar şi în deplinătatea forțelor.

Nu trebuia să-şi facă griji. Când mai aveau mai puțin de doi metri de peretele de piatră/metal, uşile subțiri începură să se dea într-o parte. În linişte, trecură dincolo şi coborâră treptele exterioare.

Theela alese tocmai acel moment pentru a intra în camera de adunări, dintr-un coridor lateral. Îi zări pe fugari exact în momentul în care uşile începuseră să se închidă înapoia lor.

— Ajutor! Ajutor!

Deja cei patru bărbați erau în grădina care înconjura templul. Era îngrijită, menținută ca un ceas fin. Indiferent cât de netezi erau copacii, cât de îngrijit erau tăiate tufişurile, toate acestea păreau acum străine şi amenințătoare. Puțin după asta, observară că respirau din ce în ce mai greu. Cotropina începuse să-şi ceară drepturile, mai repede decât sperase Kirk.

— De vină sunt trupurile noastre îmbătrânite, Jim, mormăi McCoy. Medicamentul este mai puțin eficient pentru că a rămas atât de puțin din ceea ce îi trebuia, ca să lucreze.

Pierdeau rapid din putere. Deja Spock trebuia să-l ajute pe McCoy. Kirk căută disperat o grotă, un copac uşor de urcat, orice loc care ar fi putut servi drept refugiu temporar.

Dar singurul azil pe care-l puteau vedea, era o imensă urnă magnific acoperită cu mozaic ceramic. Arătă cu capul şi rosti gâtuit:

— Urna cea mare este singurul loc!

Apoi se întoarse către McCoy.

— Bones, încă o doză de medicament!

McCoy scutură o mână slăbită.

— Încă o doză, în starea noastră actuală, ar fi fatală, Jim. Chiar dacă aş avea-o.

Se grăbi spre baza urnei. Baza superioară, curbată, părea să le adăpostească capetele, părțile sale uşor convexe fiind o barieră insurmontabilă.

— Cred că o să reuşesc, fu tot ce spuse Spock.

Se dădu înapoi, alergă puțin, sări şi reuşi să prindă unul din marile brațe din apropierea vârfului.

Se forță şi reuşi să se cațere, într-o poziție aşezată pe partea exterioară a brațului.

Dintr-o privire rapidă, descoperi că interiorul urnei era spațios, relativ curat — şi gol. Era acoperit cu un grătar greu de metal, dar trebuia să fie capabili să-l dea la o parte. Îşi strânse picioarele în jurul mânerului şi se lăsă cu mâinile în jos. Avându-i alături pe ceilalți, care-l ajutau, reuşi să-l tragă lângă el pe McCoy. Trebuiau să se grăbească. Femeile ajunseseră deja la primii copaci, răspândindu-se pentru a putea acoperi mulțimea de cărări.

Theela observă o bucată mică, roşie, care nu provenea de la nici o plantă. Se apropie şi văzu că era vorba de o bucată dintr-un material rupt. Aplecându-se, o ridică. Fără discuție, era de la una din uniformele străinilor. Întorcându-se, îşi făcu mâinile pâlnie şi strigă:

— Aici, pe aici!

Fără să aştepte să vadă dacă a fost auzită, porni pe cărarea ce cotea, după un tufiş. Paşii mari mâncară distanța rapid — şi timpul. Se uită o dată la cer. Se întuneca. O furtună

tipic taureană se profila la orizont.

Ploaia i-ar putea ajuta pe bărbați să scape. Trebuia să se grăbească. Carver fu coborât cu grijă în urnă. McCoy fu următorul.

Rapid, Kirk îl ajută pe Spock să coboare în brațele lui McCoy şi ale ofițerului de securitate, care-l aşteptau.

Apoi, numai Kirk rămase în vârf. Desfăcu picioarele din mânerului şi porni înainte, apucându-se de buza marginii. O prinse şi o scăpă. Degetele sale alunecară pe suprafața netedă. Timp de o clipă oribilă, se văzu alunecând neajutorat pe porțelanul moale. Doar cu o ultimă întindere disperată, putu să apuce partea exterioară a mânerului. Un efort fizic suprem îl aduse iar în vârful urnei.

— Domnule căpitan, vă simțiți bine? se auzi vocea preocupată a lui Carver.

Kirk nu putea irosi timpul cu un răspuns. Se simți cu cel puțin o mie de ani mai bătrân.

Încerca cu mai multă grijă o apropiere de deschidere. De data asta, amândouă mâinile apucară cu fermitate de margine. Trăgând dureros şi cățărându-se cu genunchii, încercă să se împingă peste margine, şi dincolo de ea.

Un sunet ajunse la urechile sale, un sunet de paşi repezi, apropiindu-se. Aceasta fu suficient pentru a face posibil un efort dublat. O ridicare finală, agonizantă, care închise grătarul greu, iar el căzu cu capul în jos, în urnă.

Spock şi Carver de-abia găsiră forța necesară pentru a-l opri să se zdrobească de fundul dur.

Darah şi celelalte două femei sosiră în micul luminiş, căutând în toate direcțiile. Nu mai era pic de lumină în întunericul înconjurător pentru a putea arunca o rază acuzatoare pe ceramica lustruită. Cele trei se separară şi plecară în direcții diferite.

Simțindu-se mai singur decât se simțise vreodată în viața lui, Kirk era aşezat în interiorul urnei şi asculta vocile şi

zgomotele de paşi mişcându-se încoace şi încolo, în afara urnei.

— Nu sunt aici, Theela, exclamă o voce.

Conducătoarea răspunse, rapid.

— Vino, s-ar putea să fi încercat să se întoarcă la locul în care au sosit!

Zgomotul de paşi şi voci se îndepărtară. În interiorul urnei, ofițerii schimbară priviri mulțumite.

Asta se întâmpla în timp ce Kirk — care în clipele de răgaz îşi regăsise un pic din starea sa normală de alertă — observă ceva.

— Cordelușele noastre, priviți-le!

Odată strălucitoare, diamantele din mijlocul cordelușelor, nu erau acum decât nişte pietre lipsite de strălucire, cu mai multe fețe. Nu mai erau fluorescente, datorită unei călduri interne străine. Bărbații le examinau cu mare atenție. Nici măcar una din cordelușe nu arăta vreo cât de mică luminiță. Spock fusese încurcat din cauza fenomenului pietrelor luminoase încă de când deveniseră prima dată conştienți de ele. Îşi formase o teorie şi absența actuală a luminii părea să o confirme.

— Am observat că intensitatea luminii scade atunci când femeile sunt absente. Cred, continuă el emoționat, că sunt un fel de conductori polarizați, care transferă energia noastră vitală în trupurile lor.

— Mâncători de forță vitală? se întrebă McCoy, îndoielnic.

— Anumite specii primitive parazite au fost semnalate, de acord, dar aici...?

Părea uşor bolnav.

Spock încuviință.

— Aceasta este explicația la care mă gândesc, care leagă îmbătrânirea noastră avansată — nu accelerată — de aceste ustensile.

Bătu cu degetul în propria cordeluță.

— Poți, de asemenea, să-ți amințeşti, doctore, că atunci când le-am văzut prima dată pe aceste femei, păreau că se mişcă încet şi fără prea mare plăcere. Dar pe măsură ce propria noastră putere a scăzut, ele au devenit mult mai energice şi vivace.

— Mult mai vii... murmură McCoy. Da, acum înțeleg. Ce prostie din partea mea să nu fi înțeles mai demult!

— Nu te condamna singur, doctore. Tu eşti într-o stare mult mai slăbită decât mine. Puterea ta de observație a scăzut, în aceeaşi proporție cu declinul tău fizic.

Kirk părea gânditor.

— Dacă ne găsesc, Spock, cât de mult timp mai avem la dispoziție?

— Este imposibil de spus cu certitudine, fără un tricorder, sau un calculator medical care să confirme, domnule căpitan, dar se pare că îmbătrânim cu aproximativ zece ani pe zi. Mai mult în prezența femeilor. Aceasta este, desigur, numai o presupunere.

Nimeni nu mai spuse nimic. Nimeni nu avea nevoie să o facă. Nu, până când McCoy nu exprimă sentimentele tuturor într-o singură propoziție apăsată:

— Zece ani pe... În patru zile vom fi toți morți!

— Morți, încuviință Kirk cu nervozitate, şi nefolositori pentru ele. Nu că le-ar păsa. Theela spunea că ceilalți bărbați de pe *Enterprise* ni se vor alătura. Vor fi amețiți, atraşi aici, jos, prin unde şi halucinația exercitată de propria lor imaginație.

— Trebuie să luăm cumva legătura cu nava. Trebuie să ajungem la un comunicator.

Kirk puse o mână pe pereții duri şi concavi şi încercă cu o aruncătură de braț, căutarea marginii. Fu aproape, dar efortul îl obosi atât de tare, că aproape îşi pierdu cunoştința. Era clar că nici unul dintre ei nu o să reuşească să iasă din ascunzătoare, fără ajutorul celorlalți.

— Eu am păstrat cea mai mare putere dintre toți, spuse

Spock, subliniind evidența.

Carver i s-ar fi putut opune, dar optă să nu o facă.

— Sistemul meu interior este diferit, domnule căpitan, continuă, iar ciclul meu de viață e mai lung. Ar fi mai înțelept dacă m-aş duce eu singur la templu, să încerc să găsesc comunicatoarele şi să iau legătura cu nava.

Kirk descoperi că era întrutotul de acord.

— Un singur om ar reuşi să se strecoare mai bine, decât patru. Totuşi...

— Este singurul lucru logic ce se poate face, domnule căpitan.

Kirk ezită, căutând o soluție mai bună. Nu era, totuşi, nici o cale în afara celei prezentate.

Fu necesară puterea combinată a lui Carver şi Kirk, pentru a-l ridica pe Spock până la marginea exterioară şi a-l trece dincolo de grătar. McCoy se arăta prea slab pentru a oferi altceva decât sprijin moral.

Spock se împinse în sus — trăgând grătarul la locul lui — şi deasupra, şi observă luminişul. Nu se vedea nimeni, lucru pentru care era recunoscător — cu toate că nu ar fi obiectat la apariția bruscă, să zicem, a unei maşini de luptă, cu armament greu, de pe Vulcan. Îi luă mare parte din forțele slăbinde să se coboare în siguranță şi cu grijă pe sol. Nu era nici o logică în încercarea de a părăsi refugiul numai pentru ruperea unui picior la coborâre.

Mişcându-se atât de rapid cât îndrăznea şi încercând să se mențină tot timpul ascuns, înaintă spre templu.

O dată, două femei gigant trecură foarte aproape, prin fața lui, şi fu forțat să se adăpostească sub un tufiş, ale cărui flori roşii le admiră mai mult pentru mărimea lor considerabilă, decât pentru culoare.

Cel puțin, taureanii nu păreau să aibă un extraordinar simț al mirosului. Încă o dată, i se părea că nu erau sub nici o formă capabili să creeze incredibilul echipament senzorial

avansat, care fusese folosit asupra bărbaților de pe *Enterprise*. Nu exista decât o singură explicație: cunoştințele uitate erau puse la lucru, pe această lume.

Spock reuşi să ajungă la templu, fără vreun alt incident.

Din fericire, uşile erau încă deschise. În mod cert, acesta era ultimul loc în care s-ar fi aşteptat ele ca refugiații să se întoarcă. Urgența de a pătrunde era mai mult decât mare, dar se opri după un stâlp imens, făcut parcă din marmură, pentru a scruta cu grijă interiorul.

Coridoarele care plecau lateral din camera de adunare păreau, de asemenea, părăsite. Toate femeile erau afară, vânându-i pe ei. Vânându-l pe EL. O verificare a luxoasei camere de dormit nu adusese nimic nou, nici o singură piesă din echipamentul care le lipsea. O inspecție amănunțită dovedi aceeaşi lipsă de eficacitate — o groază de ustensile interesante se aflau în jur, dar niciuna după modelul Flotei Stelare. Începuse să dispere când ajunse la cortina albastră care o adăpostea pe Oyya. Dacă maşina avea vreun fel de sistem de alarmă interioară pentru a anunța persoanele neautorizate să o folosească, s-ar fi distrus singur. Dar trebuia să aibă un comunicator!

Se gândi, apoi şuieră ceea ce spera să fie nota potrivită. Cortina nu se mişcă. Nu îşi imagina că s-ar putea da la o parte cu mâna. Era făcută din metal, nu din țesătură, şi părea grea. Încercă din nou, dar tot nu avu efect. Numai la cel de-al treilea fluierat păru să fi atins nuanța vocii lui Theela, cu exactitate. Undeva, o piesă antică a maşinăriei fu de acord. Ecranul albastru alunecă într-o parte, descoperind acum un cub gol, transparent. Oyya. Ezită. O să-i răspundă vocii lui? Doar Theela îi vorbise în engleza pământeană, şi atât de mult încât le oferise o şansă să încerce. Va răspunde oare la orice întrebare?

— Echipamentul care aparține bărbaților de pe *Enterprise* unde este? întrebă ferm.

În interiorul cubului nu exista nici un fel de fum sau abur,

nici o formă statică străină de neînțeles. O clipă cubul fu atât de transparent, ca un bloc de plastic, apoi arătă o miniatură tridimensională a unui obiect cunoscut — platoul de la capătul celălalt al camerei de adunare.

Cu o deosebire. Un sertar fixat în partea stângă a bazei platformei era deschis acum. Spock n-ar fi ştiut cum să alăture cortina, chiar dacă ar fi vrut. Oricum, nu avea timp. Se grăbi spre platformă. După o clipă de căutare frenetică în jurul sertarului, descoperi un buton fixat în metal. Îl apăsă şi capacul sertarului alunecă într-o parte, descoperind comoara neprețuită din interior.

Tricordere, fazere, acumulatoare — tot echipamentul care le lipsea era acolo. Scotoci mai întâi după un comunicator, încruntându-se când, după prima încercare, eşuă — vederea îi devenise şi mai slabă.

Încă o secundă de căutare şi instrumentul compact stătea bine în mâna sa. Îl răsuci pentru a-l porni.

— Spock către *Enterprise*.

În momentul acela mai mult simți decât văzu cum cristalul din cordeluța sa, începe să se lumineze. Elimina totuşi ceva căldură reziduală. Pe măsură ce lumina devenea tot mai intensă, se clătină, brusc confuz. Era chiar atât de slăbit încât să nu mai poată vorbi? Reuşise măcar apelul? Vocea locotenentului Uhura se auzi parcă din rai.

— *Enterprise*... Aici locotenent Uhura! Spock, tu eşti? Spock!

Se uită spre intrarea în cameră. Se auzeau paşi. Mai multe femei gigant tocmai apărură în uşă. Aparent eşuaseră să-i localizeze pe Kirk, McCoy şi Carver şi se întorceau să ceară ajutorul lui Oyya. Îl văzură pe Spock. Una țipă şi începură să alerge înainte. Încercă să se scuture şi vorbi rapid în comunicator.

— Echipă de salvare... alcătuită exclusiv din femei, accentuez, exclusiv din femei! Repet! adăugă el disperat,

epuizându-şi puterea rămasă.

— Exclusiv din femei... exclusiv....

Genunchii îi cedară şi se prăbuşi pe podeaua de piatră. Femeile îl încercuiră.

Capitolul VIII

Uhura țipa în intercom.

— Spock... răspunde! Te auzim, domnule Spock, vorbeşte!

Sunete moarte şuierau întorcându-se prin grile.

Păşi înapoi cu mintea învârtindui-se.

— Nimic. Nu, nu chiar nimic. Apăsă un buton şi vorbi iar. Ofițerul de securitate Davidson.

— Davidson, se auzi prompt răspunsul.

— Aici Uhura. Vreau ca patru dintre cele mai bune femei ale tale să fie în camera de teleportare imediat. Foloseşte-le pe cele prezente deja acolo, dacă crezi că se pot descurca. Complet înarmate. Şi cu tunuri laser, dacă pot.

— Da, doamnă! răspunse Davidson cu entuziasm.

Uhura îl părăsi pe visătorul Scott — acum mormăia şi

intona ceva în galeză — şi se îndreptă spre lift. Chapel plecă cu ea, îndreptându-se spre alt nivel. Câteva clipe mai târziu, ajunse în camera de teleportare. Subinginerul Lewis — inginerul şef de teleportare Kyle fiind incapacitat ca oricare alt bărbat de pe navă — era de serviciu.

Chapel sosi puțin mai târziu, echipată cu trusa medicală completă şi un tricorder. Cele patru femei de la securitate erau echipate cu instrumente ceva mai puțin benigne, fără tunuri, dar Uhura nu se plânse. Aparatura lor era de ajuns pentru a fi suficient de nepoliticoase.

— Către stațiile de teleportare: mergem!

Chapel fu prima. Subinginerul Lewis se depăşi pe ea însăşi. Se materializă în interiorul templului, la capătul îndepărtat al camerei de adunare. Nu era timp nici măcar pentru orientare. Theela şi celelalte femei aşteptau la capătul celălalt al camerei.

Somptuoasele amenajări interioare nu le impresionară. Fuseseră toate (în special Uhura) pe mult prea multe lumi străine, în situații mult mai deranjante.

Personalul din securitate al Flotei Stelare era instruit permanent prin simulări ce frizau cele mai negre coşmaruri.

Ceea ce le surprinse fu mărimea lui Theela şi a celorlalte. Se aşteptaseră la femei, dar nu la femei uriaşe. Mâna dreaptă a locotenentului Uhura se ridică spre fazer.

Un singur foc ar fi redus-o pe cea mai mare dintre ele la mărimea normală.

Femeile gigant erau adunate la un loc, în jurul unui mare cub transparent fixat într-unul din pereți. Aparent echipa de securitate de pe *Enterprise* sosise tocmai la timp pentru a curma un fel de ceremonie în legătură cu cubul.

Cu siguranță, femeile gigant trebuie să fi fost surprinse de apariția bruscă a echipei de salvare, dar se stăpâneau foarte bine.

— Salutări, spuse în sfârşit cea mai mare dintre ele,

păşind înainte. Eu sunt Theela, femeia conducător a acestei comunități.

Dacă acest gest se dorea a fi împăciuitor, eşuase. Nici nu intimidase. Uhura făcu un pas spre cea mai înaltă femeie.

— Locotenent Uhura de pe nava stelară *Enterprise*, femeia conducător a acestei adunături de spărgătoare de petreceri. Suntem aici pentru a-i găsi pe căpitanul James Kirk şi alți trei colegi din echipaj. Am motive să cred că au fost tratați cu ceva mai puțin decât ospitalitate de către tine şi prietenele tale.

Theela părea să aibă un răspuns deja pregătit, dar decisese că Uhura nu putea fi păcălită sau oprită.

— Întoarceți-vă la nava voastră, spuse ea cu răceală. Nu sunteți dorite aici.

— Nu ne întoarcem până când nu-i vom găsi pe căpitanul Kirk şi pe prietenii noştri.

Theela se mişcă spre celelalte femei şi începură să avanseze spre micul grup de pământene.

— Fazerele în poziție! țipă Uhura. Foc!

Spre nenorocul lor, niciuna dintre femei nu opri încărcătura.

Curajul lor nu le ajută cu nimic. Una câte una, focurile fazerului le loviră, iar ele căzură pe podea. Una ajunse îndeajuns de aproape ca s-o prindă pe Chapel cu o mână nu chiar delicată şi s-o ridice de pe podea, înainte ca pistolul unei femei de securitate să culce imensa atacatoare la pământ.

Chapel era mai mult şocată decât rănită.

Le lăsară pe femeile gigant exact aşa, cu sistemul nervos scurtcircuitat temporar. Uhura se îndreptă spre Theela şi-i trase un picior răsturnând-o într-o parte. Lovise puțin cam tare. Satisfăcută că cealaltă nu mişcă şi puțin supărată pe sine pentru plăcerea pe care şi-o acordase lovind cu piciorul femeia inconştientă, se trase un pas înapoi.

Erau într-adevăr mari, dar nu posedau nici o putere de

rezistență supranormală.

Dădu câteva ordine grupului care aştepta.

— Cercetați locul ăsta. În echipe de câte două. Christine, tu vii cu mine.

Echipele de securitate se risipiră imediat, luând în primire trei coridoare concomitent. Într-o mică încăpere laterală, Spock zăcea în întuneric, pe o bancă subțire de piatră care nu-i permitea să se întindă.

Fața lui ascunsă era brăzdată, ridurile fiind mai adânci acum. Dar ochii îi erau deschişi şi respirația era constantă, chiar dacă nesigură.

Voci, ale cui erau vocile acelea? Făcu un efort supraomenesc pentru a-şi ridica capul de pe piatră. Apoi...

— Nici urmă de ei, nicăieri. Mai căutați.

Era în mod sigur Uhura. Şi sora Chapel era acolo. Încercă să țipe, dar nu reuşi. Trupul său devenise prea slăbit. Îi mai rămase o singură, ultimă posibilitate. Ridicându-şi capul mai sus, ochii lui se îngustară în timp ce se forța să privească în direcția uşii.

Uhura şi Chapel se mişcau de-a lungul unui coridor înalt, obişnuit, când Chapel se opri brusc. Părea că se lovise de un sac plin cu nisip ud.

Se auzea o voce, vocea lui Spock! Dar era în mintea ei.

— ...soră Chapel... soră... Chapel... ?

— Ce este Christine? întrebă Uhura. Chapel arăta ca o sălbatică. Credeam... că am auzit vocea lui Spock. Dar cred...

— ...CHRISTINE...

Strigătul acela din minte nu era nici o închipuire! Îşi întoarse privirea spre o secțiune aparent neagră a peretelui.

— E Spock! Dar cum? Desigur, proiecția mintală a celor de pe Vulcan. El trebuie să fie!

Se mişcă pentru a se aşeza aproape de porțiunea din perete. O inspecție rapidă nu duse la descoperirea nici unei urme de despărțitură, buton sau orificiu. Începu să-şi plimbe

degetele cu grijă deasupra metalului întunecat.

— Trebuie să fie o ascunzătoare pe aici, pe undeva... trebuie să fie!

Uhura se alătură şi ea vânătoarei. Rapid, cele două femei controlară suprafaţa netedă. Nu, nu în totalitate netedă...

Cea care descoperi uşoara denivelare, chiar deasupra capului ei, fu Chapel. Apăsă spre interior cu un deget. Urmă un uşor declic şi un perete înalt şi îngust pivotă în jurul axei sale. Intrară într-o cameră întunecată, de mărime nedeterminată. Singura lumină venea din holul pe care tocmai îl părăsiseră. Dar era destulă lumină ca să poată vedea masa cea lungă.

Spock îşi ridcă capul încă o dată şi încercă să vorbească. Când făcu asta, lumina din hol îi lovi faţa. Chapel se clătină.

— Domnule Spock... !

Uhura voia să ţipe, dar asta ar fi fost lipsă de caracter pentru un înlocuitor de comandant.

Totuşi, presupunerile calculate ale computerului medical nu o pregătiseră pentru nimic de genul acesta. Tot ceea ce putu face, fu să întrebe prosteşte:

— Ce s-a întâmplat?

Spock se forţă să răspundă, dar nu putu. Era epuizat de tot. Alunecă pe spate şi închise ochii, devenind încet inconştient. Involuntar, nervii celui de pe Vulcan suferiseră destul. Acest trup avea nevoie de odihnă. Efortul cerut pentru a executa cu succes contactul mintal cu Chapel, îl epuizase. Uhura şi Chapel nu putură decât să schimbe priviri îngrozite.

Urna se ridica tăcută, neobservată şi neinspectată în grădina întunecată. O puternică briză apleca acum crengile şi florile, lovindu-le una de alta cu o forţă destul de mare. Păru să dispară o clipă, apoi se întoarse ca un vânt adevărat, o pală distrugătoare care apleca totul, mai puţin cei mai micuţi copaci. Fulgere sculptate proiectau urna de culoarea cuprului pe cerul

cenuşiu, în timp ce tunete străine se rostogoleau, ecoul lor răsunând dincolo de dealuri nevăzute.

Ploaia începu să cadă, mai încet la început, cu picături mari care se împrăştiau ezitând pe sol, alcătuind mici torente exploratoare. Câteva clipe mai târziu, furtuna se transformă într-un torent ucigător, care ar fi făcut de ruşine oricare din ploile din zonele de pădure tropicală de pe Pământ. Acum motivul pentru ordinea desăvârşită a grădinii şi a împrejurimilor templului deveni cât se poate de clar. Adevărate râuri care adunau murdăria, dispăreau prin gropi camuflate şi atent curățate, asemeni unui sistem de drenare complex. Vântul scăzu în intensitate şi suflă constant dinspre nord, dar ploaia se înteți, devenind un adevărat torent, o cataractă, căzând în valuri puternice din nori. Era o furtună tipic tavreană, care ar fi făcut să pălească orice meteorolog pământean.

Kirk, McCoy şi Carver zăcuseră slăbiți pe fundul urnei. Acum se văzură nevoiți să se ridice, deoarece apa îi acoperea nemiloasă. Părțile umede ale urnei ofereau un sprijin îndoielnic. Fiecare picătură de ploaie părea că măreşte nivelul apei din urnă cu câțiva milimetri, iar viteza de creştere era de-a dreptul şocantă. Furtuna nu dădea semne că s-ar opri.

— Trebuie să ieşim de aici, mormăi Kirk.

Sunetul vocii sale îmbătrânite abia dacă se auzi peste clipocitul apei acumulate.

Încet, dureros, Carver se luptă să îl ridice pe Kirk pe marginea urnei. Dar puterile lor slăbite se dovediră insuficiente pentru scopul propus. Iar pereții convecşi, alunecoşi, erau de neurcat. Încercară iarăşi şi iarăşi. Kirk alunecă înapoi. Nu aveau altă şansă decât să continue să încerce şi să reuşească să-şi atingă țelul propus. În mod obişnuit, situația lor nu ar fi fost atât de disperată. Chiar dacă nu puteau atinge vârful, tot ce aveau de făcut era să calce apa până când nivelul crescut al apei avea să-i aducă sus. Dar în starea lor foarte slăbită, un asemenea efort constant ar fi fost imposibil.

Chiar dacă reuşeau într-un fel să se menţină, plutind în adăpostul strâmt, era îndoielnic ca vreunul din ei să aibă puterea să treacă dincolo de grătarul metalic, greu, de deasupra lor. Se puteau ţine agăţaţi de grătar, cu o parte a feţelor la suprafaţă, să poată respira... dar în final, agăţarea lor avea să slăbească, iar ei să alunece şi, unul câte unul, să se scufunde în linişte dincolo de suprafaţa apei.

Chapel se teleportă înapoi pe navă cu Spock şi, imediat, îl duse pe ofiţerul unu la infirmerie.

Chapel spera că însăşi scoaterea lui de pe planetă ar putea ajuta. Citirile iniţiale ale senzorilor păreau să confirme în parte, speranţele. Puterea îi revenea, dar era încă puterea unui om în vârstă. Ochii îi rămaseră închişi. Chapel se chinui cu cordeluţa care încercuia fruntea ofiţerului unu câteva minute care i se păruseră ore. În final, abandonă speranţa de a descoperi un dispozitiv de prindere. Rugându-se să nu aibă încorporat nimic care să explodeze odată ce era scoasă, porni la treabă, folosind un laser chirurgical.

Lumina controlată cu grijă rupse cordeluţa fără să-l afecteze pe pacient. Punând cercul de metal deoparte, pregăti o injecţie dozată anterior. Cântărise foarte atent cantitatea de stimulent, cu toate că nimeni nu avea experienţă în programarea dozelor pentru persoane în vârstă. Scoţând spray-ul cu stimulent din braţul lui Spock, îl puse alături şi se dădu înapoi să-l privească. După câteva minute, genele fluturară şi se deschiseră.

— Domnule Spock?...

O privi. Nu întinerise, nu era mai suplu, dar cel puţin acum putea să vorbească.

— Dă-i instrucţiuni femeii inginer.

Tuşi, aşteptă până când se linişti, apoi începu, mai încrezător.

— Dă-i instrucțiuni femeii inginer să orienteze energia vasului pentru a bloca inducția. Să folosească scuturile electromagnetice. Computerul va calibra frecvența de inducere... să blocheze...

Chapel îşi scutură încet capul.

— Am încercat asta, domnule Spock. Şi nu a dat roade.

Spock îşi scutură capul cu violență, şi dat fiind efortul, aproape că îşi pierdu cunoştiința.

— Nu folosiți scuturile reflectoare de energie obişnuite.

Vocea lui creştea în intensitate pe măsură ce medicamentul alerga în corpul său.

— Direcționați toată puterea navei în scut. Totul, în afară de minimul necesar pentru asigurarea vieții.

Ochii i se închiseră, se forță să-i deschidă şi întinse o mână tremurândă şi albită.

— Grăbeşte-te, Christine.

Ea încuviință, ascultătoare, şi se întoarse spre intercom.

— Dați-mi-l pe inginerul Sco... se opri la mijlocul frazei.

Inginerul şef Scott nu era în stare să programeze computerul pentru a-i pregăti o ceaşcă de cafea, ceea ce însemna mult mai puține operațiuni decât realiniera completă a generatoarelor lui *Enterprise*.

— Dați-mi pe subinginerul Hondo McDuff.

Încuviință din cap cu satisfacție. McDuff ar executa cu uşurință reajustarea completă a forțelor, dacă în nerăbdarea ei de a-i mulțumi pe toți nu ar arunca mai întâi nava în aer.

Femeile îşi recăpătară încet cunoştința. Nu urmă nici un geamăt, nici un vaiet la constatarea efectelor secundare ale folosirii fazerelor.

Theela, cea mai puternică din grup, era deja în picoare. Antagonismul ei inițial dispăruse. Nu părea dispusă să mai aibă de a face cu efectul secundar al fazerelor. Se retrase spre

platforma centrală şi o privi pe Uhura. Subiectul atenției sale aşteptă până când, destul de multe din celelalte femei gigant îşi reveniră, pentru a face ca demonstrația să merite. Îşi reîncărcă fazerul, îl orientă asupra unei mese în formă de cub, destul de mare, şi trase.

Unda orbitoare a fazerului transformă construcția solidă de piatră şi metal într-o grămăjoară de resturi luminoase. Urmă o exclamație concertată de groază din partea Theelei şi a celorlalte femei. Şi vocea Uhurei căpătase o nouă intensitate.

— Eliberați-i pe căpitanul Kirk, pe doctorul McCoy şi sublocotenentul Carver imediat, sau vom topi templul vostru transformându-l într-un lichid roz!

Îşi ridică uşor fazerul.

— Dar mai întâi poate că vom începe cu voi — bucată cu bucată.

Theela nu răspunse. Stătea numai şi privea cu neîncredere. Încercând să afişeze o calmitate pe care nu o simțea, Uhura clătină din cap şi ridică fazerul până la înălțimea necesară, țintind asupra unei coloane din apropiere, minunat lucrată în piatră. Theela se precipită, şi o mână reținută gesticulă grăbită.

— Aşteaptă! Fără alte distrugeri. Nu ştiu unde se află oamenii voştri.

Degetul locotenentului Uhura se strânse pe trăgaci şi tonul Theelei crescu brusc.

— E adevărat! Au scăpat, dar aşteaptă şi îi voi găsi pentru tine. Tocmai voiam să fac asta când ați apărut voi.

Părăsi platforma şi se apropie încă o dată de forma transparentă numită Oyya. Nota fu fluierată şi maşina activată.

— Voi găsi bărbații pentru voi. Dar mai întâi aflați ceva despre noi şi motivele acțiunilor noastre.

— Puțin mi-ar păsa de... începu Uhura, dar Theela se adresa deja cubului.

— Trecutul — arată-l.

Uhura încercă să nu pară impresionată când o miniatură, parcă vie a unui bărbat frumos, apăru în cub. Detaliul era de necrezut.

Părul bărbatului era scurt, verde şi cârlionțat.

Aflată în picioare, înapoia lui apăru o secundă mai târziu, o femeie la fel de frumoasă, care avea părul tot verde.

— Aceasta este rasa din care ne tragem, o informă Theela pe Uhura. Au venit pe această planetă, pe care voi o numiți Taurus, când lumea lor de baştină a început să moară.

Gesticulă în jurul holului tăcut.

— Ei au construit acest templu şi tot ce-l înconjoară — maşinăria automată peentru mâncare, grădinile, sistemele de reciclare subterană...totul.

Imaginea din cub se tulbură, apoi se clarifică încet, iarăşi, pentru a prezenta bărbatul rămas singur. Era schimbat, bătrân, acum cu părul alb şi cocoşat.

Vocea Theelei era tristă.

— Ei nu ştiau că radiațiile de pe această lume seacă energia vitală dintr-un trup. Dar femeile prezentau o secreție glandulară care, în parte, le făcea capabile să reziste acestor efecte de slăbire. Le dădea, de asemenea, posibilitatea de a-i manipula, prin mijloace speciale şi un anumit minereu local, pe bărbații acum slăbiți pentru a extrage energia vitală de la ei, şi a înlocui la ele ceea ce furau radiațiile. Deci, învățând cum să reziste vânătorii de viață de pe această planetă, ele au dobândit aceeaşi nevoie. Prin extragerea puterii de viață de la bărbați, le provocau acestora îmbătrânirea şi moartea. Noi suntem fiicele acestor prime femei. Ele au construit Lura-Mag, care atrage alți bărbați spre noi, ele au construit Oyya şi au proiectat cordelușele focalizatoare.

În timp ce Theela îşi continua povestea ei tragică, ploaia continua să cadă. În mod deosebit, continua să cadă într-o anumită vază de ceramică în care Kirk şi ceilalți se chinuiau, slăbiți, plutind pe jumătate, acum, împingându-se în sus cu

vârful degelor atunci când atingeau fundul. Uhura, care o asculta pe Theela, n-avea de unde să ştie cât de aproape erau Kirk, McCoy şi Carver de a muri înecați.

— Pentru a ne menține o viață îndelungată, spunea Theela, trebuie să ne revigorăm în acest fel, la fiecare douăzeci şi şapte de ani după timpul vostru.

Darah interveni, nefericită.

— Suntem prizonieri eterni ai acestei nevoi pe care nu noi am cerut-o. Îmbătrânim foarte încet. Imortalitatea noastră blestemată ne-a costat şi capacitatea de a naşte copii. Organele necesare sunt încă acolo, dar nu funcționează. Un produs secundar al vieții noastre prelungite. Nu fu nevoie ca Uhura să le întrebe cum de ştiau asta.

— De ce nu încercați să trăiți dincolo de limitele voastre de aici, întrebă una din gărzile de securitate.

— Nu avem deloc arme, nici o posibilitate de a distruge Lura-Mag, iar când bărbații sosesc în cele din urmă, ezită ea, ne este teamă. Nu am dori să fim omorâte, ca nişte monştri. Ne-a fost tot timpul teamă că asta se va întâmpla dacă vom fi puse să mărturisim ce am făcut. Astfel, urmăm întocmai planul şi ciclul continuă.

"Aceste biete creaturi", murmură Uhura, mai mult pentru sine, "nu au cunoscut niciodată vreo civilizație, decât păcătoasa lor închisoare. Nu au cunoscut altă cale de a reacționa, nu s-au gândit niciodată să ceară ajutor. Gata cu simpatia, e loc de ea mai târziu", îşi aminti ea. Iroseau timpul, timp care putea fi prețios pentru nişte vârstnici ca Kirk, McCoy şi Carver. Cât de prețios, însă, nu ştia.

— Totul este foarte interesant, replică ea cinstit. Acum, ce-i cu căpitanul Kirk şi camarazii săi? Dacă sofisticata ta "minge de cristal" îi poate localiza, de ce n-ai făcut-o până acum?

— Tocmai eram pe cale să o facem, îşi aminti Theela, dar ați venit voi.

Se întoarse cu fața spre cub.

— Bărbații de pe *Enterprise*, care sunt încă pe lumea noastră... Descoperă-i.

Începu să se formeze o imagine cu plante şi vrejuri. Imaginea se tulbură din nou, apoi se stabiliză.

Priveau în interiorul urnei. Kirk, McCoy şi Carver încercau să plutească în apa care îi înconjura. Kirk şi Carver se apucaseră de grătar, fără a avea, însă, stabilitate. Kirk îl prinse pe McCoy şi degetele îi alunecară. McCoy se scufunda, în timp ce căpitanul făcea mişcări disperate, luptându-se să îl prindă din nou.

— Se îneacă! exclamă Uhura.

Se întoarse cu fața spre Theela, cu mâna strânsă pe declanşatorul fazerului.

— Unde sunt? Du-ne acolo, acum, sau...

— Urna de ceremonii! În luminişul acela îndepărtat! țipă femeia gigant.

Ploaia neîncetată acoperea totul, reducând vizibilitatea la câțiva metri în orice direcție. Lumina era slabă, exceptând momentele când vreun fulger trecător îşi croia drum printre nori şi se arunca asupra copacilor şi a tot ceea ce mişca.

Uhura şi echipa de securitate o urmară pe Theela prin furtuna de coşmar, cu fazerele pregătite. Uhura îl ținea pe al ei orientat în centrul spatelui femeii gigant.

Acolo, în templu, păruse destul de docilă, dar Uhura nu risca, de teamă ca aceasta să nu dispară în întuneric. Numai să încerce ceva!

Fără vreo prevenire din partea Theelei ieşiră într-un luminiş. Urna părea destul de inofensivă, stând nemişcată în puternicul vânt. Nici un semn că înăuntrul ei pluteau trei oameni, viețile lor apropiindu-se de sfârşit cu fiecare minut care trecea.

— Fazerele spre cel de-al treilea obiect! țipă Uhura, acoperind sunetul de tobă al ploii. Ochiți la bază!

Trase şi ea cu propria-i armă, de îndată ce termină de dat

ordinul. Energia concentrată, de joasă putere, provenind de la cinci fazere, lovi baza containerului din ceramică. Patru spărturi apărură instantaneu. Apa țâşni afară din urnă ca din patru robinete deschise la maximum. Brusca scădere a presiunii interne era pea mult. Spărturile se multiplicară şi urna se desprinse în bucăți.

Kirk McCoy şi Carver erau ca nişte pisici ude, rostogolindu-se şi căzând peste bucăți de ceramică spre solul noroios. Uhura şi celelalte femei de pe *Enterprise* îşi închiseseră fazerele şi alergau acum spre ei, înainte chiar ca scurgerea apei să se încheie.

Fața locotenentului Uhura se schimonosi de durere când îl văzu pe Kirk. Îmbătrânise chiar mai mult decât Spock şi McCoy.

— Dumnezeule, murmură ea, ridicând comunicatorul deschis. Uhura către *Enterprise*: subinginer Lewis, camera de teleportare.

Vocea tehnicianului care ținea locul şefului Kyle ajunse jos, printre norii cenuşii.

— Aici Lewis, doamnă locotenent.

— Patru oameni de teleportat, Lewis, dar cu grijă, Lewis, cu grijă. Avem nişte oameni... bolnavi aici, jos.

— Da, doamnă locotenent. L-am văzut pe domnul Spock.

Uhura închise comunicatorul.

— Sublocotenent Tadaki, preiei comanda. Eu mă duc sus cu căpitanul şi doctorul McCoy. Vierne, tu vii cu mine. O să te înapoiezi după Carver.

— Scuzați-mă, doamnă, o întrerupse Tadaki, dar ce facem cu ea... şi cu celelalte?

Arătă spre Theela, care privea în tăcere.

— Dacă nu-ți fac necazuri, lasă-le în pace. Dar dacă se apropie de orice, mai modern decât o lingură, sau devin războinice, lichidează-le.

Mese medicale aşteptau în camera de teleportare. Sora Chapel era, într-un fel, pregătită pentru experiența vederii Tui Kirk şi McCoy, dar ajutoarele ei nu erau. Nici Scott, care o asista pe Lewis, la teleportare, nu era pregătit.

— Ecranul domnului Spock funcționează, spuse în loc de răspuns la întrebarea nerostită a locotenentului Uhura. Ceilalți bărbați sunt refăcuți, cu excepția unor dureri de cap. Majoritatea dintre noi ar prefera să nu mai discutăm despre problema asta, doamnă locotenent.

— Nu te învinovăți singur, domnule Scott, replică ea. Ați acționat sub o pornire irezistibilă din exterior.

— Totuşi, mă simt un pic idiot, mormăi inginerul şef.

— Departe de mine gândul să stric plăcerea de a te simți astfel, admise Uhura.

Scott râse.

Chapel îi admonestă pe asistenții ei, uluiți.

— Ați mai văzut şi înainte bătrâni, spuse ea cu o siguranță pe care nu o simțea. Mişcați-vă!

Medicamentele şi injecțiile dădură ceva putere celor patru, deşi continuau să rămână la fel de bătrâni. Chapel făcea test după test asupra lor, confruntând fiecare citire. Parcă era un făcut ca rezultatele să fie din ce în ce mai proaste.

— Nici un progres, domnule căpitan, trebui să admită în cele din urmă. Procesul de îmbătrânire pare să fie adevăratul lucru căruia i s-a mărit viteza de reacție. Nu văd nici o cale de a o opri. Am... am încercat tot ce aş fi putut gândi. Poate doctorul McCoy?

Tonul ei era plin de speranță, deşi despre McCoy nu se putea spune acelaşi lucru.

— Nu-mi pot imagina ceva ce nu ai încercat deja, Chapel.

În încăpere se aşternu o tăcere mormântală.

— Nu sunt pregătit pentru pensionare, murmură Kirk.

Nimeni nu râse. Spock, care căzuse pe gânduri încă de când primele injecții îi împrospătaseră mintea, interveni.

— Poate că teleportorul e cheia.

— Cheia pentru ce? întrebă McCoy.

— Refacerea noastră. Computerul de teleportare înregistrează structura moleculară a oricărui om sau lucru cu care vine în contact. Modelele umane sunt totdeauna înregistrate şi transferate într-o secţie specială a arhivei. Face parte din sistemul de securitate al navei. Gândiţi-vă, domnilor, înregistrările formelor noastre originale erau reînregistrate când am coborât pe planetă.

Pe faţa lui Kirk se citea speranţa.

— Crezi, Spock, că dacă suntem teleporataţi pe sol, şi apoi imediat aduşi înapoi, respectând modelele înregistrate anterior, fostele trupuri vor fi refăcute?

— E posibil, domnule căpitan. Nu s-a mai făcut niciodată o asemenea încercare. Teoretic, un bărbat poate fi reteleportat la forma de copil a trupului său, dacă este indisponibil modelul. Pericolul — atât mental cât şi fizic — a interzis experimentarea acestei probleme. O a doua şansă nu ar mai exista.

— Nu mă înebuni cu şansele noastre tocmai acum, replică Kirk. Dacă crezi că există măcar o şansă, Spock...

— Există o şansă, domnule căpitan.

Kirk se întinse iar pe masă, şi se adresă lui Uhura.

— Informează-l pe inginerul Scott de planurile noastre şi spune-i că vom fi în camera de teleportare cât de repede — râse — ne-or purta scaunele noastre cu rotile.

— Nu cred că această idee să însemne ceva, domnule, spuse Scott când îi explicară detaliile.

— Uită-te la mine, domnule Scott, ordonă Kirk. Orice altă încercare de a ne reface trupurile a eşuat. Asta ar putea fi ultima noastră şansă. Eşti absolvit de orice responsabilitate. Este decizia mea — a mea şi a domnului Spock, a lui Carver şi a lui Bones. Trebuie să încercăm.

— Bine, domnule. Voi face tot posibilul.

— Va trebui să o faci, Scotty.

Cu ajutorul asistenților lui Chapel, cei patru oameni au fost conduşi în separeul de teleportare.

McCoy nu putea sta în picioare, fiind necesar să se aşeze pe discul de teleportare.

— Dă-i drumul, domnule Scott.

Scott rezistă impulsului de a trage aer în piept, coborând nivelurile. Imaginea bărbaților începu să se schimbe treptat. Urmă o lumină puternică şi aceştia dispărură. Urmă, la mai puțin de un minut, un semnal luminos de atenționare pe consola aparaturii de teleportare.

— Suntem pe sol, domnule Scott, se auzi vocea lui Spock. Reprogramează computerul aşa cum ți-am spus, potrivit modelelor înregistrate anterior.

Scott procedă la stabilirea unor noi programări în controlul teleportării. Stabilirea programărilor era crucială şi potrivirea cerută a modelelor noi cu cele vechi nu lăsa loc, dar absolut deloc, pentru o cât de mică greşeală. Verifică încă o dată; putea să verifice de încă o sută de ori, fără să fie complet satisfăcut.

— Gata, domnule Spock. Acum porneşte.

Începu manevrarea butoanelor şi a discurilor potrivite, cu ochii fixați pe un beculeț aflat pe consolă, sub brațul său drept.

— I-am auzit spunând că acest lucru nu a mai fost făcut niciodată, domnule Scott, şopti Chapel. Ce se întâmplă dacă lucrurile nu merg cum ar trebui, dacă nu se potrivesc corect?

— Dacă ele se abat numai puțin, la naiba, cât de puțin, atunci structuria atomică a căpitanului Kirk, a domnului Spock, a doctorului McCoy şi a lui Carver o să se spargă, o să se împrăştie în fiecare colțişor al universului. Şi nici toți caii, nici toți oamenii regelui nu o să-l mai pună la loc vreodată pe căpitan.

Discuția se termină şi Scott, dând dovadă de mai multă grijă decât avusese vreodată într-o operațiune de teleportare, ridică încet nivelurile. Zumzetul obişnuit al operațiunii de integrare crescu.

Şeful teleportării, Kyle, sosise, şi acum stătea în picioare

în stânga lui Scott, verificând citirile.

— Până acum e bine, şefule.

Patru contururi începură să tremure pe ecran şi să se coalizeze.

— Uşor, uşor..., murmură Scott pentru sine.

Contururile se stabilizară, începură să capete culoare şi brusc începură să oscileze violent.

— Scott, îi pierdem! ţipă Uhura neajutorată.

Scott nu replică, dar mâinile începură să se mişte mai repede pe comenzi.

Cele patru contururi părură să se separe în şaisprezece părţi mici, să oscileze din nou, din ce în ce mai sălbatic, şi apoi să se reunească, în patru forme. Oscilaţia încetini, apoi se opri brusc. Acum, zumzetul era continuu, iar cele patru contururi începură încă odată să se umple.

— Revenim la cota zero, notă Kyle cu un uşor tremur în vocea atinsă de încordare. Doi... Unu... Cota zero!

Scott smuci în jos patru butoane, atât de tare încât păru, cât se poate de sigur, că ieşiră din consolă şi căzură pe podea.

Kirk clipi şi privi în jur. Uhura zâmbea uşurată.

— Sunteţi mai frumoşi ca niciodată, toţi.

Erau ei înşişi din nou? Ei bine, nu chiar.

— E foarte drăguţ din partea ta, locotenent, replică McCoy, dar de ce vă holbaţi toţi la noi?

— Da, Scotty, nu vrei să ne trimiţi jos? E timpul să vedem care e treaba cu inducerea aceea...

Privi în jur, şi pe faţă îi apăru o expresie încurcată.

— Hei, asta e ciudat, domnule Spock, ai observat? Muzica aia a încetat.

— Într-adevăr, domnule. Foarte ciudat.

Uhura se simţea ca o fetiţă care tocmai a călcat pe o oglindă şi a spart-o.

— Ce se întâmplă aici? Nu sunteţi bucuroşi să vă vedeţi din nou în original?

Kirk o privi străin.

— Din nou? Nu-mi amintesc să fi arătat vreodată altfel, tu ce zici, Bones?

McCoy scuturã din cap, inocent.

— Cred că ştiu ce s-a întâmplat, şopti Scott gânditor.

— Păi ai face bine să-mi spui şi mie, se rugă Uhura foarte încurcată.

Scott se întoarse spre ea.

— La naiba, e simplu. Căpitanul, domnul Spock, domnul McCoy şi domnul Carver sunt încă o dată exact cum erau înainte de a coborî prima dată pe planetă. Asta nu include numai aspectul lor tineresc, ci şi modelele lor mentale originale, care includ amintirile. Au pierdut ceva timp şi experiență.

— Ce-i mascarada asta, domnule Scott, întrebă Kirk, păşind jos de pe platformă. De ce întârziem atât?

— E un pic cam complicat, domnule căpitan, începu Scott. Avem nişte casete de la tricorder, plus cele ale doctorului McCoy şi ale sublocotenentului Tadaki, care ar trebui să clarifice toate lucrurile...

Le luă numai câteva ore celor patru ofițeri remodelați, pentru a retrăi experiențele zilei trecute.

Era greu să se obişnuiască cu asta, dar benzile nu mințeau. McCoy nu le văzuse pe toate. El avea o serie de întrebări personale de pus computerului medical. În cele din urmă, îi înmânã lui Kirk rezultatele muncii sale.

— Nu vreți să vă ocupați de asta, domnule căpitan, întrebă Uhura.

— Nu, locotenent. Şi apoi, cred că va însemna mult mai mult dacă ar veni din partea ta. Nu doresc în mod deosebit să cobor pe această lume diferită. În nici un caz, dacă ce mi s-a întâmplat, potrivit benzilor, s-a petrecut cu adevărat. E ca şi cum te-ai privi singur interpretând un vis urât.

Uhura încuviință cu simpatie.

— Înțeleg, domnule căpitan.

Se întoarse şi se îndreptă spre camera de teleportare.

Theela, Darah şi celelalte uriaşe, se bucurară foarte mult când Uhura le anunță rezultatele cercetării doctorului McCoy.

Nu că nu ar fi putut să respingă oferta, se gândi ea cu sarcasm, dar trebuia să recunoască faptul că o acceptară cu ceea ce părea să fie bucurie sinceră.

Theela o conduse într-o cameră mare, ascunsă, aflată înapoia platformei. Era dominată de o consolă şi un incredibil aranjament complex de cabluri, globuri strălucitoare şi obiecte a căror utilitate era necunoscută. Întregul aparat pulsa de radiația internă şi indica prezența unei puteri ascunse.

— *Lura-mag*, explică solemn Theela. Binecuvântarea şi calea noastră de evoluție.

Uhura îşi scoase fazerul şi îl reglă la puterea maximă. Dar, înainte de a putea începe treaba, o palmă imensă coborî cu grijă pe antebrațul său. Se uită în sus, spreTheela.

— Nu, lasă-mă pe mine. E casa mea.

Uhura ezită, dar privirea din ochii uriaşei părea sinceră, chiar nerăbdătoare. Îi întinse fazerul. Theela de abia putea să-şi potrivească un deget pe trăgaci, dar se descurcă destul de bine cu micuța armă.

În câteva clipe, *Lura-mag* fusese redusă la o grămăjoară liniştită de metal şi plastic topit. Theela se întoarse şi înapoie arma locotenentului Uhura, care continua să o privească.

— Spune-i căpitanului Kirk că ne-am respectat partea noastră din înțelegere.

Uhura încuviință, aprobator. În ciuda părerilor sale, începea să-i pară rău de aceste biete creaturi.

— Pe Kishasa există posibilități medicale foarte mari. O să vă ducem acolo.

Observă că celelalte femei apăruseră în uşă, şi le priveau în expectativă.

— Cât de curând vom deveni ca celelalte femei umanoide? întrebă Theela.

— Doctorul McCoy spune că nu va dura decât câteva luni. Se pare că acelaşi estrogen modificat, care creşte anormal nevoia voastră de viaţă, este de asemenea responsabil de mărimea voastră de excepţie.

— Sunt posibile câteva operaţii... reducerea oaselor, de exemplu, pentru a o corecta parţial. Veţi fi încă neobişnuit de înalte, dar diferenţele vor fi mult mai suportabile.

— O viaţă normală... O viaţă nouă, poate şi dragoste, zâmbi Uhurei, care nu ştia dacă să râdă sau să sară în sus.

— Există multe feluri de imortalitate. Această expresie, cel puţin Uhura putea să o înţeleagă.

Aşa cum era de aşteptat, declaraţia lui McCoy, cum că femeile Taureane ar fi capabile să ducă o viaţă normală, era într-uń fel optimistă. Sosirea duzinei de frumuseţi spectaculoase pe *Kinshasa* produsese o adevărată senzaţie.

Recepţia lor la spitalul Flotei Federaţiei fu destul de diferită faţă de cele rezervate, în mod normal, străinilor bolnavi. Doctorii mărturiseau că erau interesaţi doar de iregularitatea endocrină, care părea să prelungească viaţa, dar Kirk suspecta că ceva mult mai puternic decât curiozitatea ştiinţifică motiva acţiunile grupului de bărbaţi din cadrul conducerii.

În orice caz, se părea că taureanele urmau să aibă câteva probleme privind câştigarea acceptării în Federaţie. Puteau fi privite ca o provocare, aşa se părea, dar nu ca o ameninţare.

Partea a III-a

VULCANIANUL GIGANT

adaptare după o nuvelă de Walter Koening

Capitolul IX

— Jurnalul de bord al căpitanului, data stelară 5503.1. Escorta mineralierelor pe traseul Lumea lui Carson/Bethulia fiind repartizată altor nave, lui *Enterprise* i s-a ordonat să supravegheze o nouă planétă, recent descoperită, la granița Federației cu Galaxia.

Kirk întrerupse înregistrarea şi privi ecranul din față. Călătoria dinspre *Kinshasa* fusese paşnică, fără evenimente. Acum, o lume de tipul Pământului, cu o răspândire normală a norilor, mărilor şi întinderilor de pământ maroniu, umplea ecranul.

Nu-l surprinsese hotărârea Comandei Flotei Stelare, de a schimba misiunea lui *Enterprise*, dintr-una de escortă într-una de supraveghere. Descoperirea unei lumi posibil colonizabilă şi nereclamată de nimeni trecea deasupra tuturor misiunilor, cu

excepția cazului de extremă urgență. Era o misiune interesantă şi plăcută. Şi dacă viceamiralul von Leeuwenhook trăsese câteva sfori pentru a fi aleasă *Enterprise*, ei bine, era numai o recompensă pentru o treabă bine făcută.

Era imperios necesară de făcut o supraveghere oficială pentru a putea pretinde această lume rapid, înainte să o descopere, să zicem, klingonienii sau romulanii. Lumile locuibile nu reprezentau ceva obişnuit, iar competiția pentru expansiune era aspră.

Mai mult decât atât, acest glob părea să fie un adevărat premiu pentru astronomii care foloseau prezicătorul Moana.

Nu numai că cercetările orbitale preliminare subliniau insistent că era locuibilă, dar era verificată ca deosebit de fertilă — o lume ca o adevărată grădină.

Totul părea să arate drept o descoperire aleasă, care tocmai îşi aştepta primul transport de locuitori ai Federației care să se stabilească aici — aceasta până când cercetările lui Sulu localizară oraşul.

— Locuitori, domnule Sulu?

Aceasta ar însemna sfârşitul oricărei colonizări. Expresia feței lui Sulu era nesigură.

— Citirile nu relevă existența unor ființe inteligente, domnule. Dar este greu să fii sigur. Există o asemenea abundență de forme primare de viață înregistrată — plante şi animale mici — încât ne va lua destul timp pentru a deosebi vreo formă inteligentă. Un lucru e sigur, dacă avem de-a face cu o metropolă, cu siguranță nu este suprapopulată.

— Aş prefera să nu aştept analize secundare, domnule Sulu.

Kirk se ridică din scaunul de comandă.

— Domnule Spock, doctore McCoy. Ne veți însoți, pe domnule Sulu şi pe mine, în cadrul echipei de asolizare. Domnule Scott, preiei comanda.

— Am înțeles, domnule.

Kirk se îndreptă spre uşă.

— Scotty, interceptează-i pe cei de la securitate şi spune-le să trimită câțiva oameni care să meargă jos, cu noi. Acest fel de formă de viață densă, implică atât prezența distrugătorilor cât şi a cosaşilor.

— Da, domnule, răspunse Scott, în timp ce se lăsă în scaunul de comandă.

Echipa de şase oameni se adună în camera de teleportare cu o viteză admirabilă.

— Aşază-ne jos, aproape de centrul oraşului, domnule Kyle, îl instrui Kirk pe şeful teleportării. Dacă există locuitori, vreau să-i cunosc imediat. Totdeauna e bine să cunoşti populația locală înainte ca înalții emisari să sosească, pentru a-ți prezenta saluturile oficiale.

Kyle încuviință. Mâinile sale se mişcau pe comenzi.

Oraşul era magnific. Largi spații verzi alternau cu suave structuri unghiulare, care arătau mai degrabă ca nişte catedrale idealizate, decât ca nişte construcții funcționale. Turnuri în formă de spirală, făcute parcă din sticlă, erau înconjurate de un ansamblu de poduri arcuite şi străzi, multe din ele fiind aproape invizibile în lumina puternică a soarelui.

Metropola era ridicată după nişte principii gigantice, totul fiind construit la proporții de patru ori mai mari decât cele omeneşti. Totuşi, era un loc plin de frumusețe şi grație. Părea, de asemenea, mort...

Nici un polițist nu intrase în panică la apariția lor. Nici un cetățean ocupat nu se oprise din treburile sale zilnice pentru a se holba la magicienii străini care se materializaseră lângă ei. Nici o mulțime curioasă nu se adunase în jur, şi nimeni nu anunțase președintele local, şeful sau huliganul conducător. Mort...

Ramuri, vrejuri şi ceva ca nişte alge marine/terestre,

puseseră stăpânire pe oraş, acum. Chiar şi cea mai strălucitoare, şi aparent nouă, structură, era îmbrăcată într-o pătură de verdeață cățărătoare. Verdeață ce arăta mai puțin a plantă sănătoasă...

Începură să meargă spre ceea ce estimaseră a fi centrul oraşului. Sulu şi Spock erau ocupați, făcând citiri continue cu tricorderele.

— Semnalmentele de viață sunt confuze, domnule. Nu le pot deosebi încă.

— Mai e ceva, domnule căpitan, adăugă Spock. Primesc citirea unui senzor asupra unei forme de forță generată...

Privi în jur şi, după câteva momente de căutare, arătă înainte.

— Din clădirea aceea.

— Hai să verificăm, spuse Kirk.

Fu deodată încântat şi dezamăgit. Încântat că părea să nu existe bariere în calea dezvoltării acestei lumi, şi dezamăgit la gândul că arhitecții acestui oraş de vis nu mai existau.

Mergeau în direcția structurii în cauză. Sulu se opri o clipă, încercând să-şi recalibreze tricorderul, să afişeze altă formă de viață redusă, identificată. Apoi se încruntă şi privi spre cer. Lumina puternică a soarelui îi împiedica vederea unui...

Ce?

Credea că auzise un sunet ca o bătaie de aripă, dar nu văzuse încă nici un animal pe lumea aceasta. Când privirea i se limpezi, privi iar.

Singurii călători de pe cer erau norii. Hmm! Făcu un pas după ceilalți, privi în jos când puse piciorul şi se opri. Micuța plantă arăta ca un Dandelion[5] cu pori. Apropiindu-şi tricorderul, făcu o citire standard, fără rezultate însă. Inconştientă de uimirea pe care o provoca, nedefinitul, delicatul vârf al planetei tremură uşor, într-o briză uşoară.

— Pe naiba, acum, asta ce-o mai fi?

---

[5]Plantă compozită de natură ierboasă, cu flori galbene.

Clădirea de care ceilalți se apropiau părea să fie bine întreținută. "Surprinzător de bine ", se gândi Kirk. Poate că orașul nu era așa de mort după cum părea. Aceasta era o structură pe care ierburile, asemenea mușchilor și alte vegetații cățărătoare nu o acoperiseră. Pragul ei era curat, iar geamul ferestrelor, pe de-a întregul intact, reflecta lumina soarelui de dimineață.

— Domnule căpitan!... Domnule căpitan!

Kirk și ceilalți se răsuciră. Ush și Digard, cei doi oameni de securitate, își duseră mâinile spre fazere.

— Ce este, domnule Sulu?

— Va trebui să decideți pentru dumneavoastră, domnule.

Îi ajunsese. Acum se opri și arătă spre solul din apropierea picioarelor sale. Toți priviră în jos. Nu văzură nimic, exceptând o întindere de nisip moale... și o excrescență nedefinită.

"Pare să fie un dandelion", gândi Kirk.

— Cât timp, întrebă ușor, a trecut de când nu ai mai avut o permisie lungă, locotenente? Credeam că Valeria a fost de ajuns pentru toată lumea, dar...

— Nu, domnule, serios, priviți!

Timonierul făcu câțiva pași într-o parte. Se auzi un sunet asemănător cu cel al unui picior scos din mocirlă, iar ciudățenia se ridică și ea de pe pământ.

Se deplasa datorită unor rădăcini în miniatură, urmărindu-l pe Sulu. De îndată ce își găsea locul — cum putea ști unde, era un alt mister — capetele rădăcinilor se înșurubau imediat și se îngropau în pământ, mulțumite.

Privirea lui Kirk era incredulă. Dacă nu era atât de netăgăduit străină, ciudățenia ar fi fost într-adevăr caraghioasă.

— Ce este lucrul acesta?

— Este o plantă mișcătoare. Când se oprește, își stabilește o nouă reședință. Micii urmăritori sunt peste tot.

Reveni pe locul pe care fusese. Ciudățenia se ridică și se

luă rapid după el, după care repetă operațiunea de înrădăcinare.

— Cred că mă place.

Kirk își scutură capul.

— Întotdeauna încurajăm ofițerii noştri să lege prietenii cu băştinaşii. Întotdeauna am considerat că ai o personalitate de lemn, Sulu, spuse McCoy încăpățânat.

— Asta e foarte jignitor, tu, mazăre bătrână, atacă timonierul.

— Un lucru bun e că *nu* sunt inteligente, observă Kirk.

— Domnule căpitan, interveni Spock, ridicându-şi privirea de pe tricorderul său. Îmi displace să vă întrerup jocul amuzant, dar citirea acelei forțe acum prezintă dovezi de existență a unei activități electronice oarecum sofisticată.

— Cred că suntem cercetați.

Fazerul lui Kirk îşi făcu apariția, urmat de cele ale celorlalți oameni.

— Armați fazerele! Fiți pregătiți! Domnule Sulu, domnule Digard, rămâneți aici. Domnule Ush, vino cu mine, te rog.

Kirk, McCoy, Spock şi cel de-al doilea om din securitate înaintară spre clădire. Sulu îi privi nerăbdător cum plecau. Dar cum timpul trecea şi nimic nu făcea ca pământul de sub ei să explodeze, îşi pierdu rapid interesul.

Se trezi privind ciudățenia prietenoasă. Pradă unui impuls de moment, îngenunche şi o ridcă..

— Auuu!...Ei ce..!

Prietenoasă, într-adevăr! Lăsă rapid planta să cadă, scuturând degetul, încercând să înlăture durerea. Examină preocupat înțepătura. Ciudățenia, parcă inconştientă că s-ar fi întâmplat ceva neobişnuit, se îngropă înapoi în sol. Sulu bombăni pentru el.

— Trebuie să fi fost vreun ghimpe. Oh, bine.

Intrarea nu avea nici o uşă solidă. În locul ei, deschiderea cobora în pantă, spre stânga şi în afara vederii. Mişcându-se cu grijă, ajunseră la marginea unui portal în formă de U. Se deschise fără prevenire într-o cameră imensă. Nu, camera nu era imensă în sine. Doar faptul că era construită la scara de patru ori mai mare față de o cameră umană, cum, de altfel, era construit întreg oraşul. Întocmai ca şi exteriorul clădirii, camera era curată şi în ordine. Luminile de pe console luminau intermitent. Se auzea un zumzet constant de la puternica maşinărie ascunsă. Semăna foarte mult cu un laborator. Nici nu se mai punea problema ca oraşul să fie mort.

Tot ce se găsea în cameră sugera faptul că era folosit constant, în fiecare zi.

Spock arătă spre un tablou aflat în partea de sus a unui perete, prevăzut cu butoane şi comutatoare de forme ciudate.

— Unda provine din instrumentul acesta de pe perete, îi informă, verificându-şi tricorderul. Acesta crează un scut incredibil de puternic, din punctul de vedere al câmpului de forță. Nu-mi pot imagina scopul instrumentației de perete, dar prezența câmpului de forță indică faptul că cineva nu vrea să aibă vizitatori nepoftiți.

Existau mai multe etajere înalte în perete, lângă tablou, casete de provenientă străină, totuşi uşor de recunoscut, bobine cu rânduri de bandă. Una din casete era introdusă într-o fereastra special amenajată dintr-un aparat. Spock o scoase de acolo şi începu să o examineze amănunțit. Nimeni nu păru să obiecteze.

McCoy era ocupat cu tricorderul său. Deodată îşi ridică uimit privirea.

— Jim! înregistrez o prezență de viață umanoidă de o incredibilă putere. Este ca şi când...

— Aiii!

Țipătul agonizant venea din exteriorul camerei. Citiri, benzi, totul fu lăsat baltă şi alergară spre stradă.

Spock băgă, absent, caseta într-un buzunar.

Sulu era prăbuşit la pământ. Picioarele şi mâinile sale erau larg depărtate de corp şi rigide. Nimeni nu avu nevoie să întrebe ce i s-a întâmplat. Era aproape paralizat. Numai ochii i se mişcau frenetic.

Sublocotenentul Digard era alarmat şi ţinea tricorderul strâns în mâini, căutând un inamic nevăzut asupra căruia să-l folosească. McCoy răsuci tricorderul său medical în jurul şoldului şi îngenunche alături de timonierul paralizat.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Digard.

— Nu ştiu, domnule doctor.

Vocea omului de securitate era sălbatică.

— N-am văzut nimic. Stăteam aici, privind intrarea pe care aţi pătruns în clădire, când deodată domnul Sulu a ţipat şi s-a prăbuşit.

McCoy analiză primele date furnizate de tricorder. Spuse rapid:

— A fost otrăvit cu un fel de toxină ce acţionează asupra nervilor. Compoziţie necunoscută, bineînţeles.

Îşi puse tricorderul deoparte şi, cu mâini îndemânatice, începu să caute prin nişte containere mici, din trusa lui medicală. Scoase de acolo un tub îngust. McCoy, fără să se deranjeze să ridice mâneca cămăşii timonierului, îi înfipse tubul în partea de sus a braţului. Scoţându-l apoi, McCoy începu să verifice valorile pe o scală mică, aflată pe o parte a creionului metalic. Încruntarea sa se adânci şi fixă din nou un disc micuţ, care se afla sub indicator. Îl apăsă din nou în braţul lui Sulu, se opri şi apoi îl trase. Urmă o nouă verificare a scalei, apoi McCoy păru să renunţe, scuturându-şi capul a neputiinţă.

— Poţi să-l ajuţi? fu nevoit Kirk să întrerupă tăcerea şocantă.

— Nu ştiu, Jim. Nu ştiu. La dracu'! Nu pot să fac nici o corelare cu oricare dintre otrăvurile cunoscute.

Ridică trist din umeri.

— Ori sunt prea străine pentru a-ți afecta sistemul biologic, şi atunci nu te deranjează, ori altfel te confrunți cu astfel de situații.

Capul său arătă în direcția lui Sulu.

— Antidotul este întotdeauna descoperit după primele câteva autopsii.

Kirk încercă să pară optimist.

— Poate computerul medical de pe navă ar putea să...

— Las-o baltă cu computerul medical, izbucni McCoy. Mai are două minute de trăit, dacă nu găsesc un răspuns.

Supărat, începu să bombăne pentru sine:

— Anafază... synopmist... dilovenă... poate dilovenă.

Tubul nefolositor se întoarse în geanta sa şi fu înlocuit cu un instrument ceva mai voluminos. Ajustă rapid seringa şi o aplică în brațul celălalt al lui Sulu. Urmă un fâşâit slab. McCoy scoase seringa şi aşteptă. După câteva secunde, făcu o altă citire cu tricorderul, concentrându-se asupra regiunii nou tratate.

— Nici un folos, nu foloseşte la nimic, se plânse el. În curând otrava va ajunge la organele lui vitale. Dilovena are nevoie de atât de mult timp ca să-şi facă efectul... presupunând că ar avea vreun efect.

— Poate o doză mai puternică, îl sfătui Kirk.

— Nu va fi nevoie, se auzi o voce moale şi plăcută.

O voce nouă era aproape ultimul lucru care le-ar fi distras atenția de la Sulu în acel moment. Se răsuciră pentru a privi în direcția din care se auzise vocea — intrarea clădirii ce semăna cu un laborator.

Cinci ființe stăteau acolo. Singura lor asemănare cu omul, sau cu cei de pe Vulcan era mărimea. Dincolo de aceasta, erau cu totul neobişnuiți. Capetele lor — Kirk presupunea că acele forme uşor ovale care se situau deasupra restului corpului erau capete — erau în parte acoperite cu păr asemeni blănurilor animale.

Doi ochi ca pedunculul unei flori erau singurele

proeminențe vizibile. Nu aveau nici urmă de gură, urechi, nas, sau organe exterioare de simț, uşor de recunoscut. Corpurile în sine erau compuse dintr-o adunătură compactă de prelungiri asemănătoare unor frânghii, dintre care o parte păreau să se agațe, pierdute. Alte extensii erau grupate strâns, aproape de mijloc, înainte de a se răspândi în exterior, ca un aranjament hazardat de protuberanțe bulbucate.

Kirk ghici că acelea serveau creaturilor ca prelungiri locomotorii. Aceasta se dovedi întocmai când porniră să se apropie de echipă. Culoarea lor era o combinație de galben-verde, nu neapărat sănătoasă la vedere — atât cât îşi imagina Kirk, datorată versiunii locale a unui colorant.

Poate că ei priveau rozul-cărnos al lui Kirk ca pe un semn că era aproape de ultimele stadii ale deshidratării.

În pofida ciudățeniei aspectului lor, Kirk nu simți nici o altă repulsie față de ei, decât aceea pe care o pot genera mai mulți străini umani. Nu dădeau nici un semn de grijă, sau de obişnuită îngrijorare războinică. Dacă era ceva de remarcat, era că ei păreau incredibil de paşnici.

Avuseseră parte de o altă surpriză când liderul grupului vorbise. Nu numai că pronunțase cuvintele inteligibil, dar se şi exprimase cursiv. Tonul fusese liniştit, motivat.

Retras, Kirk se gândea cu încăpățânare, minunându-se de capacitatea minții umane de a face glume în cele mai caraghioase situații. Observă cu coada ochiului că Spock făcea o analiză discretă cu tricorderul, asupra vizitatorilor. Diplomația ofițerului unu ar fi putut să nu fie necesară. Străinii puteau fi suficient de receptivi să spună ce era cu ei. Pe de altă parte, îl puteau ignora pe Spock, care îi dăduse de trei ori ocol liderului lor, cercetându-l cu tricorderul. Totuşi, ca orice alt prim contact, nu făcea rău să dai dovadă de cât mai mult tact posibil. În momentul acela, alte gânduri îl frământau pe Kirk, lucru care făcu ca atenția față de protocol să fie redusă. Tot ce putu articula fu:

— Cine sunteți voi?

Ființa care conducea grupul — un pic mai înaltă decât ceilalți patru însoțitori — răspunse moale.

— Mă numesc Agmar. Cred că vă putem ajuta.

Kirk încuviință şi se întoarse cu spatele la el — dacă era un "el". Coborî vocea, în timp ce vorbea cu Spock.

— Ce ai aflat despre ei? Cu cine avem de-a face, Spock?

— Un moment, vă rog, domnule căpitan. Dați-mi puțin răgaz. Informația pe care am obținut-o până acum nu permite un răspuns rezonabil.

Făcu o ajustare a tricorderului. Între timp, cei trei străini se mutaseră în jurul nemişcatului Sulu. Conducătorul, Agmar, se aplecă asupra timonierului inconştient — o mişcare uşoară, suplă, ca o frunză într-o adiere de vânt.

Lipsa încheieturilor, asta era explicația. Agmar şi însoțitorii săi se mişcau fără rigiditatea încheieturilor umane.

Cercetându-l pe Sulu, ochii studiară pieptul câteva secunde. Apoi, unul din tentaculele care atârna liber se ridică pentru a-i acoperi trupul. O picătură dintr-un lichid vâscos fu lăsat să cadă din acea prelungire verde.

McCoy, care supraveghease întreaga secvență, se simți obligat să intervină.

— Stai numai puțin, nu te pot lăsa... indiferent ce eşti... să-l injectezi cu vreo... — ezită momentan — ...sevă de copac, străină!

Răspunsul lui Agmar nu luă în seamă insulta implicită.

— A aştepta, înseamnă a te asigura de moartea prietenului tău.

Un singur ochi clipi independent, ca al unui cameleon, pentru a-l privi pe McCoy.

— Trebuie să continui.

— Bones...!

Kirk puse o mână restrictivă pe umărul doctorului.

— ...Lasă-i să ajute.

— Bine, Jim, dar nu-mi place nimic din asta.

Se întoarse şi se retrase acolo unde Spock încă mai lucra cu tricorderul.

— O descoperire interesantă, doctore. Aceste ființe sunt de origine botanică.

— Plante inteligente?

— Aşa s-ar părea.

Tentaculul coborî uşor. Cu o atingere atentă, Agmar aplică picătura de lichid galben pe o parte a gâtului lui Sulu. Acum, amândoi ochii se întoarseră pentru a-i privi pe bărbații care-l urmăreau.

— Este un antidot foarte puternic, absorbit rapid. Ar trebui să înceapă să răspundă dintr-o clipă în alta.

— Desigur, sugeră McCoy încă bosumflat. Este de natură complet străină, şi s-ar putea să nu aibă nici un efect asupra lui.

— Aşa este, doctore, încuviință Spock, totuşi acelaşi lucru poate fi spus şi despre otrava care l-a afectat atât de clar. Nu văd nici un motiv ca antidotul să fie respins.

— Mulțumesc.

Fu tot ceea ce îi veni lui Kirk în minte.

Creatura se ridică, repetând aceeaşi mişcare suplă.

— Bine ați venit pe planeta Phylos.

Păreau, într-adevăr, destul de prietenoşi. Un frățesc salut, o mână de ajutor foarte necesară, şi toate acestea în primul moment al contactului. Totuşi, nu era chiar gata să se dea peste cap într-un spectacol de recunoştință. Fusese pe prea multe lumi unde negrul clar se transformase în ultimul moment în alb. Dar, până la apariția unei asemenea situații, urma să-i trateze pe phylosieni ca pe nişte prieteni.

— Eu sunt căpitanul James Kirk. Acesta este domnul Spock, ofițerul unu; doctorul McCoy...

Continuă să-i numească pe ceilalți membrii ai echipei, inclusiv pe Sulu, care continua să zacă întins.

— Se pare că ne-ați aşteptat, Agmar.

Un tentacul flutură în direcția clădirii laborator.

— Instrumentele noastre v-au detectat şi urmărit din momentul în care nava voastră a intrat în spațiul nostru, căpitane. Avaem motive să nu ne descoperim vouă imediat. Dar rana însoțitorului vostru ne-a obligat să părăsim ascunzătoarea. Suntem un popor paşnic şi ne e teamă de străini.

Purtătorul de cuvânt phylosian părea să ezite.

— Am avut întâlniri nefericite, de aceste fel, în trecut.

Kirk încuviință înțelegător şi privi spre Spock. Inversarea de roluri era întotdeauna dificilă. Ei erau străini, nu phylosieni.

Urmă o mişcare pe sol şi atenția îi fu atrasă de Sulu. Timonierul era încă răsturnat, dar se mişcase. Începuse să se întindă, ca un om care se trezeşte dintr-un somn lung.

— Ce i s-a întâmplat, totuşi?

Atins de gelozia profesională, până acum uitată, McCoy, curios, vorbi în timp ce îngenunchea lângă Sulu, plimbându-şi aparatul medical peste pieptul timonierului.

Interesul ştiințific dominase.

— A fost otrăvit de planta *Retlaw*. Doza este mortală doar dacă este lăsată neurmărită.

— Plantele mobile par să guverneze această lume, mai mult decât animalele, observă Kirk, sperând că nu afectase religia cuiva.

Dar Agmar nu fu ofensat.

— Aşa este.

— Medicamentația voastră a lucrat rapid.

Agmar nu ridică din umeri — nu putea, neavându-i — dar Kirk simți, în gestul acestuia, un fel de echivalență.

— "Un rezultat minor"! izbucni McCoy, ridicând privirea neîncrezătoare de pe afişajul tricorderului. Nu am văzut vreo antitoxină care să lucreze atât de rapid! Nu ştiu nimic despre celelalte ştiințe ale voastre, dar dacă acesta este un "lucru minor" al posibilităților voastre medicale, aş dori să pălăvrăgesc cu câțiva dintre doctorii de pe aici.

— Doctori?

— Medici — vindecători.

— Ah, exclamă Agmar. Da, doctore McCoy. Pricep, acum. Dar trebuie să înțelegi că vindecarea nu e funcțiune specială în rândul poporului meu. Nu e specială.

Lui McCoy nu-i venea să creadă.

— Vrei să spui că toți sunteți doctori?

— Nu aşa cum înțelgegi tu, doctore McCoy. Dar fiecare are capacitatea de a... de a repara un număr de funcțiuni corporale distruse. O să vorbim despre asta mai mult, dacă doreşti, mai târziu.

— Doresc, doresc!

McCoy arăta ca băiețelul lăsat liber într-un magazin cu dulciuri.

Un geamăt moale din partea lui Sulu puse capăt conversației. Ochii timonierului erau deschişi; părea că încearcă să se ridice.

McCoy făcu o altă trecere cu tricorderul. Apoi ridică privirea şi încuviință. În cuvintele lui încă se simțea uimirea.

— Ceva distruge foarte bine otrava rămasă în sânge. Funcțiunile corpului se îndreaptă spre normal. Şi vreau să spun că aleargă.

Se uită la conducătorul phylosian.

— Priveşte, Agmar. Sunt de acord că, dacă otrava afectează oamenii, un antidot local să-şi facă efectul. De fapt, e clar că şi-l face. Dar cum puteai fi sigur că va lucra?

— Nu puteam, replică moale phylosianul. Dar au mai fost străini umani pe Phylos. În plus, era singura şansă pentru prietenul vostru.

— Străini umanoizi, care vorbesc limba noastră? întrebă Spock.

— Ah, eşti curios în legătură cu metoda noastră de traducere şi comunicare, voderul, un translator mecanic.

Căută în cutele din zona centrală a corpului. Pentru o

clipă, Kirk se aştepta să scoată o gură. În loc de asta, Agmar prezentă un disc mic, rotund şi drept, din metal. Când el "vorbi", vocea sa veni din mijlocul discului.

— Organele noastre naturale de comunicare verbală sunt foarte mici. Ele cer o amplificare artificială destul de mare, pentru a putea să lucreze la orice distanță. Voderul este complet independent şi foarte eficient pentru acest scop.

— Foarte... încuviință Spock, sperând să i se ofere şansa de a putea demonta incredibilul instrument compact.

Aceste schimburi încântătoare de admirație reciprocă erau foarte bune, reflectă Kirk, dar acum alte lucruri îl preocupau mai mult.

—Îmi place să joc puzzle, Agmar, dar îmi plac şi răspunsurile. Eram convinşi, când am coborât prima dată în oraşul vostru, că nu era nimeni pe aici. Apoi v-am găsit pe voi — sau, mai bine spus, voi ne-ați găsit pe noi... şi totuşi consider greu de crezut că voi sunteți singurii locuitori ai acestei metropole. Nu stăm tocmai în centrul unui deşert. Unde e restul poporului tău?

— Curiozitatea justifică creditul tău profesional, căpitane Kirk, şi va fi satisfăcută. Vino cu noi, şi îți vom arăta.

Kirk privi în jos, spre Sulu. Cu ajutorul lui McCoy, se lupta cu picioarele sale.

— Cum te simți, domnule Sulu?

Timonierul clipi.

— Mă simt... Mă simt bine acum, domnule căpitan... Cred. O clipă îmi frecam degetul şi în următoarea... Uauu!

Vocea sa era a unui om ce se trezea dintr-un vis, constatând că e real.

— Am simțit că o grenadă incendiară explodase în interiorul meu.

— Poți să mergi?

— Da. Mă simt bine, domnule.

Sulu se îndreptă.

— E în regulă, atunci. Kirk se întoarse spre Agmar. Să mergem.

Phylosianul se întoarse — poate "pivotă" ar fi mai corect spus — şi se deplasă, cu ajutorul tentaculelor, în direcția clădirii dinspre laborator. Însoțitorii lui, care nu scoaseră nici o vorbă, se întoarseră cu el. Kirk şi ceilalți bipezi îi urmară.

— Eşti sigur că te simți bine, Sulu? întrebă McCoy.

— Da, doctore.

Ofițerul de navigație reuşi chiar un uşor zâmbet.

— Greu de crezut, acum, că am avut vreodată probleme.

McCoy îşi scutură capul şi bombăni pentru sine.

— Remarcabi... nebun şi remarcabil...

— Da, adăugă Spock moale. Ce noroc pe noi că Agmar şi prietenii lui erau aşa de aproape.

— Tu ai spus-o, încuviință McCoy plin de pasiune.

Ceva se întâmplă în mintea sa şi îi aruncă lui Spock o privire nesigură. Dar ofițerul de ştiință nu dădu de înțeles că vorbele sale însemnau altceva decât ceea ce spuneau. Se grăbi să ajungă alături de Kirk.

Intrară în clădire, cotind mai întâi printr-o altă intrare, neîngrădită. În interior, se treziră într-un hol de proporții titanice, pierzându-se nesfârşit, în depărtare. Pereții de metal se ridicau, pentru a forma un acoperiş ca o cupolă, mult mai sus deasupra capului. Lumina zilei, care acoperea întreaga lungime a enormului coridor, pătrundea prin acoperişul curbat.

Agmar se opri. Kirk se roti de jur împrejur, înainte de a-şi concentra din nou atenția asupra străinului.

— Ei bine, unde sunt oamenii tăi, Agmar?

În loc să răspundă, Agmar se duse la un tablou fixat în perete şi răsuci câteva comutatoare ascunse. Se auzi cel mai slab fâşâit posibil. Unul din oamenii de securitate căută instinctiv fazerul şi păru de-a dreptul surprins să constate că nu se ivi nici o amenințare. O uşă foarte înaltă alunecă într-o parte, în cea mai apropiată secțiune a peretelui. Şir după şir, cutii parcă de

sticlă, arătând a diamante rectangulare, umpleau secțiunea descoperită.

Nimeni nu-l observă pe Sulu, care-şi puse o mână pe cap, apoi îşi retrase rapid gestul de slăbiciune. McCoy şi Spock erau şi ei uimiți, iar Kirk urmărea nervos derularea evenimentelor. Probabil, această imagine necrofilică nu-l surprinse. Conducătorul străinilor geticulă cu unul din tentacule. Vocea lui trăda o urmă de tristețe.

— Poporul nostru, căpitane Kirk.

Fiecare sarcofag în parte, avea o înălțime de aproape zece metri. În fiecare sicriu se afla un singur corp gigantic, forme imobile acoperite — de la cap la bază — cu o blană subțire, uşor verzuie. Nu aveau nimic asemănător cu un cap, nici măcar în genul lui Agmar şi a prietenilor săi. Dar sub păr, Kirk şi ceilalți membri ai echipajului puteau vedea că trupurile erau alcătuite tot din nişte extensii, asemenea unei frânghii, legate la bază şi împrăştiate într-o excrescență în forma unui picior. În această privință, erau identici cu Agmar. Şi mai erau şi alte asemănări între phylosienii în viață şi aceşti giganți îmbălsămați. Era o privelişte impresionantă, tulburătoare.

În cele din urmă, ridică privirea de pe tricorder.

— Masa nervoasă este excepțional de ridicată. Citirile indică faptul că aceste ființe utilizau aproape şaptezeci la sută din capacitatea creierului lor — un procent foarte ridicat.

Kirk se întoarse şi privi iar spre Agmar.

— Primii tăi strămoşi.

— Nu, replică phylosianul. Numai generația dinaintea noastră.

Se aplecă uşor.

— Apoi, ce s-a întâmplat? întrebă Kirk. Nu am auzit niciodată de asemènea schimbări, care să aibă loc într-o perioadă atât de scurtă de timp.

Vocea lui Agmar era lipsită de emoție.

— Un om a venit pe Phylos.

Capitolul X

Kirk ezită. Era prea târziu să-şi retragă întrebarea, acum.

— Vrei să spui umanoid?

Ochii erau înclinați, direct spre el.

— Nu, un om — ca voi, domnule căpitan. Ai făcut o remarcă asupra reacției oamenilor la otrăvurile şi antidoturile de pe lumea noastră. Asemenea lucruri pot opera în ambele sensuri, căpitane James Kirk. Omul, fără intenție, a adus boala şi moartea cu el — mai ales moartea. Dar, în loc să fugă, să-şi ia zborul şi să ne părăsească, a rămas şi a muncit pentru a încerca să ne salveze de însăşi boala pe care o adusese.

McCoy gesticulă cu tricorderul său.

— Se ridică, Jim.

Arătă cu capul spre sarcofagele tăcute.

— Toate corpurile indică prezența unei bacterii

gram-pozitive. Este purtată de umanoizi fără să aibă efect de îmbolnăvire, dar citirile preliminare, făcute când am aterizat, arată că urmele de stafilococi nu-şi au originea pe această planetă. Trebuie să fi fost ca cele mai rele plăgi inimaginabile.

— Nu aveam de unde să ştim ce anume ne distrugea, confirmă Agmar. Asta, cred că era cel mai oribil lucru pentru strămoşii noştri.

— Era, repetă McCoy. Deci eraţi în viaţă atunci?

— Eram foarte tineri şi încă neformaţi, dar, da, ne amintim de vremurile acelea.

— Atunci, cum...

Kirk se opri. Un sunet nou se auzea în încăpere. Se gândi că-l mai auzise înainte, parcă, undeva. Ceva ca nişte bătăi de aripi. Sunetul se auzi mai tare şi privi în sus. Un val de aer îi lovi faţa şi se apără instinctiv. Avea impresia că ceva care te izbea, tocmai trecuse prin faţa sa. Creatura nu zbură liniştit mai departe. Rămase, rotindu-se deasupra capetelor, în aerul liniştit al coridorului.

Intrusul avea o lungime mai mare de trei sute cincizeci de centimetri. Avea corp segmentat, îmbinat la mijloc, iar jumătatea superioară se ondula neregulat, dintr-o parte în alta. În ciuda zgomotului, nu avea aripi. În locul acestora, o pereche de spire erau proiectate din corp.

Creatura se lansă într-o coborâre uşoară, apoi spiralele se contractară şi o proiectară, puternic, în sus. Repetă această manevră cu regularitate. Contracţiile constante produceau sunetul de fâlfâit. Aceste spirale păreau dure ca oţelul; îi reaminteau lui Kirk de ceva mai puţin benign decât aripile unei păsări.

— Formă de viaţă de plantă, domnule căpitan, îl informă Spock. Dacă sunt cumva animale pe aici, cu siguranţă că sunt foarte puţine. Aceste creaturi se prezintă atât primitive, cât şi agresive.

Brusc, fâşâitul se repetă, în timp ce fiinţa coborî iar spre

Kirk. Acesta făcu câțiva paşi înapoi, apărându-se exact la timp. Scoase fazerul, trase şi...

Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou. Nimic. Fazerul nu emitea suficientă căldură, nici pentru a încălzi o bucată de pâine veche.

— Fazerele voastre!

Spock, Sulu şi McCoy, împreună cu cei doi bărbați de la securitate îşi încercară armele.

— Nu funcționează pe nici un mod de lucru, domnule! spuse Sulu cu nervozitate.

— Pentru a asigura păstrarea strămoşilor aici, există un dezactivator în funcțiune, le spuse Agmar. Mijloacele voastre distructive nu vor funcționa.

McCoy țipă a avertizare.

— Se pare că pe tine te vânează, Jim! îl avertiză McCoy.

— Dezactivator de arme, murmură Kirk, fiind atent la mişcările bruşte ale atacatorului — uliu era un termen potrivit.

— Atunci, asta ar trebui să funcționeze.

Scoase comunicatorul.

— Kirk către *Enterprise*... Kirk către...

Putea la fel de bine să fie o invitație. Brusc, holul se umplu cu creaturi mari. Nu apăreau din perete, dar aşa părea. Jumătate de duzină din ele îl atacară pe Kirk, înainte de a încheia apelul. Se zbătu şi comunicatorul alunecă pe podea.

— Domnule căpitan, țipă Sulu.

Ceilalți se îndreptară spre el şi îşi atraseră proprii lor atacatori. Spock fu înconjurat rapid.

Ceva căzu din buzunarul lui — caseta pe care o ridicase mai înainte. Nimeni nu o văzu căzând — în nici un caz Digar sau Ush, care erau ocupați cu proprii lor atacatori.

Între timp, Kirk se lupta din răsputeri şi fără absolut nici un efect. Ceva îi lovi picioarele şi se descoperi doborât pe podea, ca un fluture prins în capcană. Întinse o mână, fără să găsească însă vreun sprijin. Lucrurile acelea blestemate erau

tot atât de repezi pe cât erau de puternice.

Totul se termină la fel de repede, cum începuse. Kirk, Sulu şi ceilalți erau întinşi, nemişcați pe podea, strâns țintuiți de adunătura de zeci de "ulii". Sulu, care părea să fi scăpat de un atac, tocmai la timp pentru a se confrunta cu altul, privi spre Kirk.

— Ce credeți că au de gând cu noi, domnule?

Kirk nu-i răspunse. Atenția lui fu reținută de mişcările atacatorilor.

— Ceva îmi spune că tocmai am înghițit momeala pentru un asalt de diversiune. Priviți!

Ceilalți ochi priviră în sus, pentru a-l vedea pe Spock înfăşurat total în spiralele "ulilor", fiind purtat, în zbor, în jurul cotiturii de la intrarea în clădire. Altă ființă ocupă raza vizuală a lui Kirk, fixându-l în tăcere. Dacă exista ceva apologetic, atunci era vorba de atitudinea lui Agmar.

— Îmi pare rău că te-am decepționat, căpitane Kirk. Dar nu exista altă cale.

Fu rândul lui Kirk să rămână calm şi înțelegător față de numărul mai mare de străini. În momentul de față, totuşi, ar fi simțit o plăcere considerabilă dacă i-ar fi scufundat, pe Agmar şi tovarăşii săi, în ulei şi oțet, şi i-ar fi înecat. Îşi canalizâ toată forța spre blocajul mâinii sale drepte, dar spiralele "uliului" îi încercuiau partea de sus a torsului precum un şarpe anaconda.

— Despre ce tot bombăni, Agmar? Ce au de gând aceste lucruri să facă cu Spock?

— El a fost ales să slujească o cauză măreață, intonă phylosianul cu reverență. Stăpânul a aşteptat mulți ani, a cercetat mulți vizitatori, a studiat multe lumi învecinate, sperând să găsească un specimen ca Spock.

Agmar îşi ridică o cută, care atârna, în direcția cerului.

"Ulii" îl eliberară imediat pe Kirk şi însoțitorii săi — nevoiți, se pare — şi îşi luară zborul în mare viteză pe holul mare, topindu-se în coridoarele ascunse şi tablourile laterale precum o

grămadă de lumânări în catedrală.

— Şi acum, continuă Agmar, toate lumile galaxiei vor trăi în pace şi armonie. Era, desigur, o vreme şi un loc pentru orice... inclusiv o violență puțin educativă.

Pe moment, Kirk simțea că are parte de pace şi armonie aproape la fel de mult ca şi când ar petrece cu phylosienii. Se ridică încet în picioare şi se apropie de Agmar cu tocmai astfel de gânduri, lipsite de armonie. Ochii acestuia ar fi un loc bun pentru început, se gândi.

— Aşa să-mi ajute, Agmar, dacă nu-mi spui unde e Spock, eu voi...

Îl întrerupse o umbră enormă, care se răspândi în cameră. Nu era un "uliu". Kirk privi în sus.

Privelişte fu, dintr-o dată, mult mai familiară şi mai străină decât orice întâlniseră pe lumea aceasta ca o seră. În uşă stătea un bărbat uman. Arăta perfect normal, în toate privințele, cu o singură excepție — avea o înălțime de circa douăzeci şi patru de picioare. Nu zâmbea.

Urmă o mişcare, imediat în fața echipei de aterizare, şi Kirk îşi coborî privirea. Agmar şi ce patru însoțitori ai săi căzuseră în genunchi — sau înlocuitori de genunchi — în fața gigantului. Era cel mai omenesc gest pe care îl făcuseră până acum.

Implicațiile mişcării erau îngrozitoare. McCoy avu prezența de spirit să activeze tricorderul medical, odată cu intrarea gigantului.

— Mărire stăpânului! strigară evlavioşi, în cor, phylosienii.

— Toată mărirea şi adorația pentru Restaurator, Stăpânul, Salvatorul nostru!

— Altă plantă? întrebă Kirk liniştit.

— Asta ar fi greu de ghicit.

Dar aparatul lui McCoy insista că în acest caz, cel puțin, tricorderele nu se înşelau.

— Nu, este absolut uman, Jim. Asta explică acea primă

neobişnuită citire pe care am înregistrat-o.

Explicații amănunțite urmară curând, furnizate de însuşi gigant.

— EU SUNT DOCTORUL STAVOS KENICLIUS AL CINCELEA, tună gigantul. Purta numai o pereche de pantaloni scurți şi câteva instrumente. O paletă de mărimea unui pin era strânsă în mâna sa dreaptă. BINE AȚI VENIT PE PLANETA PHYLOS, CĂPITANE KIRK.

— Nu îți mulțumesc Keniclius. Urarea de bun venit este a doua pe care am primit-o, şi începe să mi se facă rău de ele. Nu mai vreau alte saluturi din partea acestei lumi.

— DAR ŞTII CU ADEVĂRAT CE VREI, CĂPITANE KIRK?

— Poți fi sigur că ştiu. Unde e domnul Spock?

— ASTA NU TREBUIE SĂ TE MAI PREOCUPE, CĂPITANE. Gigantul făcu doi paşi spre ei. EL ESTE AL MEU, ACUM. MAI EXACT, ESENȚA LUI ESTE A MEA. L-AM AŞTEPTAT PE DOMNUL SPOCK MULT TIMP... PREA MULT PENTRU A MĂ GÂNDI SĂ RENUNȚ LA EL. ÎNTOARCEȚI-VĂ LA NAVA VOASTRĂ.

Se aplecă să ridice comunicatorul. Arăta ca o jucărie în palma lui masivă. I-l aruncă disprețuitor lui Kirk, care-l prinse automat.

— POFTIM APARATUL TĂU DE COMUNICAȚII. ÎNTOARCEȚI-VĂ PE NAVĂ.

— Nu fără ofițerul unu.

Cei doi bărbați se uitau unul la altul. Dacă Spock ar fi fost prezent, l-ar fi sfătuit negreşit să evite o confruntare cu un bărbat de patru ori mai mare ca el. Kirk s-ar fi gândit poate şi el la asta, dacă n-ar fi fost supus caracteristicilor umane, lucru care, desigur, nu era valabil şi pentru Spock. Acum, spre exemplu, era prea nervos pentru a gândi situația obiectiv.

— ÎMI PARE RĂU, CĂPITANE. VEȚI PLECA ACUM SAU VEȚI SUPORTA CONSECINȚELE.

Făcu un gest cu o mână. Un roi — nu, un stol — de "ulii" sosiră iarăşi în cameră. Ca o formaţie de elicoptere gigant, zburau în cercuri largi deasupra capetelor oamenilor. Corpurile lor elastice se mişcau nervos dintr-o parte în alta. Coborându-şi privirea, McCoy se întâmplă să observe micuţa casetă care-i căzuse lui Spock mai devreme. Se aplecă şi o ridică, strecurând-o într-unul din buzunare, fără să facă vreo mişcare sesizabilă. Prudenţa lui nu fusese necesară. Atât Keniclius cât şi phylosienii aveau atenţia concentrată numai asupra lui Kirk. Obiectul studiului lor aştepta, tăcut. Era frustat, nervos şi aproape destul de nebun să sară asupra lui Keniclius, în ciuda diferenţei lor de mărime. Dar trăise deja o experienţă foarte relevantă cu ulii. Nu-şi făcea nici o iluzie despre rezultat, dacă Keniclius le-ar fi lăsat să-şi facă de cap.

Acum, deci, nu aveau de ales. Deschise comunicatorul.

— Kirk către *Enterprise.*

Exista şansa ca ori Keniclius, ori phylosienii să fie cititori de gânduri. Dacă aşa era, ar fi trebuit să moară citind doar câteva minute gândurile căpitanului.

— Kirk către *Enterprise*, repetă el. Şef Kyle? Adu-ne sus.

Kyle zâmbea când se materializară, ca de obicei în camera de teleportare. Zâmbetul lui se transformă într-o încruntare îngrijorată. Aceasta se adânci pe măsură ce echipa de aterizare ieşea din separeu. Făcu un gest grăbit spre anumite comenzi.

Kirk folosi momentul pentru a-l linişti.

— Uşor, şefule, nu l-ai pierdut pe domnul Spock.

— Păi atunci, replică şeful teleportării căutând prin cameră, unde e?

— Departe de teleportorul tău, mi-e teamă, pentru moment. Dar poţi să continui să-l cauţi. Încearcă teleportorul pe modelul lui de jur împrejurul punctului nostru de aterizare. Există întotdeauna o şansă ca cei de jos să devină leneşi, sau să-l mute, şi brusc tu vei putea să-l aduci la bord.

— Puterea scade, domnule, începu Kyle, dar Kirk i-o tăie.

— Avem destulă putere, Kyle, spuse el, în timp ce se îndreptă spre lift. Încearcă la intervale de cinci minute.

— Am înțeles, domnule, spuse Kyle, nesigur.

Răspunsul lui aproape că bătu la uşi închise.

Kirk ținu o conferință scurtă şi rapidă pentru a explica situația acelor ofițeri principali care rămăseseră pe navă.

Grupul solemn de bărbați şi femei îl priveau în expectativă când concluzionă:

— Uhura, va trebui să preiei banca centrală a calculatorului în absența lui Spock. Locotenent M'ress o să se ocupe de comunicații în locul tău.

— Da, domnule.

— Vreau să foloseşti bancă de date pentru a face săpături pentru două lucruri, locotenent.

Le precizâ ridicând câte un deget.

— Unu, orice înregistrare privind o formă de plantă vie de o extraordinară inteligență şi o tehnologie atât de avansată încât nimeni nu se deranjează să o verifice, fiind pe lumi nelocuite. Şi, doi, vreau să verifici singura speranță pe care o mai avem.

— Speranță, Jim?

McCoy părea încurcat. Kirk se mulțumi să zâmbească, încrezător.

— Un gigant care e destul de prost şi megaloman, să ne spună cine este.

Se uită iar spre Uhura.

— Un bărbat pe nume Keniclius — Stavos Keniclius. Individul amintit poate să fie sau nu titrat ca doctor.

Uhura încuviință din cap şi se mută rapid la computerul central. Câteva minute mai târziu consola sa era un adevărat pom de crăciun cu becurile licărind.

— Sulu, tu şi Arex treceți la treabă cu senzorii principali ai navei. Vedeți dacă puteți să-i localizați pe Spock sau Keniclius. Şi, Sulu, vezi dacă poți programa câțiva senzori pentru a

diferenția phylosienii de celelalte inteligențe, mai mici. Probabil sunt singurele plante inteligente de pe planetă.

Amândoi timonierii se duseră la stațiile lor şi începură să lucreze rapid. Rămase decât McCoy.

— Îmi pare rău că nu pot ajuta, Jim.

— Poți, Bones.

Kirk se ridică din scaunul de comandă.

— În timp ce Uhura, Sulu şi Arex fac verificări, tu te poți duce la infirmerie să-mi găseşti un tranchilizant fără narcotic şi neenervant. Dacă nu mă relaxez, în curând, am să încep să sparg lucruri, şi nu am timp pentru o călătorie la camera terapeutică.

McCoy zâmbi.

— Să văd ce pot găsi, Jim.

Nu lipsi mult şi, în timp ce tranchilizantul îşi făcea efectul, Kirk fu capabil să vorbească şi să asculte cu mai multă răbdare. În interior, totuşi, era încă fiert.

— Nimic, domnule Sulu?

Timonierul clătină din cap.

— Nu am putut înregistra nici o citire de viață umanoidă domnule. Şi asta nu din cauză că încearcă să împiedice sau să abată undele noastre — nu există nici o probă de intersectare cu vreo suprafață. Spock şi Keniclius trebuie să fie undeva unde cercetarea noastră prin senzori nu poate pătrunde.

— Excepționale ştiri, bombăni Kirk. Dar despre phylosieni?

— A fost greu să calibrăm pentru o formă de plantă inteligentă. Înregistrăm mii de citiri botanice în oraş, inclusiv "ulii", care au un model distinct. Dar nici un semn de ceva mai înalt. Nimic asemănător lui Agmar sau prietenilor săi.

Kirk se gândea, încruntat.

— Agmar spunea ceva despre un dezactivator de arme care e în funcțiune, în cel puțin una din clădirile lor... dar nimic despre bătaia lor, sau limite. Hai să aflăm. Domnule Sulu,

blochează tunurile cu laser ale navei pe clădirea laborator în care am intrat prima dată. Fixați arie largă de surprindere.

Sulu manipulă comenzile.

— Gata domnule!

— Aşteaptă o clipă.

Kirk se întoarse spre Uhura.

— Locotenent, ce ştii despre Keniclius?

— Nimic, domnule căpitan.

Privii dezamăgită.

— Cred că s-ar putea să primesc ceva de la arhiva recentă a băncii, dar va lua o clipă sau două, totuşi.

— Bine, locotenent. Continuă.

— Foc cu raze, domnule Sulu.

Sulu lovi butonul potrivit.

— Tragem, domnule.

O undă de energie pură erupse din partea arcuită a navei. Instantaneu, întrerupse moleculele ordonate, surprinse combinații de oxigen, nitrogen, carbon, şi alte multe lucruri în timp ce se împrăştia prin atmosfera planetei Phylos. Nimic nu putea rezista undei paralizante, alimentată de motoarele spațiale de tractare ale marii nave spațiale. Nimic solid.

Sulu privi ecranul. Apoi, se întoarse spre Kirk.

— Nici un efect, domnule căpitan. Absolut nimic. Unda a fost neutralizată la...

Se opri şi verifică alt cadran prevăzut în consolă, în apropierea monitorului.

— O distanță de aproximativ o mie de metri deasupra zonei de țintă. Să încerc o lovitură mai puternică?

— Nu.

Kirk bătea cu degetele în unul din brațele scaunului de comandă şi se gândea.

— Presupun că n-ar avea nici atunci efect, domnule Sulu, sau se va sparge şi va distruge tot ce întâlneşte — chiar şi pe domnul Spock. Aşa că armele noastre sunt nefolositoare în

ambele cazuri. Bine. Va trebui să mergem acolo şi să-l salvăm pe domnul Spock fără ele.

— Vechile arte marţiale sunt un fel de hobby al meu, domnule căpitan, spuse Sulu. Zâmbi uşor.

— Dar nu cred că mâinile şi picioarele vor lucra bine în faţa acestor "ulii".

Exact, ce înseamnă o străfulgerare de geniu? Stimulaţie mintală. O concatenare a curenţilor cerebrali. Fuziunea unei particule de cauză cu alta de efect care, într-o clipă, doar într-o clipă, generează ideea.

Dar tot ce McCoy spuse fu:

— Cred că putem utiliza ceva care ar putea fi mult mai folositor, Sulu. Un zâmbet îi acoperi faţa. Numai că nu sunt sigur care secţiune.

— Dacă ai vreo sugestie, Bones...

În loc de replică, McCoy se aplecă aproape de Kirk şi-i şopti ceva la ureche.

Expresia feţei căpitanului se schimbă pe rând în amuzată, neîncrezătoare şi în sfârşit hotărâtă.

— De unde ţi-a venit o asemenea idee, Bones?

McCoy privea, zâmbind de plăcere.

— De la Agmar... Nu ştiu.

Kirk râse.

— Înţeleg ce vrei să spui cu "care secţiune".

Întorcându-se brusc, lovi un buton din braţul scaunului şi vorbi în difuzorul de program.

— Kirk spre sala maşinilor. Scotty?

Vocea filtrată a ingineruli şef răspunse din capătul celălalt al navei stelare.

— Aici, domnule.

— Scotty, am un plan prioritar pentru tine. Cine e specialistul tău armurier?

— Locotenent Chatusram, domnule.

— Adu-l. Am un echipament special pe care vreau să-l

adaptați — şi îl vreau ieri.

Echipamentul special era, de fapt, foarte simplu.

McCoy nu avu probleme în a transmite de ce era nevoie prin intercom. Nici nu era greu de făcut, după spusele lui Chatusram.

— Nu cred că avem probleme cu construcția actuală, domnule căpitan, explică armurierul, deşi câteva din componentele nonsolide o să aibă nevoie de ceva timp pentru compunere. Ingredientele sunt simple, dar combinația cerută nu este. Totuşi sunt sigur că oamenii mei şi cu mine vom reuşi.

— Cinste ție, Ram, spuse Kirk. Domnule Scott, urmăreşte ca locotenentul să primească tot ce are nevoie.

— Am înțeles, domnule căpitan.

— Cât de repede, locotenente?

Răspunsul lui Chatusran fu prevăzător dar plin de încredere.

— Cred că dacă componentele mecanice de bază sunt în stoc, cam o oră, domnule căpitan.

— Trebuie să fie. La treabă, domnilor. Kirk, terminat.

Încheie discuția.

Fu rândul locotenentului Uhura să vorbească. Aşteptase nerăbdătoare încheierea discuției care traversa nava, iar acum interveni înainte ca altcineva să poată solicita atenția lui Kirk.

— Am informația cerută în legătură cu omul identificat drept Stavos Keniclius, domnule. Voi introduce statistica şi imaginile care există pe ecranul principal.

— Mulțumesc, Uhura.

Kirk se întoarse spre McCoy.

— Bones, tu chiar crezi că această jucărie a ta va merge? Totul pare atât de simplu.

— Pot aminti câteva motive pentru care ar trebui să meargă, Jim. Agmar mi-a dat ideea încă de prima dată. Clenciul este întoarcerea în timp, pe vremea când străbunicul meu avea cea mai frumoasă grădină în metropolitana Americă Nord-Sud.

Kirk încuviință şi privi spre ecran. Ecranul se lumină şi vocea feminină a computerului de pe *Enterprise* răsună în difuzor.

— Funcționează.

— Acum urmează, domnule, spuse Uhura.

Aproape înainte să termine, pe ecran apăru un portret.

Existau câteva mici diferențe; figura portretului era uşor mai în vârstă, dar Kirk, McCoy şi Sulu recunoscură trăsăturile lui Keniclius imediat. Mult mai dezvăluitoare era harța statistică însoțitoare, în special acele simboluri care subliniau că omul arătat era un om normal de aproximativ aceeaşi înălțime şi greutate cu Kirk.

În timp ce studiau datele, vocea computerului furniza informații adiționale.

— Extras din istoria recentă a Pământului, categoria: oameni de ştiință, bărbat, iconoclast în subconştient... Kirk Stavos. Medic pământean, generalist şi psiholog, perioada Războaielor Eugenice. Specialist în eugenie şi endocrinologie manipulantă. Evidențiat pentru faptul de a înmulți prototipul umanoidului perfect ca descoperitor a unei idealizate rase stăpâne, care să acționeze ca menținători ai păcii galactice. Concept evaluat de guvernul conducător al vremii respective şi respins oficial, fiind cotat prea antiumanist. În ciuda decretului guvernamental, experințele au continuat. Fiind descoperit continuând cercetarea ilegală, Keniclius a fost condamnat de comunitatea pământeană. A acceptat voluntar exilul total şi a dispărut într-o regiune necartografiată a spațiului. Cercetare ulterior inițiată. Nici un corp găsit, nici un certificat de deces eliberat.

Computerul bâzâia introducând informații adiționale. Multe din ele erau triviale, periferice şi, mai important, de-a dreptul nefolositoare. Nu era nimic care să fie folosit ca o armă psihologică împotriva gigantului de jos, dar îl identificaseră pe Keniclius foarte bine.

— Nici o dată în plus, concluzionă computerul.

Vocea şi afişajul de ecran dispărură amândouă odată.

— Nu există o poveste veche despre un Diogene modern hoinărind galaxia în căutarea cuiva special? întrebă McCoy.

— Cineva special, bombăni Kirk. Ridică privirea. Un cineva perfect. Cineva special pentru a începe rasa ideală? Da, şi eu am auzit povestea aceea, Bones, când eram copil.

— Exact, asta e, Jim. Nu poate fi acel Keniclius. Ar fi trebuit să aibă peste două sute cincizeci de ani!

— Originalul Keniclius, da, notă Kirk. Ai în vedere ceea ce computerul tocmai ne-a spus. De ce a fost condamnat?

Înțelegerea lumină privirea lui McCoy.

— Îmi amintesc, acum. Spunea că e Keniclius al cincilea. Domnule, a murit şi s-a înmulțit pe sine pentru a duce mai departe cercetările! Şi copiile lui s-au copiat pe sine însele, în continuarea liniei.

Îşi scutură capul într-o expresie amestecată de admirație şi dispreț.

— Cel puțin, nu avem de-a face cu un megaloman complet, adăugă Kirk. Dacă am avea, ar fi hotărât cu mult timp în urmă că el este "specimenul perfect". Apoi am fi confruntați cu o armată de giganți în locul unuia singur.

— Admit că asta e în favoarea lui, recunoscu McCoy nevoit, dar pentru acelaşi motiv, Jim, nu va fi un om cu care să poți discuta uşor, în afara viselor sale...

Trei sferturi de oră mai târziu (timpul navei) Kirk, McCoy, Sulu şi inginerul şef Scott erau adunați în camera principală de teleportare. Scott avea în mâini trei genți mici de călătorie. Le întinse colegilor săi, în vreme ce Kirk încercă să privească tentativa de rezolvare cu un aer detaşat.

— Pare incredibil ca un om să poată lua câteva celule din corpul său şi să se reproducă cu succes în mod repetat. Totuşi, pare să fie tipul de geniu bolnav, acest doctor Keniclius cu care ne confruntăm şi urmaşii săi supradimensionați.

Pe moment, totuşi, Sulu avea alte gânduri în cap decât însuşirile uluitoare, biologice sau de alt gen ale antagonistului lor gigant. Cea mai mare parte a grijilor sale priveau cantitatea netestată care se afla în sacoşa din piele. O cântări şi o închise. Acest lucru fu confirmat sub forma unui slab clinchet metalic.

— Sper, doar, ca aceste lucruri să funcționeze, asta-i tot.

— Oh, vor funcționa, locotenente, îl asigură Spock. Echipamentul este destul de simplu, deplin asigurat, de fapt. Chatusram şi cu mine am avut grijă de asta. Dar recunosc că am propriile mele îndoieli privind marfa pe care o conțin. Am auzit de nişte feluri ciudate în care poți lupta cu străinii, dar... aceştia cu care ne luptăm sunt nişte străini foarte ciudați, Scotty.

Kirk se mută în separeul de teleportare.

— De îndată ce domnul McCoy, domnul Sulu şi cu mine vom fi teleportați, îi spuse el inginerului şef, vreau ca voi să părăsiți orbita şi...

— Să părăsim orbita, domnule?

Kirk încuviință.

— Dacă vor crede că am plecat, am bănuiala că vor opri scanarea în jurul structurilor care încă funcționează. Pe orice altă lume, într-o situație similară, să menții radarele în funcțiune, ar fi o procedură de precauție standard. Dar phylosienii fac tot ce le spune Keniclius să facă şi acest mutant este atât de încrezător în puterea sa — a fost atâta timp ca un adevărat Dumnezeu — încât nu va mai crede că nişte bieți oameni ca noi vor îndrăzni să-l înfrunte. A fost lipsit de orice legătură cu umanitatea prea mult timp pentru a simți orice altceva decât dispreț, față de ea. Numai că nu pot să-l condamn, gândindu-mă cum se comportau câțiva dintre noi, pe timpul Războaielor Eugenice. Acordă-ne treizeci de minute pe sol, Scotty şi apoi întoarce-te.

— Bine, încuviință nevoit inginerul şef. Dar dacă-mi este permisă o părere, domnule... nu-mi place deloc.

— Nici mie.

Kirk se asigură că intrase suficient de mult în interirorul perimetrului discului de teleportare.

— Dar fără tunurile cu laser sau orice altă armă modernă, avem nevoie de toată surpriza pe care o putem aduna. Dacă nava pare să plece, am putea-o obține.

McCoy şi Sulu i se alăturară în cameră. Se întoarse să se uite la şeful Kyle, care aştepta.

— Energizați.

Cei trei bărbați deveniră trei mase plutitoare, luminoase, apoi dispărură.

Scott fixă, o clipă, cu privirea camera goală. Kyle se uita la el.

— Ei bine, la ce te holbezi aşa, Kyle.

— La nimic, şefule. Eu...

— Bagă de seamă, să nu o mai faci încă o dată.

— Da, domnule.

Scott se furişă spre uşile liftului. Trebuia să-şi asume oficial comanda acum, el fiind cel care urma să dea nepopularul ordin de retragere.

Viața era îngrozitor de nedreaptă uneori!

Trei cilindri strălucitori reluară formă umană pe o stradă a metropolei physiană. De îndată ce se rematerializară complet, Sulu îşi verifică tricorderul medical. Ținea misterioasa geantă de piele, împăturită sub braț.

— Nici un indiciu a vreunei cercerări, domnule, spuse în cele din urmă. Nu cred că ştie că suntem aici. Doár dacă...

— Nu, oftă Kirk recunoscător. Acest gen de subtilitate este dincolo de Keniclius. Dacă ar şti că ne-am întors, s-ar arăta țipând profeții biblice, sau ar trimite o trupă de zburătoare din acelea dințoase. Să mergem.

Kirk făcu doi paşi şi coti după colțul turnului lângă care

stătuseră... şi aproape că intră direct în mijlocul unui stol alcătuit din păsările recent amintite.

Întinse pe zidul curbat, în umbra slabă a edificiului din sticlă, abia dacă respirară în timp ce roiul de puternice carnivore trecu pe lângă ele.

— Nu sunt sigur că pot suporta prea multe situații din astea, se plânse în cele din urmă McCoy. Ai grijă cu prezicerile astea, Jim. Oricum de ce m-ai luat pe mine, în loc să iei pe Arex, sau pe câțiva din personalul de securitate.

— Ar trebui să ştii mai bine. Noi nu ştim sub ce fel de formă îl vom găsi pe Spock.

— Dacă îl găsim, murmură McCoy. Mai bine să nu ne gândim la asta.

Sulu ridică privirea de pe tricorderul său şi încercă să imprime discuției o notă de speranță.

— Nu mi-aş face prea multe griji în legătură cu aceste păsări de pradă, doctore. Par să fie aproape lipsite de minte. Ele atacă în primul rând dintr-o acțiune reflexă.

— Ieşit din vedere, ieşit din minți, asta e? întrebă McCoy.

Timonierul încuviință.

— Calea e liberă acum, domnule căpitan.

Dădură colțul fără să fie provocați. Mişcându-se rapid, se îndreptară spre clădirea-laborator.

O dată, o mică plantă din aceea care-l înțepase încercă să-l urmeze pe Sulu. Lui Kirk şi lui McCoy le-au trebuit mai multe minute să-l ajungă pe sprintenul locotenent.

În afară plantei caraghioase, nu mai întâlniră nimic ambulant. Acum se materializaseră într-o parte diferită a oraşului, față de prima dată. Dacă ar fi aterizat aici de la început, evenimentele ar fi putut lua un alt curs. Dar asta nu era decât o dorință. Ocoliră după alt colț. Se opriră imediat.

— Nu-mi vine să cred, murmură Sulu.

— Incredibil, fu singurul cuvânt pe care-l găsi Kirk.

McCoy se mulțumi să privească.

Stăteau chiar lângă intrarea într-o clădire colosală, ca un hangar. Structura avea pe puțin câteva sute de kilometri lungime. În interior, aranjate cu grijă în şiruri duble, se aflau sute de forme asemeni unei lacrimi, transparente şi albe, fiecare având o înălțime de câteva duzini de yarzi[6].

Imediat în fața lor, stăteau cinci phylosieni. Fiecare ridica câte o platformă mică. Lucrau la formele de lacrimă, curățându-le, adunând şi trăgând de pe ele o depunere subțire, granulată.

— Ce altceva ar putea fi în afară de nave, Jim?

Kirk încuviință.

— Se pare că se pregătesc să plece şi într-o călătorie. Dar unde? Cu ce scop? După numărul de nave de aici, aş zice că se pregăteşte o invazie în masă.

— Agmar insista că ei sunt un popor paşnic, interveni Sulu.

— Oh, sigur! spuse McCoy sarcastic. Am avut parte de probe ample despre asta, nu-i aşa? Paşnic, are aproape tot atât de multe definiții ca dragostea, domnule Sulu.

— Asta e părere medicală, doctore?

— Potoliți-vă voi doi, îi avertiză Kirk. Poate o să avem o definiție furnizată destul de curând.

Părea gânditor.

— Dar ai remarcat ceva, Bones? Aceste nave, acest oraş? — nu spun că motivele şi capacitățile unei civilizații vegetale ar fi aşa de diferite de ale noastre, dar hai să nu tragem concluzii. Aceasta este prima pe care am întâlnit-o.

— ...şi ultima, sper, bombăni doctorul. Adăugă mai mult pentru sine: întotdeauna uram legumele când eram copil. Acum ştiu că aveam un motiv bun.

— Şi gata cu glumele, Bones. Dacă Spock ar fi aici, nu ar râde.

— Îmi pare rău, Jim.

---

[6] 1 yard — 3 picioare şi 36 inch — 0,9144 metri

McCoy redeveni serios.

— Aproape că uitasem de ce suntem aici. Arătă cu capul în direcția hangarului gigantic. Navele acelea par să nu fi părăsit niciodată solul. Probabil că era stabilit ca toate să plece atunci când a venit Keniclius, dar cum noile sale boli s-au răspândit pe planetă...

Kirk încuviință şi aruncă o privire spre Sulu.

— Vreun indiciu că Keniclius sau Spock ar fi prin preajmă?

Sulu îşi verifică tricorderul şi păru dezamăgit.

— Nu sunt prin apropiere, domnule. În nici un caz în hangar. Citirile nu arată decât phylosieni.

— Hmm. Ei bine, urmăritorii pot fi îndrumați. Poate că putem să fim şi noi la fel de convingători precum Keniclius.

Deplasându-se din perete în perete şi având grijă să se ascundă bine, îşi croiră treptat drum spre intrarea enormei structuri. Părea că fiecare phylosian avea grijă de câte o navă, de unul singur. Asta-i convenea de minune lui Kirk. Avea să facă dispariția momentànă a unuia dintre ei, mai puțin remarcabilă de ceilalți.

Agmar lucra în apropiere. În acel moment încărca rezervorul motostivuitorului său cu un fel de lichid de curățat, din nişte canistre imense, depozitate cu grijă lângă perete.

Ascunzându-se după ele, cei trei oameni aşteptau ca şeful phylosienilor să se întoarcă. Alți doi veniră să-şi umple rezervoarele înainte ca McCoy să şoptească încordat:

— Iată-l că vine!

— Ne trebuie maşinăria pe care o conduce? întrebă Sulu grăbit.

Kirk scutură din cap.

— Ne-ar putea lua prea mult timp, şi oricum prefer să rămân pe sol. Ar putea să răspundă unor ordine date de afară. Nu vreau ca cineva să-mi arunce picioarele de sub mine la câteva sute de metri în aer.

Agmar aduse micul vehicul, cu grijă, până lângă canistre. Era cu spatele la ei.

Reuşiră să-l lege fără nici o problemă. Sulu şi Kirk simțiră pe moment repulsie — simțeau creatura ca pe o grămadă de fibre vâscoase. Aproape pierdură controlul străinului, care se zbătea.

Din fericire, McCoy era obişnuit să se descurce cu asemenea lucruri, care i-ar fi făcut pe unii oameni să vomite. Nu-l deranja deloc felul neobişnuit în care îl simțea pe phylosian. Îl ținu strâns până când Kirk şi Sulu îşi reveniră din şocul inițial, provocat de contact. Nu întâmpinară nici o greutate în a-l trage dincolo de container. Kirk nu fusese îngrijorat decât de faptul că motostivuitorul ar fi putut fi prevăzut cu un sistem de alarmă, care să-i dea de ştire lui Keniclius. Nu exista, însă, nici un semn că ar fost dotat cu aşa ceva. După o clipă de gândire, realiză că nu era nevoie să-şi facă griji. Micuțul vehicul dovedi tendința de a porni din nou, imediat ce îl îndepărtaseră pe singurul lui pasager; se opri şi pluti răbdător pe loc.

— Agmar, începu Kirk cu voce scăzută, nu vrem să-ți facem vreun rău. Pretinzi că sunteți un popor pașnic. Şi nouă, oamenilor, ne place să fim — chiar suntem — aşa. Dar trebuie să-l luăm înapoi pe Spock. Dacă asta presupune folosirea cruzimii, forței fizice împotriva ta, fii convins că aşa vom proceda.

Agmar nu era impresionat. Nu era nici arogant. Mai mult decât orice altceva, atitudinea lui era plină de indiferență resemnată. Dacă era uimit să vadă din nou oamenii, cel puțin nu o arăta.

— Nu cred că asta este posibil, spuse el cu duritate. Tipul vulcanian de inteligență, simț al ordinii, durabilitate, dreptate şi putere este cel mai bun pe care stăpânul l-a descoperit după lungi căutări. Suntem încântați că Spock va duce la îndeplinire munca noastră.

— Patrick O'Morion! țipă Sulu.

— Să îndeplinească munca voastră? fu tot ce putu spune Kirk.

— Noi suntem ultimii dintr-o rasă pe cale de dispariție, domnule căpitan, intonă Agmar.

Un tentacul ce rămăsese nelegat arătă în direcția navelor.

— Odată, de mult, aveam o misiune importantă. Apoi, bolile i-au distrus aproape pe toți ai noştri. Noi cinci, suntem fragilele reminiscențe ale acelei rase, moştenitorii acestui scop. Şi suntem sterili. Nu putem să ne depunem sporii. Când ne vom da sfârşitul, nu va mai fi niciunul din această specie.

— Acest plan măreț, această misiune a voastră, îl provocă McCoy, ce se alege de ea, dacă i se întâmplă ceva lui Spock, sau stăpânului?

Fu rândul lui Agmar să fie confuz. Dar îşi reveni rapid, convins că toți stăpânii se regăsesc în supuşii lor.

— Întotdeauna va exista un stăpân. Dar, veniți, sunteți îngrijorați de starea prietenului vostru, şi asta nu e necesar, vă asigur. Vă voi arăta că este teafăr şi în stare perfectă.

Se smulse din strângerea lor slăbită şi sări în hangar. Kirk şi ceilalți ezitară, apoi îl urmară.

— Chiar aşa, domnule căpitan? întrebă Sulu.

Kirk se gândea furios, încercând să fie, din punct de vedere mental, înaintea lui Agmar. Totuşi, cine ar fi putut spune cum vedeau phylosienii lucrurile?

— Da, chiar aşa, domnule Sulu. Oricum, păstrează la îndemână geanta aia.

Pentru a-şi întări spusele, o prinse şi mai bine pe a sa.

— Fără glume acum, Agmar.

Phylosianul nu răspunse. Se aplecă înainte şi apăsă un buton de la bordul maşinii sale. Ceilalți patru i se alăturară cu rapiditate. Coborâră din propriile lor motostjvuitoare. Apoi, cei cinci se deplasară pentru a se opri în fața a ceea ce părea un perete alb, solid.

— Pe aici, domnilor, spuse Agmar.

Înaintă.

Kirk observă că păşeşte într-o porțiune circulară a podelei, uşor diferită la culoare. Imediat, peretele alunecă într-o parte, pentru a descoperi o diafragmă metalică aflată în spatele lui. Agmar se mişcă iar, păşind pe o altă porțiune ciudat colorată. Apoi, diafragma se dilată. Un enorm tunel îşi făcu apariția, ca o rană uriaşă în sol. Podeaua acestuia era moale şi se înclina uşor înainte, pe sub oraş.

Kirk putu doar să descopere o altă diafragmă, mult mai departe, în josul tunelului. O secundă mai târziu, se deschise şi aceea. Dincolo de ea, doar un nesfârşit întuneric.

Agmar şi ai lui intrară în tunel. Kirk nu-i urmă imediat. Nici McCoy, sau Sulu. Acest tunel fără fund părea îngrozitor de întunecat.

Agmar se întoarse.

— Noi ne tragem din pământ, domnule căpitan, spuse el, dându-le iar asigurări. Aceste tunele sunt o parte din străvechea noastră casă.

Îşi extrase un disc umflat, de la mijloc. Era doar o idee mai mare decât un voder. Acționă una din părțile discului şi acesta scoase, brusc, un puternic fascicul de lumină.

— Asta ne va folosi pentru a ne arăta drumul.

Se întoarse şi porni în josul tunelului.

Kirk nu prea voia să-i urmeze, dar nu avea de ales. A urma un Agmar deja amabil era o alegere a ceea ce părea un consimțământ tacit.

— Încă o dată în întuneric, bombăni McCoy.

Urma să descopere, în curând, că era mai mult decât un tunel. Mai mult de două, de trei...

După un scurt drum, trecuseră deja de o duzină de coridoare intersectate, un veritabil labirint de pasaje tăiate în pământul de sub oraş.

Sulu era ocupat cu tricorderul său.

— Nu e de mirare că nu-i putem detecta pe Spock şi

McCoy cu scanerele de pe navă, domnule căpitan. Undele noastre senzoriale nu puteau pătrunde aici.

— Absurd, obiectă McCoy privind în jur. Trebuie să fie un fel de interferență. Aceşti parapeți nu par de ajuns de subțiri.

— Poate că nu, doctore, admise Sulu, dar potrivit analizelor aparaturii, sunt compuse din elemente artificiale, de aproximativ două sute de ori mai dense, deci conduc în continuare la un câmp de forță de suprafață.

Işi scutură capul minunându-se.

— Nici nu mă gândesc la ce fel de fundație au folosit ca sprijin.

— Pe de altă parte..., continuă McCoy ca şi când nu s-ar fi îndoit niciodată de capacitatea de apărare a pereților.

Nu mai merseră mult şi altceva îi atrase atenția lui Kirk. Îi şopti lui McCoy.

— Auzi ceva?

— Ce, Jim?

— Nu sunt sigur.

Genele lui Kirk se umeziră de concentrare.

— Nu e mult prea departe de aici, căpitane, se auzi vocea lui Agmar, chiar din fața lor.

— Iată-l din nou! porni Kirk brusc şi se opri, ridicându-şi vocea. Un fâlfâit...

Acesta fu un semnal pentru ca lumina să părăsească tunelul şi altfel de iluminare să-i ia locul. Se descoperiră stând neajutorați în întunericul la fel de negru, ca cel mai adânc somn. Fuseseră iar păcăliți. Țipă.

— Folosiți-vă luminile de la piept!

— Nu funcționează, replică Sulu cu nervozitate. Am încercat deja!

— Agmar, țipă Kirk plin de supărare. Agmar!

Agmar nu răspunse.

Acum, McCoy şi Sulu recunoscură şi ei sunetele neclare de bătăi din aripi ale "ulilor". În spațiul întunecat şi închis al

tunelului, sunau ca o furtună în creştere.

Majoritatea bărbaţilor au înclinaţie pentru a înfrunta un anumit pericol, în situaţii normale. Dar în întuneric...

Cel mai greu lucru era să reziste pornirii de a fugi în gol, de a alerga ca orbul; departe de zgomotul ameninţător. Se putea izbi de un perete sau, mai rău, puteau fi atât obstacole verticale cât şi orizontale în labirintul subteran. Totuşi, nu văzuseră nici o gaură, pe drumul parcurs de la intrare. În cel mai rău caz, ar însemna o moarte rapidă, o moarte curată.

Pentru Kirk, a gândi însemna a acţiona.

— Fugiţi! Trebuie să găsim o lumină. Nu putem face nimic fără să ştim cu cine luptăm. Ţineţi mâinile întinse şi păstraţi contactul cu pereţii. Continuaţi să vorbiţi, staţi grupaţi!

Kirk plecă, pornind în direcţia în care credea că se îndreptaseră.

— Pe aici!

Apoi, o luă la fugă.

McCoy şi Sulu erau aproape. Nu era nevoie să continue să vorbească pentru a fi conştienţi de poziţia celorlalţi — zgomotele paşilor şi respiraţia din ce în ce mai accelerată rezolva asta. Aceleaşi sunete puteau, de asemenea, să le desconspire poziţia, pentru orice urmăritor, dar Kirk bănuia că indiferent ce îi vâna, oricum putea să-i găsească destul de uşor pe întuneric.

— Nu vă opriţi!

Vocea lui se auzi repetată ca un tunet, în tunel.

— NU VĂ OPRIŢI!... NU VĂ OPRIŢI!... Nu vă opriţi...

Dintr-o dată, se auzi ca şi când ar fi lăsat străinul sunet discordant, mult în urmă.

— Îi câştigăm, respiră el greu. Jim, acolo, în faţă! privi implorator la ţipătul lui McCoy.

Destul de sigur, părea să fie un punct luminos la capătul distanţei.

— O văd... o văd... continuaţi să alergaţi!

Nu putea fi lumină unde nu era lumină — acesta era un fel de miraj pe care oamenii ȟu-l întâlniseră până atunci. Sulu rămase uşor în urmă. Inconştient, se schimbaseră în cea mai practică ordine pentru alergare — McCoy în frunte, Kirk la mijloc şi Sulu, cel mai tânăr şi cel mai proaspăt alergător, menținând spatele. Schimbarea, de la întunericul tunelului, la lumina camerei, fu insuportabilă. Era ca şi când te trezeai în lumina unui blitz. Erau, momentan, orbiți şi forțați să se oprească.

Camera subterană în care intraseră era exact de formă circulară şi avea o mărime de-acum binecunoscută. Alte două intrări se găseau săpate în pereți, ducând spre zone necunoscute. Comenzi şi tablouri cu leduri erau dispuse pe pereți. În mijlocul camerei era o masă lungă, înconjurată de globuri cristaline, semitransparente şi, aparent, fragile.

Acestea formau o coroană strălucitoare pentru platformă. Toate erau legate între ele, şi cu delicata instalație construită în interior.

Pe masă era întins Spock.

McCoy ezită destul de mult, până să pornească tricorderul, înainte de a alerga spre ofițerul unu.

Kirk şi Sulu îl urmară. Doctorul făcu o citire preliminară asupra formei nemişcate. Verifică rezultatele. Privirea lui era sălbatică; se întoarse, în cele din urmă, spre Kirk şi Sulu.

— Ceva îi afectează creierul. Celelalte funcțiuni ale corpului sunt normale, dar e pe moarte.

— E PREA TÂRZIU, CĂPITANE KIRK!

Se răsuciră atunci când vocea explodă în pereții din jur. Keniclius 5 îi domina, privind în jos la micuții intruşi, de la una din celelalte intrări.

— PESTE PUȚIN TIMP, PRIETENUL TĂU VA MURI... ÎNTR-UN FEL. DAR CUM KENICLIUS 1 TRĂIEŞTE ÎN FIECARE DIN COPIILE LUI, AŞA VA TRĂI ŞI DOMNUL SPOCK. PRIVIȚI, DOMNILOR, ZORII UNEI ERE NOI... SALVAREA UNEI GALAXII... SPOCK 2!

Făcu un gest grandios spre cea de-a treia intrare.

Din nou, Kirk, McCoy şi Sulu se întoarseră. Un alt personaj imens apăruse acolo. Avea o privire obişnuită, detaşată, urechi cu capete ascuțite, sprâncene ciudat arcuite.

Era domnul Spock, de patru ori mai mare.

Expresia feței lui nu era neprietenoasă. Dar nici gigantul nu dăduse semne de recunoaştere la apariția colegilor săi, nimic care să le dea celor trei ofițeri o rază de speranță. Nu avură la dispoziție decât o clipă pentru a înregistra şocul, înainte ca sunetele urmăritorilor din tunel să devină, brusc, foarte apropiate.

— Pregătiți-vă! ordonă Kirk.

Acum, conținutul misterioşilor saci din piele era descoperit pe măsură ce cei trei oameni scoaseră măşti de gaze şi le îmbrăcară pe cap. Kirk îşi extrase, din geanta de protecție, propriul dispozitiv. Era un cilindru redus ca mărime, cu un capăt uşor deschis. Mai multe tuburi ieşeau prin acel capăt, în vreme ce celălalt capăt era prevăzut cu un mâner şi un buton de comandă. McCoy începu să potrivească a patra mască pe fața nemişcată a lui Spock 1.

— DEZACTIVATOARELE DE ARME ACȚIONEAZĂ ŞI AICI, CĂPITANE KIRK. O ULTIMĂ ŞANSĂ AVEȚI — ÎNTOARCEȚI-VĂ PE NAVA VOASTRĂ.

Atunci, tunelul explodă într-un coşmar al plantelor.

Erau şi "ulii", împrăştiați printre un colaj de frunziş rostogolitor, săritor, monstruozități țipătoare, descendente ale unui regat de plante înebunite.

Kirk, Sulu şi McCoy ridicară singurul buton prevăzut la baza cilindrilor lor. Brusc, camera fu învăluită într-un nor chimic, slab.

La început, ceața gri acoperi podeaua. Când începu să se ridice, o expresie ciudată apăru pe fața lui Keniclius 5. Începu să tuşească puternic, retrăgându-se rapid din camera înceţoşată. Nimeni nu observă că şi Spock 2 făcu acelaşi lucru.

Nu numai că Sulu nu-i putea vedea pe căpitanul Kirk sau doctorul McCoy în miasma plutitoare, dar nu putea să vadă nici abominațiile celulare care îi atacau. Dar putea, cu siguranță, să le audă.

În momentul în care fâşâitul continuu care se strecura din spray-ul cilindric încetă, țipă prin norul de ceață:

— Spray-ul e gol, domnule căpitan!

— Şi al meu la fel, Jim! se auzi vocea lui McCoy.

Sulu se îndreptă spre locul de unde venea vocea, ținând strâns în mână spray-ul gol. Poate că vor fi nevoiți să lupte cu tuburile, până la urmă. Se lovi de ceva solid şi aproape că țipă...

Era doar McCoy.

— Aşteptați o clipă, se auzi o altă voce, a lui Kirk. Ascultați.

Nimeni nu scoase o vorbă. Destul de sigur, zgomotul plantelor încetase. Nu se pierduse încet, nu slăbise, doar... se oprise. McCoy încercă să deosebească formele în ceața slabă care-i înconjura.

— Poate că aşteaptă să se limpezească atmosfera. În acest subsol îndepărtat, trebuie să fie un fel de sistem de circulație a aerului, pentru a elimina impuritățile acumulate.

Destul de sigur, ceața începuse să se ridice chiar în timp ce acesta vorbea. Curând, Kirk putea să-i vadă pe amândoi. Se mutară pentru a sta spate în spate, în aşteptarea unui nou atac. Kirk îşi scoase masca şi strănută.

— E-n ordine, acum.

McCoy şi Sulu le scoaseră pe ale lor. Procesul de limpezire se acceleră şi ceața dispăru rapid, în câteva secunde. Tot aşa dispăru şi cea mai mare parte a plantelor. Acelea care rămaseră în urmă, nu mai urmau să atace vreodată. Zăceau pe podea, cu tentaculele răsucite grotesc, uscate precum un grup mort de arbuşti.

— Ei, ce spuneți de asta? râse McCoy studiind câmpul de bătaie. Micuțul spray al lui stră-străbunicu', funcționează încă!

— Voi mărturisi asta, spuse Kirk bucuros, atât timp cât cele care au plecat nu se vor mai întoarce.

— Nu cred că se vor grăbi să o facă, domnule căpitan, observă Sulu.

— Chiar şi aşa, trebuie să-l scoatem pe Spock de aici, înainte ca Keniclius să se întoarcă. Scott ar trebui să întoarcă nava pe orbită de acum.

Îşi scoase comunicatorul şi îl activă.

— Există şansa ca acest scut să fie unidirecțional. Probabil că putem emite, chiar dacă nu pătrunde nici un semnal.

— Kirk către *Enterprise*... Kirk către *Enterprise*...

Nu urmă nici un semnal de răspuns. Se opri; încercă din nou. Nici urmă de succes.

— Trebuie să fie blestematele acestea de ziduri. Kirk către *Enterprise*...

McCoy îl examinase pe Spock, încă de când părea că sunt teferi, după contraatac. Acum îşi ridică privirea şi clătină din cap, cu tristețe.

— Nu are nici un rost, Jim. Slăbeşte prea repede. Va muri într-un sfert de oră.

Ezită.

— Nu mai gândeşte. Mintea lui s-a dus. Dar nu este goliciunea normală dinainte de moarte. Maşina asta — şi indică masa — pare să-l sece cumva.

— MAI MULT DECÂT ÎL SEACĂ, DOMNILOR. AMINTIRILE SALE AU FOST TRANSFERATE... REAŞEZATE ÎN MECANISMUL ÎN SINE, APOI TRANSFERATE DIN NOU.

Se îndreptă spre ei.

— POT COPIA EXACT STRUCTURILE PSIHOLOGICE. NU POT COPIA, ÎNSĂ, CE A FOST ÎNVĂȚAT. POT REPRODUCE GÂNDIREA. POT FACE DIN NOU ACEA ZONĂ CARE RĂSPUNDE DE MEMORIE, DAR NU POT CREA AMINTIRI. ÎNTOCMAI PRECUM PREDECESORII MEI ŞI-AU

TRANSFERAT AMINTIRILE ŞI GÂNDURILE LA MINE, PRINTR-O MAŞINĂ SIMILARĂ, AŞA AM FĂCUT ŞI EU CU DOMNUL SPOCK ŞI COPIA LUI.

— Vorbeşti despre copia ta ca şi când ai crea viaţă! ţipă Kirk, frustrat. Dar trebuie să ucizi pentru a o face!

Neaşteptat, asta păru să-l afecteze pe gigant. Se opri; ceva din adâncul lui părând în conflict cu el însuşi.

Kirk observă ezitarea. În timp ce părea incredibil ca acest monstru să poată avea un dram de sentiment distorsionat al moralităţii, ei trebuiau să se agaţe de orice şansă.

Toţi trei îl apucară pe nemişcatul Spock şi îl ridicară de pe masă. Începură să-l care în direcţia celei de-a treia intrări.

Nu ajunseră prea departe. Cel de-al doilea personaj colosal apăruse şi le blocase retragerea. Nici gigantul Spock nu părea înclinat să se dea la o parte din drumul lor.

Nu era nici o ezitare în vocea lui Kirk.

— Dă-te la o parte din calea mea, domnule! ţipă el.

Capul imens se aplecă uşor, pentru a-i privi cu faţa lipsită de expresie, dar gigantul nu dădu nici un semn de mişcare.

McCoy scoase aparatul şi începu să lucreze.

— Nu cred că înţelege, Jim. Mintea lui încă încearcă să asimileze toate cunoştinţele proaspete care i-au fost turnate.

Primul ordin venise automat. Dar Kirk nu ştiu cum să procedeze.

Cât de mult domn Spock era acolo, în gigantul care îi domina tăcut — şi cât de mult Keniclius?

Capitolul XII

La bordul navei *Enterprise*, aflată pe orbită, frustrarea — dacă nu pericolul — era la fel de intens. Dorind să fi avut deplinele resurse a unei stații de comunicații stabilită pe planetă, Scott se lupta cu menținerea vocii calme, în timp ce încercările repetate ale locotenentului Uhura de a contacta echipa de aterizare eşuau în mod repetat. Nu aveau de unde să ştie că Kirk şi ceilalți nu mai erau pe suprafața lui Phylos, ci **sub** ea.

— Mai încearcă o dată, locotenent. Trebuie să realizăm contact cu căpitanul.

— Ce credeți că am încercat să fac în ultimul sfert de oră, domnule?

Își scutură capul şi privi furioasă.

— Nu ajungem la nici un rezultat. Am încercat fiecare frecvență navă-planetă pe care o cunosc. Nici un răspuns. Nu

pot determina nici măcar dacă sunt încă operaționale comunicatoarele lor.

— Ceva, acolo, jos... ori comunicatoarele au fost distruse, ori există ceva îngrozitor de dens între noi şi ei.

Lui Scott îi rămăsese o singură carte, pe care o jucă.

— Gata, domnule Arex?

Ofițerul de navigație se întoarse pentru a-l privi inginerul şef.

— Vreau ca fiecare ohm de pe nava asta, exceptând sistematizarea — pentru sprijinul vieții —, să fie pus în spatele unei unde puternice de comunicații. Trebuie să încercăm să răzbatem dincolo de barajul acesta!

— Ar fi bine pentru un simplu contact, domnule Scott, se alătură Uhura. Dar a menține comunicațiile la asemenea putere ar putea fi dezastruos. Riscăm secarea totală a cristalelor noastre de dilitium. Poate arde orice rezervă de pe navă.

— Parcă eu nu aş ştii asta, la naiba!

Dintre toți oamenii de pe *Enterprise*, care să recomande o astfel de comandă, inginerul şef ar trebuit să fie ultimul.

— Dar am părăsit orbita aşa cum ne-a cerut căpitanul, şi ne-am întors. Nu ştiu care e situația acolo, jos, dar ar fi trebuit să avem veşti de la ei, până acum. Şi nu pot ordona nici o acțiune, până când nu ştiu care e situația.

Kirk se ghemui pe podea, cu capul între genunchi. Gigantul nu răspunse vreunei comenzi din reflex. Acum, Kirk avea timp să reflecteze; se descoperi complet pierdut. Viața ofițerului său... se scurgea cu fiecare ticăit al cronometrului, şi părea neajutorat pentru a-i pune capăt acestei situații. Neajutorat.

Totuşi, soarta dă întotdeauna o mână de ajutor, acolo unde deciziile individuale eşuează.

Urmă un sunet puternic. Gigantul Spock îşi dregea vocea.

Capul lui Kirk se ridică. Gândurile lui alunecară dinspre zone îndepărtate, pline de milă, spre prezent. Poate că exista o şansă. McCoy făcea deja o altă analiză medicală asupra colosului.

— Îşi revine, Jim. Devine conştient şi sensibil.

Kirk se ridică în picioare şi făcu un pas spre gigant. Se opri. Ce ar trebui să-i spună? Ce-i putea spune? Era ceva din atitudinea lui Spock, pe care o recunoscuse în acest... Frankenstein? Era ceva dincolo de superficialele trăsături asemănătoare?

De aceea, cât de mult rămăsese din doctorul idealist, original, într-un Keniclius multiplicat de cinci ori din primul?

"Gândeşte, omule, gândeşte! Spune ceva, orice...!"

Se auzi vorbind:

— Spock, care e logica lăsării unui om să moară, pentru binele creării copiei lui? Explică-mi asta, domnule, explică-mi-o!

Gigantul ridică o sprânceană, gândindu-se, dar nu răspunse.

Sursele de putere sunt direcționate, domnule Scott , îl informă Uhura. Sper că ştiți ce faceți, domnule.

— Aşa sper şi eu, la naiba, aşa sper şi eu... Hai să aflăm.

Uhura se întoarse spre consola sa. Mâna i se mişcă spre un anumit buton, puțin folosit, butonul pentru comunicații prin super-unde. Îl mai folosise înainte, dar niciodată cu o asemenea putere în spate.

Vor fi componentele implicate capabile să facă față sarcinii de folosire a întregii puteri de pe *Enterprise*?

Spera din tot sufletul să fie așa.

Dacă nu, exista o şansă clară pentru consolă, să-i explodeze în față...

— Jim, trebuie să facem ceva! se ruga McCoy, făcând o

nouă citire asupra originalului Spock.

— Încerc asta, pe cuvântul meu!

Se uită la Spock 2.

Adevăratul Spock nu fusese niciodată impresionat de violența fizică. Această dublură uriaşă ar putea fi chiar mai puțin impresionată. Singura lor şansă stătea într-un argument îndreptățit.

— Ascultă, zise disperat, cei de pe Vulcan nu scuză moartea fără rost a niciunei ființe. Moartea lui Spock nu are nici un rost, dacă singurul scop este crearea unui duplicat gigant. S-a dovedit de atâtea ori că nici o copie nu poate fi la fel de eficientă ca originalul.

— NU ESTE DOAR UN DUPLICAT! obiectă Keniclius supărat. E LA FEL DE BUN CA ORIGINALUL — ÎNCEPUTUL UNEI ERE DE STĂPÂNI!

Replica pregătită de Kirk fu întreruptă de un semnal sonor de apel. Se uită speriat la comunicatorul său, ca şi când ar fi putut sări de la pieptul lui şi l-ar fi putut muşca. Apoi, vru să apese butonul de activare. O idee spontană îl opri.

Aruncă comunicatorul nedeschis lui Spock 2. Gigantul îl prinse cu uşurință, într-o palmă enormă.

Dacă mintea duplicatului nu era pe deplin "operațională", reflectă Kirk, atunci totul era pierdut. Nici un argument nu ar mai fi fost util.

Cel puțin, reflexele sale răspunseră.

— Ne cheamă nava noastră, Spock. Tu eşti ofițerul unu al ei. Răspunde tu.

Semnalul se auzi din nou.

Ridicându-şi mâna, gigantul păru să studieze micuțul aparat. Nu făcu nici o mişcare pentru a-l deschide, sau de înțelegere a semnalului.

— Spock se duce, Jim, şopti McCoy încordat. Nu ne mai rămâne prea mult timp.

— Sunt sigură că răzbatem dincolo de obstacol, insistă Uhura, tăria din vocea sa reflectând-o pe aceea a echipamentului de comunicații. Dar ei nu răspund.

— Mai încearcă, ordonă Scott.

Uhura urmărea cu privirea un indicator de deasupra capului.

— Ne apropiem de terminarea dilitiumului, domnule Scott. Rezervele noastre...

— Mai... încearcă.

Brusc, privirea gigantului păru să se limpezească, iar fața i se lumină. Cu uşurința unuia care mai făcuse această operațiune de mii de ori, cu toate că încerca să compenseze mărimea degetelor sale, Spock 2 deschise comunicatorul.

— COMANDANTUL... AICI COMANDANTUL SPOCK.

O şansă, aveau cel puțin o şansă, se gândi Kirk emoționat.

Tonul bucuros al Uhurei răsună prin comunicator.

— Mulțumesc zeilor! Domnule Spock, spuneți-i căpitanului că am mai găsit informații despre Keniclius.

— Să auzim, locotenent, țipă Kirk, sperând că vocea lui se poate auzi în microfonul comunicatorului.

Se părea că reuşise. Uhura continuă.

— Am terminat de verificat, în banca de date, toate informațiile cunoscute despre Keniclius. Majoritatea dintre ele sunt aproape incoerente, dar două dintre ele se remarcă, în special prin ultimele eseuri. Una este fanatismul său. Cealaltă este un fel de idee pe care o avea despre folosirea proiectatei sale rase superioare ca o forță de menținere a păcii pentru întreaga galaxie. De aceea avea nevoie de un specimen perfect pentru experiențele sale de copiere.

Era ceva mai mult decât o pâlpâire pe indicatorul care

arăta că nu mai era loc pentru un alt contact. O altă secundă şi acul se va zbate în zona roşie. Uhura se grăbi.

— Semnal de terminare, lipsă de energie!

Întrerupse semnalul şi coborî alte comutatoare cu cealaltă mână.

Oftatul ei de uşurare apăru numai după ce acul indicatorului dădu înapoi şi reveni spre zona verde. Apoi, zâmbi către Scott.

— Asta e ceea ce eu înțeleg aproape, domnule Scott.

— Cel puțin ştim că sunt în viață şi aparent sănătoşi, încuviință Scott într-o stare fericită, indiferentă. Să sperăm că este o informație pe care o pot folosi.

— Informație, da, zâmbi Uhura. Încă îi tremura o mână.

Se aplecă peste ea pentru a acoperi tremuratul.

— V-am spus vreodată bancul despre jocheul şchiop, domnule Scott?

— De menținere a păcii, repetă Kirk cu amărăciune.

"De menținere a păcii!" Clătină din cap şi privi spre Keniclius.

— Toată treaba asta a fost în zadar, doctore Keniclius. Nu mai e nevoie de nici o rasă pentru menținerea păcii. A fost pace în Federație de peste cincizeci de ani.

— E O MINCIUNĂ! țipă gigantul, şi vocea sa se prăbuşi peste ei. DAR RĂZBOAIELE EUGENICE? RĂZBOAIELE GALACTICE? DAR RAVAGIILE ROMULANILOR, KLINGONIENILOR ŞI ALE CELORLALȚI? FĂRĂ A MAI MENȚIONA NESFÂRŞITELE, OF, NESFÂRŞITELE DISPUTE DINTRE AŞA NUMITELE RASE "STRĂINE" ALE ÎNSĂŞI FEDERAȚIEI? O ORGANIZAȚIE DE COPII ALE LUI SPOCK E NECESARĂ PENTRU A-I FORȚA SĂ TRĂIASCĂ ÎN ARMONIE — PENTRU PROPRIUL LOR BINE!

Sulu mormăi.

— Pace prin coerciție. Umanitatea a crescut în cele din urmă din această filozofie imatură, Keniclius.

— Tu eşti Keniclius 5, îi reaminti Kirk. Ce te face să crezi că lucrurile pe care le consideri adevărate nu sunt doar buletine de ştiri depăşite de sute de ani? Predecesorii tăi au fost, probabil, lipsiți de legătura cu evoluția sociologică a omenirii, în toată această perioadă.

— Asta nu se poate. Stăpânii spun întotdeauna adevărul, se auzi o voce. O nouă voce cunoscută.

Se întoarse pentru a privi intrarea, tunelul de groază din care scăpaseră atât de recent.

Agmar şi cele patru ajutoare stăteau acolo, privindu-i.

— Nu pot înțelege de ce ai ajuns să te gândeşti la Keniclius ca la un stăpân, începu McCoy. Desigur, v-a scăpat de la moarte, pe toți cinci. Dar de ce ar trebui să fii de acord cu planul său pentru o rasă superioară? Ce importanță poate avea o rasă de giganți Spock, pentru voi?

— Flota noastră de nave, pe care ați văzut-o, replică Agmar, trebuia să fie lansată în acelaşi scop cu al stăpânului. Vedeți, exista între poporul nostru şi el o legătură: această potrivire de scopuri. Boala ne-a lovit, înainte să ducem la îndeplinire planul de a impune pacea într-o galaxie pe care niciunul nu o cunoşteam.

— Dar avem deja pace în Federație, sări Kirk, şi nu a fost impusă — a fost însuşită din interior. O pace adevărată.

Se opri.

— Nu mai aveți nevoie de Spock acum. Programați reversul acelei maşini şi lăsați-ne să-l luăm înapoi, cu noi.

— NU, tună Keniclius cu sălbăticie. GHEAȚA TREBUIE SPARTĂ.

Vocea gigantului oscila considerabil. Revelațiile lui Kirk produseseră nesiguranța unei hotărâri vechi de două sute de ani, care nu cunoscuse decât încrederea absolută.

Dar nu era de ajuns. Gigantul nu putea renunța într-o

clipă la eforturile acumulate de-a lungul celor două secole şi jumătate.

McCoy se aplecă peste Spock.

— Jim, e aproape mort.

Kirk se gândi rapid. McCoy nu putea face nimic. Nici Keniclius nu putea. Şi el — el se simțea de-a dreptul neputincios. De fapt, nu mai era decât altă ființă de față, care putea fi capabilă să-l salveze pe Spock acum. Se întoarse către celălalt gigant, care rămăsese impasibil la tot ceea ce se întâmplase.

— Dacă ai mintea lui Spock, trebuie să cunoşti simbolul celor de pe Vulcan, numit IDIC.

— INFINITĂ DIVERSITATE ÎN INFINITĂ COMBINAȚIE, recită forma imensă.

— Cuprinzând elementele care stau la baza adevărului şi ale frumuseții, termină Kirk. Spune-mi, ar putea o armată de giganți Spock să impună filosofia phylosiană altor creaturi, coştienți de sfidarea conceptului IDIC?

Urmă o pauză lungă, timp în care Spock 2 analiză această problemă. Kirk îşi ținu respirația.

— NU CRED ASTA.

— Aşa gândeam şi eu, spuse Kirk, întocându-se spre celălalt gigant. Reprogramează maşina, Keniclius.

— Nu! țipă Agmer. Era prima exclamație violentă auzită din partea unui phylosian. Visul nostru nu trebuie să moară!

Se grăbi, brusc, spre Kirk. Însoțitorii săi îl urmară, încercând să-i oprească pe oameni să-l pună la loc pe maşină.

Sulu scoase un vibrant strigăt de luptă, îl interceptă pe Agmar şi-l aruncă peste umăr. Phylosienii se aflau într-un dezavataj enorm într-o luptă cu oricine care ştia judo... Aveau prea multe prelungiri de care puteau fi apucați.

În busculada care urmă, în acelaşi timp în care cei trei oameni se băteau cu phylosienii, Kirk se grăbi se maşină. Reducerea idolilor săi îl hotărâse pe stăpânul confuz. Ridică un

mâner lung de metal. Nu conta faptul că nici unul dintre oameni nu-l putea ajunge, oricum nu l-ar fi putut opri.

Urmă o puternică descărcare electrică şi gigantul se retrase. Multe alte globuri explodară într-un duş de resturi de sticlă şi componente interne distruse.

Nimeni nu fu rănit, dar distrugerea fusese făcută. Luminile de pe o parte a maşinii se stinseseră — trecuseră în tablourile de pe pereți. Iar zumzetul slab care provenea din interiorul mesei dispăru treptat.

Kirk, care aproape că-şi epuizase resursele mintale încă de când intraseră în cameră şi îl văzuseră pe muribundul Spock, îşi pierdu controlul. În ciuda diferențelor de mărime dintre ei, şi fără să ştie de fapt ce inteționa, sări asupra lui Keniclius.

— Criminalule! L-ai ucis pe Spock!

Nu ajunse la gigant. Un picior la fel de gros ca trunchiul unui copac, păşi între el şi Keniclius. Fu nevoit să se oprească şi să-l privească în față pe Spock 2.

— A CONTINUA CU UN ASEMENEA COMPORTAMENT, CĂPITANE, ÎNSEAMNĂ A NEGA ELOCVENȚA ARGUMENTULUI TĂU ANTERIOR. POT SĂ SUGEREZ UN CURS AL ACȚIUNILOR MAI CONSTRUCTIV?

Încurcat, Kirk îl privi cum înaintează spre Sulu şi McCoy.

Cei doi ofițeri îl lăsară pe Spock 1 pe podea şi se retraseă uşor. Aplecându-se, gigantul vulcanian, îl ridică pe Spock 1 cu o singură mână. Degetu' mare şi cel arătător atinseră fruntea lui. Închizând ochii, gigant. i începu un cântec familiar.

— MINTEA MEA SPRE MINTEA TA... GÂNDURILE MELE SPRE GÂNDURILE TALE...

— Transferul mintal al celor de pe Vulcan! exclamă Sulu, minunându-se.

Camera deveni un tablou de personaje de ceară. Nimeni nu se mişcă, toți uitându-se la cei doi Spock. Chiar şi Keniclius, a cărui acțiune dovedea că nu anticipase nimic de genul acesta.

Treptat, vocea gigantului slăbi.

Spock 1 flutură din gene, apoi se ridică. Se auzi un sunet, ca şi când cineva îşi dregea vocea, de data aceasta mai moale.

Gigantul vulcanian îl lăsă jos pe modelul mai mic, uitându-se spre Kirk.

— Sunt plăcut surprins de capacitatea dumneavoastră de motivare deductivă, domnule căpitan, spuse Spock 1. Când nu sunteți certăreț, s-ar părea că nu există granițe pentru arsenalul dumneavoastră de talente de argumentare.

Kirk, oricum, auzi foarte puțin din toată această vorbăraie, căci iarăşi îşi pierduse controlul — având un motiv oarecum diferit, de data aceasta.

— Spock! Bătrâne!...

— NU TREBUIE SĂ-ȚI FACI GRIJI, CĂPITANE KIRK, ÎN LEGĂTURĂ CU AMENINȚAREA UNEI RASE STĂPÂNE, rosti Spock 2. Toți se întoarseră să-l privească. NU VA FI NEVOIE DE NICI UN FEL DE POLIȚIE GALACTICĂ. ŞI DE NICI UN ALT SPOCK. LUCRURILE CARE SE COMBINĂ PENTRU A-L FACE PE SPOCK CANDIDAT PENTRU O ASTFEL DE SARCINĂ, DE ASEMENEA NU VOR FI TOLERATE.

— DAR MUNCA MEA? întrebă Keniclius, disperat. DACĂ IDEALUL PENTRU CARE AM LUPTAT S-A REALIZAT DEJA — VREMURILE CĂRORA TOATĂ VIAȚA AM ÎNCERCAT SĂ LE PUN CAPĂT AU TRECUT — CE SE VA ALEGE DE MINE? PARE SĂ NU MAI EXISTE NICI UN MOTIV PENTRU CARE SĂ MAI TRĂIESC...

— Dimpotrivă, doctore Kirk, obiectă Spock 1. Eu văd toate motivele pentru care ar trebui să trăieşti. Rămâi pe Phylos cu copia mea. Efortul concentrat a doi oameni de ştiință, fiecare cu capacitățile sale, poate duce, totuşi, la o renaştere a civilizației de pe Phylos... Şi poate crea posibilitatea unei alăturări paşnice la Federație.

— GÂNDURILE MELE SUNT EXACT ACESTEA, DOMNULE SPOCK, încuviință Spock 2.

— Aşa s-ar spune, fu de acord Spock 1.

Recuperarea încununată de succes a lui Spock îndepărtase toate gândurile primitive de revanşă din mintea lui Kirk.

— Cum îți sună asta, doctore Keniclius? A aduce viață este mult mai important decât a aduce pace. Dacă poate fi găsită o soluție pentru a revitaliza rasa lor, phylosienii pot contribui cu multe la cultura galactică.

— EU... EU AŞ FI ONORAT DACĂ MI S-AR PERMITE... DA, AI DREPTATE, CĂPITANE KIRK. METODELE FEDERAȚIEI S-AU SCHIMBAT FAȚĂ DE CEEA CE ŞTIAM EU ŞI FRAȚII MEI...

— Într-adevăr, la asemenea lucru nu ne gândisem. Agmar părea emoționat şi interesat. O asemenea schimbare bruscă în gândire... Va fi dificil...

— Vă veți descurca, spuse Kirk, prea diplomat pentru a sublinia că nu aveau de ales. Şi chiar vorbise serios.

Phylosienii aveau câteva calități deosebite pe care treaba aceasta cu rasa superioară le îndepărtase de ei.

Kirk se adresă din nou lui Keniclius, care aştepta.

— Voi raporta noua ta muncă de aici Centrului de Ştiință al Federației. Nu numai că eu cred că vor înțelege, dar probabil că vor voi să trimită mai multe echipaje aici pentru a te sprijini. Şi să se asigure că rezişti ispitei de a mai face copii gigant, adăugă şoptit.

Keniclius strânse solemn mâinile fiecăruia, pe rând. Apoi, Agmar şi însoțitorii săi îi conduseră pe Kirk, McCoy, Sulu şi Spock înapoi la suprafață.

Când oamenii de pe *Enterprise* plecară, cei doi ginganți oameni de ştiință discutau deja planuri pentru vindecarea sterilității phylosienilor şi extinderea cunoştiințelor lor despre cultura phylosiană.

Teleportarea pe navă fu lipsită de evenimente. Urmară aşteptatele şi puternicele saluturi din partea locotenentului

Uhura, a lui Arex, Kyle şi a celorlalți ofițeri, fiecare ascunzând cu grijă adevăratele emoții.

Intrată pe punte, unde Scott, bucuros ca de obicei, înapoie ofical comanda lui Kirk.

— Încotro, acum, domnule căpitan? întrebă Sulu, aşezat iarăşi pe scaunul său confortabil de la consola de navigație.

— Stabileşte un curs general spre regiunea Omicron, domnule Sulu. Cred că meritați cu toții un concediu extins. Eu, cel puțin, ştiu că merit.

— Da, domnule, răspunse Sulu, fericit.

— E un lucru bun că am putut să-l oprim pe Keniclius, intonă McCoy, accentuând puternic cuvântul "noi". Imaginați-vă... o navă încărcată la maximum... poate un oraş întreg de giganți Spock!

Afişă o expresie exagerat îngrozită. Spock privea dezgustat de pe locul său de la computerul central, încercând să-l ignore pe McCoy.

— Ce gând îngrozitor!... continuă doctorul, de neoprit. Giganți Spock alergând peste tot, ridicându-se ca nişte turnuri peste sate neajutorate... alergând peste întinderi liniştite de ferme... întorcându-se...!

— Poate ar fi mai uşor de suportat decât pe unul ca tine, doctore, interveni Sulu, misterios.

— Cum? răspunse McCoy cu o inocență plină de furie. Eu nu sunt gigant!

Kirk crezu că vede o lumină păcătoasă în ochii lui Sulu.

— Nu, admise timonierul, problema este că tu nu înceteżi niciodată să te comporți ca.o copie.

McCoy îl tachină tot drumul spre sala maşinilor.

- sfârsit -

Posta fanilor lui Alan Dean Foster

• *STAR TREK Jurnalul 2 a fost cu adevarat pasionant! Am citit povestirile tale cu aproape aceeasi placere cu care am urmarit filmul. Astept cu nerabdare jurnalele urmatoare*

• *STAR TREK Jurnalul 2 a fost o carte cu adevarat grozava... M-a cucerit de la prima pagina... Una dintre cele mai bune carti pe care le-am citit... Multumesc!*

• *Felicitari! Extraordinar! Fascinant! jurnalele STAR TREK sunt un supliment al serialului STAR TREK care ar merita premiul galactic!*

STAR TREK®

JURNALUL 3

A FOST ODATA PE O PLANETA

Echipajul debarcă pe o planetă de odihnă. şi recreere, o planetă programată să reproducă fanteziile oricui. Brusc, sistemul o ia razna, iar echipajul este astfel urmărit de plăsmuirile fantastice ale propriei lor închipuiri.

PATIMA LUI MUDD

Ticălosul negustor Harry Mudd strecoară la bordul lui *Enterprise* o poțiune de iubire. Primii doi afectați sunt infirmiera Chapell şi, culmea!, domnul Spock.

MAGIA DE PE MEGAS-TU

Căpitanul Kirk şi compania întâlnesc pe o planetă misterioasă un ciudat om-țap pe nume Lucien. Dar de ce pare atât de cunoscut?

Urmariti seria *STAR TREK*

STAR TREK®

JURNALUL 4

INCIDENTUL DE LA ȚERRATIN

În timp ce investigau o transmisiune ciudată, membrii echipajului de pe *Enterprise*, au început să scadă în înălțime. În doar câteva minute, deveniseră prea mici pentru a putea controla nava.

CAPCANA TIMPULUI

Enterprise, aflată în urmărirea unei nave inamice klingoniene, pătrunde în Triunghiul Delta — brusc, ambele nave dispar.

REPTILELE GHINIONISTE

Comerciantul intergalactic, Cyrano Jones, aduce sute de reptile păroase la bordul navei *Enterprise* — iar acestea cresc tot mai mari

Urmariti seria *STAR TREK*

PORTANT • IMPORTANT • IMPORTANT • IMPORTANT • IMPO

Câştigaţi un radiocasetofon HI-FI marca PANASONIC RX-CT810, participând la

CONCURSUL STAR TREK®

9 ROMANE CÂŞTIGĂTORI PREMII

Consultaţi condiţiile de participare de pe ultima pagină

PORTANT • IMPORTANT • IMPORTANT • IMPORTANT • IMPO

URMĂRIȚI SERIA

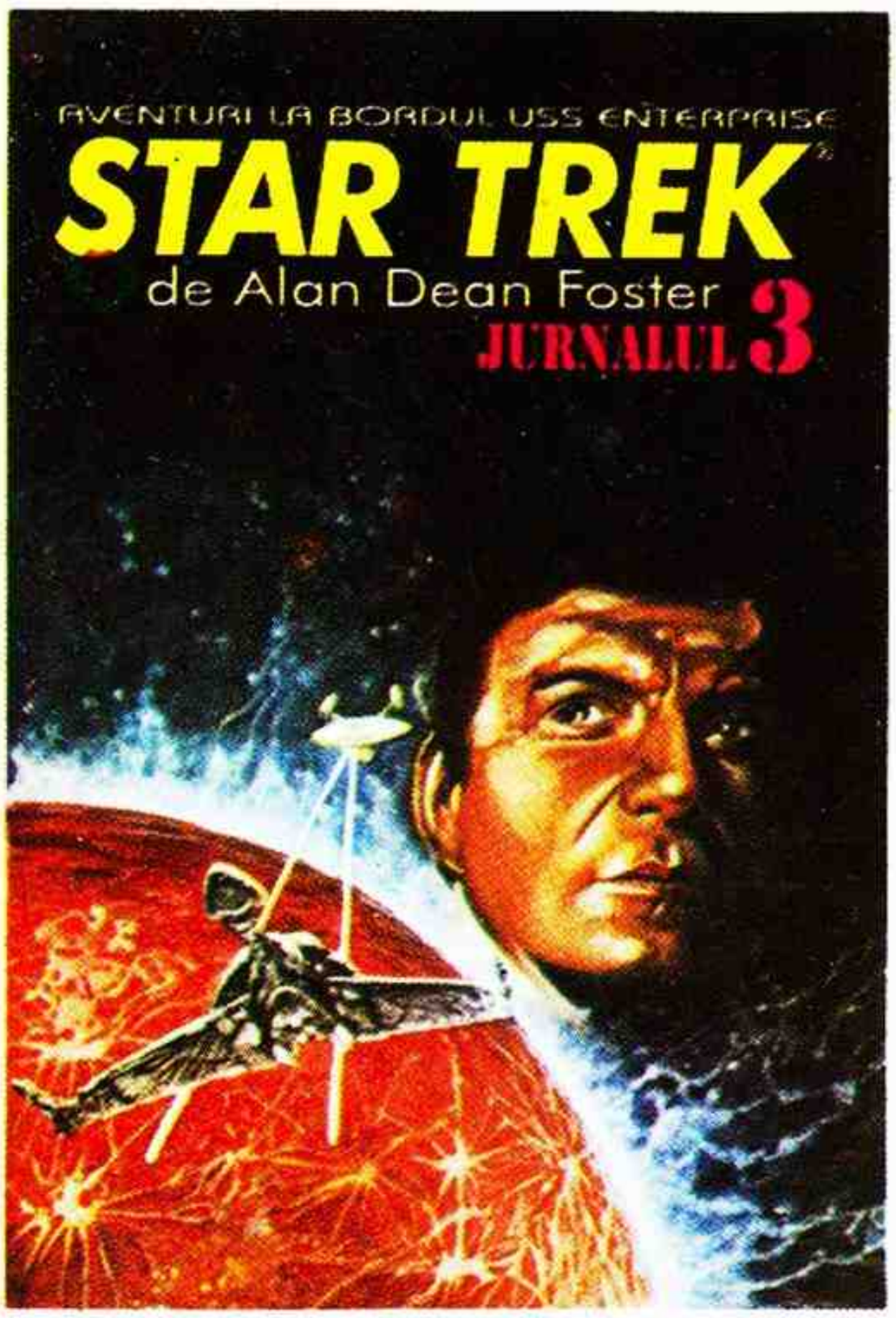

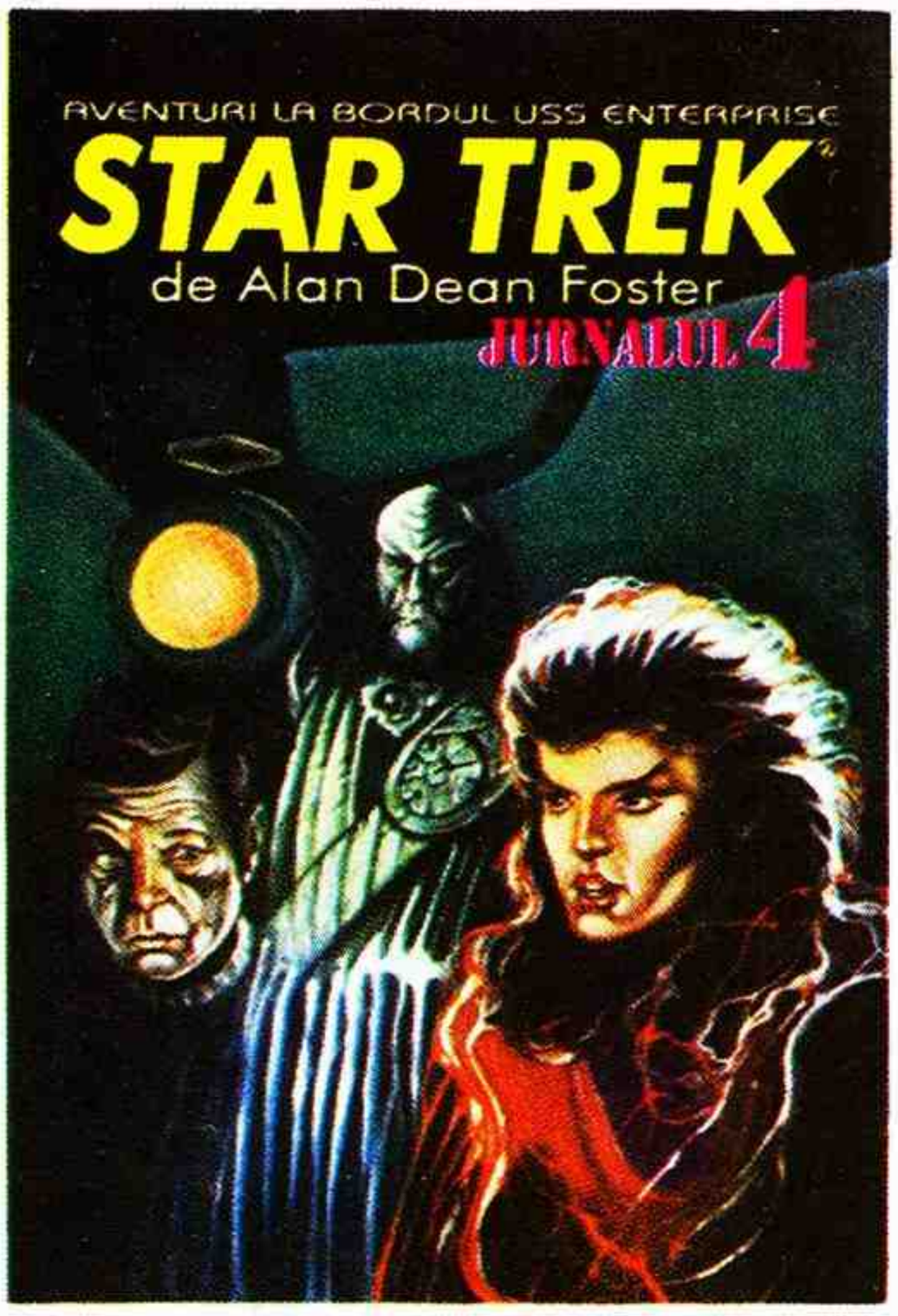

STAR TREK®

SF
CRISTIAN

Lei 2200

ISBN 973-96620-1-3